

Kobane düşmeyecek!

Rojava kadın devrimi, tarihi Kobane direnişinin destansı kadın iradesiyle sürüyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

2 TL / Kasım 2014

Suudi Arabistan

Dr. Mustafa PEKÖZ

Temelleri S.Arabistan'da atılan Vahhabi akımı geliştikçe kendi içerisinde farklılaştı ve ayrıştı. Her bölgenin sosyal, kültürel ve tarihsel süreci Vahhabilik üzerinde etkili oldu. Böylelikle daha sonra devletleşen bölgelerin sosyo-politik yapısına uygun Vehhabi ya da Selefi örgütleri ortaya çıktı. Mısır, Irak, Suriye, Ürdün, gibi devletlerde 'Müslüman Kardeşler' ya da 'İhvan' olarak farklılaştı. S.Arabistan da ise geleneksel Vahhabi hareketi varlığını devam ettirdi.

Devamı 9. sayfada

Hong Kong olayları

Murat ÇAKIR

Eylül sonunda "Kent merkezini aşk ve barış ile işgal et" başlığı altında ve "daha fazla demokrasi" iddiası ile Hong Kong'da yaklaşık on bin kişinin katıldığı eylemler başladı. Batı medyası eylemlere hemen "Şemsiye Devrimi" adını taktı ve Çin yönetiminin çaresiz kaldığını yazdı. "Occupy" hareketlerine atıfta bulunan bu eylemler, Batı Avrupa'daki kimi sol gruplarınca ilgi ve destekle karşılandı.
Peki, bu eylemler sahiden solun desteğini hak ediyorlar mı?
1997'de Britanya'nın Çin Halk Cumhuriyeti'ne geri verdiği kent, iktisadi ve sosyal açıdan imtiyazlı bir bölge. Britanya'nın sömürgesi altında gelişen Hong Kong burjuvazisinin en önemli pazarı ise Çin. Kent yönetimi bu burjuvazinin elinde. Özel idare alanı statüsünde olan Hong Kong uzun süre dünyanın en önemli ekonomi merkezleri arasındaydı.

Devamı 10. sayfada

Toplumsal direniş yükseliyor

CHP'li Kemal Derviş ve AKP'nin 12 yıllık iktidarında, şiddeti arttırılan neo-liberal soygun sonuçlarını veriyor.

Sermaye hiç olmadığı kadar hızla büyürken, işçiler"can güvenliği" nin bile olmadığı bir yoksulluk cehenneminde yanıyor, yakılıyor. Çok acımasız ve sert bir "iç savaş" yaşanıyor:
Son on yılda on binden fazla işçi sermaye ve hükümetlerinin neo-liberal saldırıları sonucunda öldürüldü. "İş kazası" denilerek üstü örtülen iş cinayetleri kitlesel-toplu cinayetler haline dönüştü.
Önceleri Tuzla tersanelerinde yoğunlaşan işçi katliamı, şimdi inşaat şantiyelerinde ve madenlerde yaşanıyor.
Soma ve Torunlar katliamından sonra Karaman ve Ispartada sınıf kardeşlerimizi kaybettik.
Unutmayacağız. İşçi kanıyla beslenenlerden hesap soracağız.

Gezi'den Validebağ'a

Gezi Parkı'nda yıkımı engelleyen halk güçleri şimdi de Validebağ'da nöbet tutuyor. Gezi sonrasında birçok yıkım projesi engellenebildi. Diyarbakır-Hevsel'den İstanbul-Kuzguncuk'a, Karadeniz'in dağlarından Trakya'nın Ergenes'ne toplumsal direniş eksenlerinden oluşan bir barikat kuruldu.
"Yaşama Hakkı"nı ve doğal yaşam alanlarını savunarak tüm ülkeye yayılan ekolojik direnişler, sermaye ve hükümetlerinin açgözlü saldırılarına direniyorlar.
Kürt halkının Kobane etrafında kenetlenerek topyekun bir direniş yürütmesi, ülkedeki bütün halk güçlerinin desteğini de alarak AKP iktidarını sarstı.
6-7 Ekim'de yaşanan toplumsal hareket ve karşısına dikilen faşist ve gerici güçlerin saldırganlığı, ülkenin nasıl bir gerginlik ekseni üzerinde konumlandığını ve hangi noktalara doğru hızla ilerlediğini herkese gösterdi.

Demokratik Cumhuriyet hedefi

Gezi isyanının toplumsal güçleri işçi sınıfının öfkesiyle de dolarak kendi yolunda yürüyor. Kürt halkı da, nefes nefese ve seferberlik düzeyine sıçrattıkları bir şiddette özgürlük mücadelesini sürdürüyor.
Her düzeye yayılan toplumsal bir özgürlük mücadelesi ve mücadelenin kazanımlarını teminat altına alacak bir Demokratik Cumhuriyet hedefi, bu güçlerin ortaklaşma alanı olarak belirginleşiyor.
AKP iktidarında somutlaşan egemenlerin tutumu ise, her düzeyde çözümsüzlük ve sürekli saldırarak halkın ezilmesi yönünde.
AKP, çözümsüzlük ve sürekli saldırının ürettiği gerginlikleri yöneterek ve yüksek şiddet kullanarak halk muhalefetini bastırmaya çalışıyor. Faşizme doğru bir yönelim yaşanıyor.
Halk güçlerinin "özgürlük" arayışıyla "faşizme" yönelen egemenlerin iradeleri karşı karşıya.

HALKLARIN DEMOKRATİK KONGRESİ

HDK Kongresine doğru
İlk yapmamız gereken, HDK ve HDP'yi aynılaştırma tutumundan vazgeçmek olmalı. **2**

AKP geriliyor
AKP'de Gezi sonrası yolsuzluk operasyonu ve CB seçimleri önemli dönüm noktaları. **3**

ABD uçakları bölgede
ABD tarafından bölgeye kontrollü ve yaratıcı bir kaos stratejisi dayatılıyor. Peki ABD ne kazandı? **8**

Devrimci hamle nesnel koşulları

Hasan DURKAL

Ve sonunda, AKP bir süredir kenarda tuttuğu B planını devreye soktu. Besleyip silahlandırdığı paramiliter güçleri, meşruiyeti ve kitleselliği oldukça yüksek olan Kobani eylemlerinde harekete geçirdi. En son belirlemelere göre 49 yurttaş katledildi.
Bu topraklara kapitalizmin en gerici hali finans-kapital olarak ithal edilince ve yerleşmek isteyen kapitalizm bu topraklarda tarihin en gerici...

Devamı 3. sayfada

Halkların kader birliği: Şengal, Kobane, İkrime

Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kobane' deki direnişi tüm Ortadoğu halklarının direnişidir. Kürtlerle Arap Alevileri arasına nifak tohumları sokmaya çalışanlara cevap direniş birliği olmalıdır/olacaktır.

Selda ÖZGÜR

Katliam. Hayatlarımıza erken giren bir kavram. Her ne kadar ders kitaplarında öğretilmese de Türkiye'nin ve Osmanlı Devleti'nin katliamlarını öğrenir ve tanıklık ederiz kimi zaman.
Hele ki maazallah bir de Alevi iseniz mutlaka hayatınızın bir yerinde "katliam" haberleriyle uyanıverirsiniz güne. Sivas, Maraş, Dersim...
Annelerinizin "sakın Alevi olduğunu söyleme, belli etme" öğütlerinin anlamını çok sonradan fark edersiniz aslında.
Suriye'de üç yılı aşkın süredir yürütülen emperyalist işgal ve savaş süresince Lazkiye, Maan ve Adra'da Alevilere yapılan katliamlar bir soykırımı çağrıştırıyor. En son Humus İkrime›de 45 çocuğun öldürülmesiyle Alevilere yönelik katliamlar başka bir boyut kazandı.

Katliamın hedefleri

Arap-Aleviler'e "sizi yediden yetmişe yok edeceğiz, kökünüzü ve geleceğinizi kurutacağız" mesajı veriliyor. Bütün soykırımlardan alışık olduğumuz gibi…
Tıpkı İkrime'den hemen birkaç hafta önce İsrailli vekil Shaked'in, "Filistinli kadınların ve daha doğmamış bebeklerin öldürülmesi gerektiğini" söylemesi gibi…
Emperyal güçlerin zihniyetinin somut dile dökülmüş haliydi İsarailli vekilin söyledikleri.

Devamı 13. sayfada

POLİTİKA

Kobane'de korunmaya çalışanla Gezi'de can pahasına korunan aynı şey değil de ne?

Yeni bir toplum için hamaset susmalı!

Şimdi, Kobane'de savunulanla Gezi'de daha önce gerçekleştirileni birleştirme ve bu yönde ilerleyerek, iktidar karşısında başka bir iktidar odağı yaratma zamanı değil de ne yapma zamanı?

İktidarın mezar kazıcıları demokratik devrimin öncü özneleri

Juliana GÖZEN

Kapanması zor yaralarla CB makamına oturan Erdoğan, daha fazla kar ve rant için öldüren bir neoliberal ekonomi programını, çözülemeyen krizleri ile bir dış politikayı, kadın düşmanlığını yükselten cinsiyetçi politikalarını, mezhepçi söylemlerini, zulmü meşrulaştıran faşist uygulamalarını da beraberinde getirdi.
O makama oturmak için içte ve dışta kıyasıya mücadele veren Erdoğan, şimdi ipin üstünde tutunmaya, çeşitli cambazlıklarla düşmemeye, dengesini kaybetmemeye çalışıyor. Bakalım daha ne kadar yapabilecek?

Erdoğan'ın mezar kazıyıcıları:

Dışta savaş naraları, içte toplumsal muhalefeti ezme hırsı ile yola çıkan "Yeni Türkiye" de, farklı yerlerden ivme alan farklı kriz süreçleri, kendini katlayarak iktidarı çevreliyor. Sadece Kürtlerin değil Ortadoğu'da tüm halkların umut ve güvenini kazanan Kobane direnişi, AKP' nin boğazını sıkıyor, gerilen Erdoğan çözülüyor, dengesini kaybedip, bozulan hesaplarını ortaya döküp açık ediyor.
Gönlünden geçeni-Kobane düştü düşecek- hayata geçirmek için türlü girişimlerde bulunan TC/AKP, yaptığı hesapların bumerang misali kendine döneceğini hesap etmediği aşikar.
Yoksul, emekçi ve tüm yok sayılanlara tehdit olarak sokağa çıkarttığı kontra güçleri, aslında insanlık mücadelesi veren Kobane'nin nefesinin buraya ulaşacağı korkusundan başka bir şey değil.
İktidar için Haziran travmasının halen sürdüğünü saptayabiliriz.
Gezi'nin bakiyelerinin nefes alıp yaşamasına tahammül edemeyen saldırganlığında o travmanın izlerini görmek zor değil.
Yaşamak, geçinmek ve ölmemek için direnen işçiler, üniversitelerde kontra güçlerle polisin işbirliğine direnen gençlik, saldırılan korusunu savunan halk, muhafazakar politikalara karşı ve özgürce yaşam için direnen kadınlar, kimliği ile özgürce yaşamak için sokağa çıkan Aleviler…
İktidarın mezar kazıyıcıları-demokratik devrimin öncü özneleri-toprağı eşelemeye devam ediyor.
Bazen daha hızlı görünür, bazen daha sessiz daha yavaş.
Gezi' de hayal olanı birleşerek gerçekleştiren bu güçlerin yanı başında şimdi bir başka hayal gerçekleşiyor. Her kesimden bütün toplumsal güçlerin kendini ifade edebildiği bir yönetim biçimiyle bölge halklarına bir hayal sunan Kobane…

Demokratik devrimin özneleri

Üç yanı kuşatılmış, yardım alabilecek tek yanı da kilitlenmiş fakat insanlık onurunun mücadelesiyle çeteleri püskürten Kobane direnişi, emperyal güçlerin satranç tahtasında piyon yapılmaya çalışılan Ortadoğu halklarına sadece bir direniş değil, gerçekleşen ve büyütülmeyi bekleyen bir hayali sunuyor.
Kobane'de korunmaya çalışanla Gezi'de can pahasına korunan aynı şey değil de ne?
Şimdi, Kobane'de savunulanla Gezi'de daha önce gerçekleştirileni birleştirme ve bu yönde ilerleyerek, iktidar karşısında başka bir iktidar odağı yaratma zamanı değil de ne yapma zamanı?
Şimdi öncünün, demokratik devrimin öznelerinin, yeni bir toplum hayalini gerçekleştirerek iktidar karşısında kendi öz çıkarlarını dayatmasını sağlayacak örgütlenmeleri hayata geçirme zamanı. Evet, sonuçta o örgütlenmelerin akacağı deniz, yeni bir cumhuriyet olacak. Ama eskinin özlemini çekenlerin istediği bir cumhuriyet değil.
Yeni bir toplumun doğuşuna Gezi'de su veren güçlerle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ortak bir siyasal-toplumsal alanda birleşip özneleşerek kurduğu bir demokratik cumhuriyet. Şimdi oyalanma zamanı değil, demokratik cumhuriyeti inşa etme zamanı.

Yüzümüzü Halkların Demokratik Kongresi'ne dönelim çağrısı

15-16 Kasım HDK Kongresine giderken

İlk yapmamız gereken, HDK ve HDP'yi aynılaştırma tutumundan vazgeçmek, HDK'nin HDP'nin yedeği konumundan çıkarılması olmalı.

Perihan KOCA

Yeni HDP modeli, program ve örgütlemeye dair birçok tartışmayı da beraberinde getirmiş ve hareketimizin de içinde olduğu kimi örgütlerin HDP'den HDK zeminine çekilmesiyle sonuçlanmış, sonrasında 21-22 Haziran HDP/HDK Kongrelerine gidilmişti. Kongreler sonrasında, sıkıştırılmış bir takvim içinde ve biri hemen önümüzde duran üç seçim dönemine, HDP ve HDK bileşenlerinin kolları sıvayıp işe soyunduğu bir seçim koşuşturmasına girildi.
Aynı süreç, HDK açısından bir yeniden yapılanma dönemi olarak tariflenmişti.
En son CB seçimlerinde kazanılan 9.8'lik oy oranıyla, Kürt Özgürlük Hareketi açısından ciddi bir meşruluk doğuran ve aynı zamanda bütün demokrasi güçlerinin de önünü açan bir ivme yakalanmış, önemli bir eşik atlanmış oldu.

HDK'nin belirleyici önemi

Bu politik kazanç, asla öylesine bir konjoktürel "rastlantı" değildi; tersine, güçlü bir toplumsal hareketlenmeyle iç içe konumlanmıştı. Üzerine bastığımız güncel politik zemininin hassas ve kaotik dengelerini de düşünecek olursak, hedeflenen özgün yapısallığı ile, o toplumsal hareketliliğin içinde bir ağ/sarmaşık gibi yayılabilme potansiyelini taşıyan HDK'nin belirleyici önemi açık değil mi? (Ara not; CB seçimlerinde gelen başarı ve "kazanılan" 9.8lik oyun elbette sürecin kapılarını KÖH ve demokrasi güçlerine ardına kadar açtığını söyleyemeyiz. Gelen oylar henüz geri dönüşü olmayan oylar değil; hele ki bu gerçekliği göremeyen yanılgılı bir politik çizgi izlenirse hiç değil. Kazanılan yeni güçleri, henüz ilk adımlarını atan ve demokratik bir zemine yerleşme denemeleri yapan hassas toplumsal güçler görmeliyiz. Demek ki, Türkiye topraklarında "Demokratik Cumhuriyet" hedefinin azımsanmayacak bir alıcısı varmış.)
Geçtiğimiz HDK-HDP Kongreleriyle aynı zaman diliminde IŞİD saldırılarının yoğunlaşması ve Kobane direnişinin de açıkça gösterdiği gibi, sürecin en üst düzeyde gergin ve kritik bir hatta ilerlediğini düşünürsek, HDK'yi yeniden yapılandırma tarihsel bir moment olarak karşımızda.

Yeniden yapılanma tartışmaları

Kongre öncesi ve kongrede geçiştirilen "yeniden yapılanma" tartışmaları, seçim takvimiyle gelen talihsiz bir zamanlama içinde yaşanıyor. Sürekli çekiştiren acil güncel görevler ve kaçınılmaz olarak gerekli enerjinin bir kısmını emecek olan tartışmalar gerçekliğini hep birlikte yaşıyor ve önümüzdeki dar boğazı bir türlü aşamıyoruz.
HDK'nin, farklı yapı ve yönelimlere sahip politik ve toplumsal güçleri kapsayabilecek esnek ve yayılımcı zemini, bulunduğumuz politik atmosfer açısından ciddi bir ihtiyaç ve yeniden inşa edilmesi gereken muazzam bir güç alanı. Yeni durumda ilk elden yapılması gereken, HDK'nin mevcut zemininden asla bir adım geride durmayacak biçimde, üzerine yeni katlar çıkmak.
İşte tam da bu nedenle, HDK içerisinde yaşanan yeniden yapılanma tartışmaları, yeni dönemin akıbeti ve geleceği kazanabilmek için, elzem bir noktada duruyor.
"HDK'nin yeni dönemde misyonu ve çalışma biçimi ne olacak? HDK-HDP ilişkileri nasıl konumlandırılacak?"
İşte, yukardaki tartışma başlıkları, teknik birkaç sorunmuş gibi görülen, ancak meclis/kongre zeminiyle, demokrasi güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketi ittifakında ve demokrasi mücadelesinde ön açan bir örgütün sorun alanlarını vurguluyor.
Sormamız gerek, "kervan yolda düzülür" sığlığıyla ve dar çıkar ittifakı güden bir politik çizgide mi ilerleyeceğiz? Yoksa, olağanüstü zengin bir ittifak alanına sahip HDK zeminiyle, Gezi ve Kobane direnişleriyle şekillenen yeni politik iklimi, kazanılacak ortak somut bir hedef olan "Demokratik Cumhuriyet" e doğru yöneltecek güçlü bir örgüt yapısını mı inşa edeceğiz? Mesele bu.

Ne yapmalı?

Bu minvalde, ilk yapmamız gereken, HDK ve HDP'yi aynılaştırma tutumundan vazgeçmek, HDK'nin HDP'nin yedeği konumundan çıkarılması olmalı.
Asgari koşul olarak, her iki örgütün de bağımsız ve ayrı işleyişe göre ilerlemesi, HDK'nin kendi örgütlenme ve yol haritasına kavuşturulması gerek.
Yeni dönemde, HDK'nin önündeki ilk ve önemli görev, kendi özgün alanına ait bir yeniden yapılanma ile güçlü bir HDK yaratma ve ulaşabileceği bütün güçlerle kendini genişletme hamlesi olmalıdır.
HDK'nin kongre/meclis biçiminde kapsayıcı ve esnek yapılanması, farklı çıkar ve duruşların ortaklaşabilmesi için daha da genişleyebilecek uygun bir ortam.
Burada HDK ve HDP bileşenlerine önemli görevler düşüyor.
HDP'nin, doğduğu HDK örgütüne olası bir "kendini dayatma" hali, en tehlikeli yaklaşım olacaktır. Doğalında bir indirgeme ve ötekileşme hali doğacak, HDK'nin çekim gücü zayıflayacak ve HDK'yi HDK yapan o büyü maalesef bozulacaktır.
Tartışmalarda, sorun alanlarından "HDK-HDP ilişkileri" başlığına hassas yaklaşarak özel önem vermek gerekiyor. Henüz bir geçiş sürecindeyiz evet, ancak özel bir yoğunlaşma olmaksızın "geçiş" sürecini kazanımla sonuçlandıramayız.
Kesinleşmiş bir karar gibi, "HDP, HDK'nin partisidir" tutumuyla yol alınmaya çalışılıyor. Oysa, evet, HDP HDK'den doğmuştur. Ancak, HDP'nin doğarkenki yapısı ve misyonuyla, tariflenen yeni parti misyonu ve programı arasında çokça anlam farkı var. Yeni haliyle HDP, HDK'nin bileşeni olmalıdır. Elbette, HDP, HDK'nin diğer bileşenleriyle aynı konumda değil. Hem barındırdığı güçler hem Kürt Özgürlük Hareketi'nden gelen kitleselliğiyle, HDP, HDK'nin en ağır ve önemli bileşeni konumunda olacaktır.
Politik süreç açısından da, HDK ve HDP çoğunlukla birlikte yol yürüyecek ve iş yapacak.
Ancak, bu gerçekler, HDP'nin HDK'nin partisi olmasını beraberinde getirmez.
HDP'liler aynı zamanda HDK'lidir; ancak, tersi geçerli değil.
HDK'nin her bileşeni," radikal demokrasiyle" tariflenen ortak bir parti programındaki yeni HDP'nin her kararına denk düşmek zorunda değil.
Tartışmaya ve yeniden yapılanma sürecine, bileşenlerin HDP'nin içerisinde yer alıp-almamalarına göre değil, program ve yeni dönemin gerektirdiği örgütlenme tarzı üzerinden yaklaşmak ve HDK'nin kendi özgün yapısı ve hedefleri üzerinde yoğunlaşmak gerekiyor. Aksi, kısır tartışmalarla sığ sularda kulaç atmak olacak ve daha ötesinde, hem HDK'nin taşıdığı muazzam halkçı-demokratik ve devrimci potansiyeli gerçekleştirmemesi hem de var olan etki alanını bile dağıtma tehlikesini güçlendirecektir.
Önümüzdeki dönemde, meclis tarzı ve bireysel katılımın önünü açan, yerellerde mümkün olduğunca açılıp saçılan, tam demokratik işleyiş ve açık meşru tartışmanın öne çıkarıldığı, kendini halkın içine bir sarmaşık gibi yayılarak genişleten ve güçlendiren bir örgüt yapısına doğru yürümeliyiz. Örgütsel temsiliyet ve uzlaşmaların herşeyi belirlediği, kapalı diplomatik görüşmelerde kararların alındığı bir örgüt yapısından imtina edilerek, CB seçimlerinde gelen önemli oy oranının kalıcılaşacağı ve daha fazlasının da kapsanabileceği demokratik bir zemine yerleşerek, HDK'nin kendisi olacağı bir inşa sürecine gidilmeli.
Batı'da HDK ve Kürdistan'da DTK olarak örgütleneceğimiz bir döneme girerken, DTK ve HDK'nin yüzlerinin birbirine döndüğü ve her adımda yeni bir güncel mevzi kazanılacak şekilde yürüdüğü bir toplumsal ve politik gerçeklik yaratılmalı, ortak bir somut hedef olarak da "Demokratik Cumhuriyet" öne çıkarılmalı. Evet, şimdi, "Demokratik Cumhuriyet" hedefini bir adım ileri taşımalı ve DTK ve HDK'nin ortaklaşacağı bir meşru toplumsal hareketlenme içinde bu hedefi somutlaştırmalı, fiilen inşa etmeye başlamalı, tohumlarını atmalıyız. HDK kendini böylesi bir yönelimle yeniden inşa edebilir. Şimdi, yüzümüzü HDK'sine dönelim.

Politik ortam sınıfsal saflaşmayı keskinleştiriyor!

Devrimci hamlenin nesnel koşulları

Ülkenin içerisinde bulunduğu ahvale bakacak olursak, iktidarın da sistem içi muhalefetin de, bir egemenlik ve meşruiyet krizi içerisinde olduğunu söyleyebiliriz. Bütün kriz belirtileri mevcut ve bu durum devrimci hamlelerin ortaya çıkması için nesnel koşullar sunuyor.

Hasan DURKAL

1. sayfadan devam
sınıflarıyla/tefeci-bezirganlarla kaynaşınca ortaya çıkan oligarşik ve totaliter devlet yapısı, toplumun tüm hücrelerine kadar her yeri şekillendirdi. İktidar partisinden muhalefetine, toplumundan bireyine, herkes bu gericilik mirasının kuşatmasıyla şekillendi.
İşte binlerce yıllık o devlet-toplum-birey kalıntıları Kobani eylemlerinde bir kez daha kendisini gösterdi. B planı, Osmanlı geleneği "oyunların", burjuva "derin" devletiyle kaynaşmasının özgün ürünü ve antik-modern alaşımı paramiliter güçlerle krizi yönetme çabalarından başka bir şey değil.
Peki, kriz ne krizi?
Birincisi, sermaye çevrelerinde ve uluslar arası güçler arenasında itibarın sıfırlanması ve devamında, Suriye bataklığı, ekonomik kırılganlık, Kürt Halk hareketi karşısındaki çaresizlik…

Sınıf savaşımı olarak Kobani

AKP'nin Kobani saldırısı liberal tayfa tarafından basit bir milliyetçiliğe ve Kürt düşmanlığına indirgenmek istense de, artık esas mesele sınıfsal. Gerçek şu ki, IŞİD'in Kobani Kantonu saldırısı tarihin günümüzdeki belirleyici öznelerini bir kez daha karşı karşıya getirdi. Saflar netleşip keskinleşti. Savaş sertleşti. Emperyalist-kapitalist bloğun tüm temsilcilerinin ezilmesinden yana tavır takındıkları bir halkçı-demokratik kanton olan Kobani konusunda, Kürdistan burjuvazisi de kendisinden bekleneni yaptı ve NATO'yu IŞİD'e karşı göreve çağırdı!
Bu sınıf tavrını yumşatarak önümüze koyacak "imaj yapıcılar" var mıdır halen?
Seçim kampanyası boyunca sürdürdüğü burjuva demokratik ve halkçı-devrimci uçlarda gidip gelen çizgiyi devam ettirmeye çalışan Demirtaş ve HDP, yaşanan sıcak savaş ve sınıfsal keskinleşme ortamında bocaladı.

Toplumsal gerçekler, Türkiye'de ve Ortadoğu'daki tüm güçleri safını belli etmeye çağırıyor.

Başka bir muhalefet gerek

Gündemin biraz daha sakin aktığı koşullarda barındırdığı zıt çıkarlara sahip sınıfların uzlaşısıyla yol alan HDP, kılıçların çekilmesiyle iki farklı uca savruldu.
Bir yanda NATO müdahalesi karşısında tavır takınmaya çalışan ve halkçı güçleri ön planda tutmak isteyen sosyalistler, diğer tarafta her türlü sınıfsal uzlaşmaya açık liberal burjuva demokratlar, parti çizgisine yön vermeye çalıştı. Anlaşılan o ki, böylesi yüksek gerilimli bir atmosferde Demirtaş'ın şahsında cisimleşen ılımlı çizginin çok bir geçerliliği yok.
Toplumsal gerçekler, Türkiye'de ve Ortadoğu'daki tüm güçleri safını belli etmeye çağırıyor. Değişim içerisinde olduklarını iddia eden CHP ve MHP'nin ne kadar değiştiğini gözlemlemek mümkün. Savaş tezkeresine "evet" diyerek Kürt halkının özgürlük arayışının ezilmesini hedefleyen MHP'nin hülyalarının gerçekleşme ihtimali çok düşük. Üstelik KÖH'ne karşı kullandıkları saldırgan dilin mevcut olana ek bir kitlesellik yaratmadığını da görmek gerek. MHP, bir sıkışmaya doğru sürükleniyor. CHP ise, kaçak dövüşün simgeleşen ismi olarak bu dönemin en büyük kaybedeni oluyor. İçinden çıkamadığı acizlik partide ve destekçilerinde, büyük bir moral bozukluğu ve çözülme yaratıyor.
Ülkenin ahvaline bakacak olursak, iktidarın da sistem içi muhalefetin de, bir egemenlik ve meşruiyet krizi içerisinde olduğunu söyleyebiliriz. Bütün kriz belirtileri mevcut ve bu durum devrimci hamlelerin ortaya çıkması için nesnel koşullar sunuyor.
Devrimci hamle zamanı!

Süreç sertleşirken AKP geriliyor

Erdoğan, Cemaat'in emniyette ve yargıda AKP eliyle saldığı köklerin derinliğini hafife alarak hata mı yapıyor, zafer çığlıkları "erken" mi, zamanla göreceğiz.

Meral ÇINAR

AKP içi dengelerde, Gezi isyanı sonrasındaki yolsuzluk operasyonları ve cumhurbaşkanlığı seçimleri önemli dönüm noktaları oldu. Eski dostluklar yerini yeni düşmanlıklara bıraktı.
Yeni dostluklar ise, tümüyle günlük çıkarlar tarafından güdülenen pamuk ipliğine bağlı. O pamuk ipliğinin üstüne yerleşen parti içi dengelerse, politik ortamın sertleşmesiyle birlikte oldukça karmaşık yeni risklerle kuşatıldı.
Ortadoğu'nun sıcak savaş coğrafyasında şekillenen "Yeni Türkiye", politik ve toplumsal süreçlerin daha da sertleşeceği bir döneme giriyor.
İşte, tam da böyle bir ortam içinde, kendi inşa ettiği "yalnızlık" şatosundaki Erdoğan, sürecin gerginliğini hissediyor ve telaşla yeni ekibini konsolide ederek kendisini korumaya çalışıyor.

Küçük Erdoğanlar iş başında

Erdoğan'ın "yeni yetmelerinin" kendisine benzeyen ayarsız bir üslupla yıpratıp dışladığı Gül ve Arınç ikilisinin ardından, hepsi birer Erdoğan olmaya aday çelik gibi bir genç ekibin varlığından bahsedilip duruluyor. Gerçekten böyle mi? "Gidişim sessiz oldu ama dönüşüm muhteşem olacak" edasıyla parti işlerinden uzaklaşan Gül'den ses soluk çıkmazken; Arınç'ın verdiği demeçlerden, henüz baş dönmesini atlatamadığı ve Erdoğan'dan yediği yumruğun etkisinden kurtulamadığını gözlemleyebiliriz.
Davutoğlu'nun başbakanlığıyla, bugün "Yeni Türkiye" diye servis edilen bu zihniyetin arkasındaki "genç" kadrolar, artık iç politikayı daha fazla şekillendirmeye başladılar.
Ortadoğu'da "kafa kesip" "kadın pazarlayan" bir terör örgütünü desteklemek; savaş naraları atarak tezkere çıkarmak; yargıyı ele geçirme operasyonları düzenlemek; polisin yetkilerini artırıp polis devletini daha da güçlendirmek; ayrıştırıcı ve ötekileştirici söylemler ve politikalar üretmeye devam etmek... İşte, bu resmin fırça darbeleri "Yeni Türkiye'nin" politikaları tarafından atılıyor. Bir bakmışız ki; kendimizi "Eski AKP'yi" arar bulmuşuz.

HSYK zaferi(!)

Kobane eylemlerinden fırsat bulup kafamızı çevirdiğimiz an, AKP'nin devletleşme yolunda en önemli mevzilerinden biri olan HSYK seçimlerinin zafer çığlıklarını duymaya başladık.
Cemaatle yaşadığı ayrılığın ardından emniyette ki cemaat kadrolarını silip süpüren AKP, kısa zaman önce yargıda da böyle bir operasyon başlattı.
HSYK'da yeni dönem seçimlerine farklı renklerden faşist unsurlarla ittifak yaparak kurduğu "Yargıda Birlik Platformu" adıyla giren AKP; Adli yargıda 7, idari yargıda da 1 asil üyeyle şimdilik kazanmış gibi görünüyor. Seçimlere "Bağımsızlar" olarak giren cemaat ise, sadece idari yargıda ancak 2 asil üyeyi kıl payıyla kazanabildi. Erdoğan, Cemaatin emniyette ve yargıda AKP eliyle saldığı köklerin derinliğini hafife alarak hata mı yapıyor, atılan zafer çığlıkları erken mi, zamanla göreceğiz. AKP, kendi yapısını konsolide etmeye çalışırken kazandığı bu mevzilerle iç ve dış politikadaki vasat durumunu kotarabilecek mi?
Ya da, tersinden, herkesi dışlayarak yaşadığı "kasılma" sürecinin sonunda böyle "homojen" olan bir yapının gerilimlere/zorlanmalara dayanma gücü gittikçe zayıflamaz mı? Bu zayıflık beraberinde bir esneme ve kapsayıcılık sorunu ve bunları doğuran derin kavrayış eksikliği yaratmaz mı? Bütün bunlar bir çok politik hatayı beraberinde getirmez mi?
Daha "heterojen" bir yapıyken en azından etrafında bu kadar düşmanı yoktu ve kendince bir iç zenginliğe sahipti. Şimdi hem kendi içinde yarattığı düşmanlarıyla hem de vasat iç ve dış politikasıyla oldukça kırılgan fay hatlarının üstüne oturmuş vaziyette...
Gerçeklerle yüzleşme zamanı yaklaşıyor, medyatik operasyonlarla öne çıkarılan "dimdik ayaktayım" havası zorlanacak-Kader kapıyı çalıyor!

Yüksek dalgalarda çırpınan çapsızlar

Yaşanan sürecin KÖH üzerinden yürümesi, Kürtleri ve doğalında devrimci-demokrat güç alanını iç politikada etkin güç ana muhalefet konumuna taşıyor.

Barış ÖZER

Yanı başımızda yaşanan ve Dünya dengelerini belirleyecek çapta etki alanına sahip politik gelişmeler, en çıplak ve görünür biçimde Türkiye iç politikasını belirlemekte.
Dünyada yaşanan hegemonya mücadelelerin yoğunlaştığı bölge olan Ortadoğu, küresel güçlerin ve uluslar arası sermaye merkezlerinin en önemli konumlanma alanı.
Olağanüstü yakıcılıkta ve etkisi bölge sınırlarını aşan gelişmeler, Türkiye iç politik dengelerini nasıl etkiler, ne gibi dönüştürücü etkileri olabilir?
Muhalefet odaklarının söylemlerinde olduğu gibi, istemeden sürüklenen bir Türkiye'den söz etmek yanıltıcı.
Aksine, hamle yapan ve hepsi önceden göze alınarak içine girilen, hedefinde Ortadoğu pazarında söz sahibi bölgesel-hegemonik bir güç olmak olan ve bedellerini göze alan bir AKP/TC duruşunu görmek gerek. Muhalefetin bakış açısının feryat figan olması, gelişmeleri kavrayamamasının ürünü. Gelen dalga büyük ve artarak yaklaşıyor, önüne aldığı her şeyi alt üst edebilecek olan güçte olan bu durum ezberleri bozuyor ve hiçbir politik boşluğu es geçmiyor. Bu durumda Türkiye'deki sistem içi muhalefetin inisiyatif alabilmesi ve yaşanan gelişmelerde etken rol oynayabilmesi oldukça zor. Kendilerine biçtikleri inisiyatif alanının sınırları, bu çalkantılı sürecin içinde AKP'nin yaşayabileceği olası bir kriz sonrası çıkacak siyasi boşluklara oynama, oralarda inisiyatif alabilme ihtimali ile sınırlanmış vaziyette.
Elbette bu durum şu anki tablonun genel hali. Bütün güçlerin yaşanan güncel gelişmelere refleks ürettiği ve kendi konumlandığı yerden yorumlayıp aktif müdahil olduğu bir dönemi yaşıyoruz. Güçlerin hamleleri, yaşanacak olan gelişmelerle günlük ve dönemsel olarak sınanacak ve kimin bu yüksek dalgalara ve gergin dengelere müdahale edebilecek güçte olduğu gerçek durumlarda açığa çıkacak.
Gelinen noktada, en güçlü özneler olarak, iktidar partisi ve ona karşın en etkili güç olarak KÖH devrede.
Yaşanan sürecin KÖH üzerinden yürümesi, Kürtleri ve doğalında tüm devrimci-demokrat bir güçleri, iç politikada daha etkin güç haline ve hatta yer yer fiilen ana muhalefet konumuna taşıyor. IŞİD saldırısı sonrası yaşanan olaylarda iktidarın ve KÖH'nin karşılıklı yürüttüğü hamleler, iki güç dışında kalanları boşluğa düşürmüş durumda.

Çıkış mümkün mü?

Tezkere sürecinde usulen parlamentoda savaş çığırtkanlığı ve Kürt düşmanlığı üzerinden girdi yapmak isteyen MHP, kendi siyasi duruşunu geriye iten "çözüm süreci"nden sonra ilk defa bu zeminde inisiyatif alabilme ihtimalini yokladı.
CHP ise, AKP'nin kaybedeceği senaryolarını gündeme pompalayarak siyasi iklimi kendi lehine çevirmenin derdinde. İşte, bu güçlerin kartlarını oynayabileceği sınırlı alan bu kadar.
Peki, bu sınırlı ve çapsız hamleler günümüzde Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerde ve uluslararası düzlemde yürütülen siyasi diplomaside karşılık bulabilecek güç yaratabilir mi? Elbette, hayır! İktidar partisi tarafından kısırlaştırılarak daralan bir alana hapsedilen muhalefet, herhangibir çıkış momenti yakalayabilmekten uzak.
"Gezi" ayaklanması, "çözüm süreci", Ortadoğu'da yaşananlar ve son olarak Kobane olayları gibi güçlü politik girdiler sonrası çözümsüz kalan ve dengesi bozulan sistem içi muhalefet, her geçen gün yenisi ortaya çıkan bu riskli durumlardan kaçamayacaklarına göre, tüm bu gerçekliklerin içinde oyunu oynamak zorundalar. Peki, sizce böyle bir güce/kapasiteye sahipler mi?

POLİTİKA

Barzani gibi ehlileştirilmiş bir Kürt bölgesi yaratmak için, Kobane'yi IŞİD'le terbiye etmeye çabalıyorlar.

İktidar paradigmasının iflası, Kobane

Muazzam derecede güçlü bir saldırı uygulayan emperyalist politikalara karşın, aynı yoğunlukta ve dakiklikte bir direnişi askeri-politik zeminde yürütebilme ve uygun dengeleri kurabilme yeteneğine sahip olunmalı.

Perihan KOCA

IŞİD'in üzerindeki örtü kalktı. Ortadoğu'yu emperyalizmin gereksinimleri doğrultusunda yeniden dizayn etme yarışındaki hegemon güçlerin stratejik hedefleri ve planlamaları da çırılçıplak ortada.
T.C. Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Türkiye üzerinde ameliyat/operasyon yapılacak bir ülke değildir" diye dursun, biz AKP/TC'nin bir taşla üç-beş kuş vuracağı zannıyla yürütmeye çalıştığı operasyonlara biraz daha yakından bakalım.
Herkesin bildiği bir sır gibi ortalarda dolaşıyor artık; Erdoğan iktidarı, Kobane'yi düşürerek, Rojava Devrimi'ni boğmak ve en nihayetinde PKK'nin "kökünü kazımak" için, tüm yöntemleri deniyor.
Rojava'nın Kobane kantonuna yaklaşık bir aydır, emperyalist güçlerin istikrarsızlaştırma nesnesi işlevini gören IŞİD çetelerinin yoğunlaşan saldırılarıyla beraber, Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik tasfiye planlamasında örnek teşkil eden "Sri Lanka modeli" yeniden politik gündeme oturdu.
Peki, 2009'dan beri, "PKK'yi Tamil Kaplanları'nın sonu bekliyor", diye papağan misali yinelenen rüya, şimdilerde tekrardan yazılıp çizilen, sözü edilen, uygulanan ve tekrardan boşa çıkarılan "Sri Lanka modeli" neydi? Tamil Kaplanlarını ve Sri Lanka modelini hatırlayalım.

Tamil Kaplanları

Hindistan'ın hemen güneyinde, Hint Okyanusu'nda bulunan Sri Lanka adasında, Singalalar karşısında ayrımcılığa tabi tutulan, dilleri ve ırkları yok sayılan Tamillerin özgürlük mücadelesi için 1976'da kurulmuş ve önderliğini yürütmüş bir hareket konumunda Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları.
Yıllarca kendi dil ve kültürleriyle birlikte yaşıyor Sinhala ve Tamil halkları.
Ardından, Sri Lanka 1948'de Britanya sömürgesinden kopuşarak bağımsızlaşıyor ve 1956'da Sinhaliye'nin resmi dil ilan edilmesiyle Tamiller yok sayılıyor. Hiçbir zaman parlamentoda temsil edilmelerine izin verilmiyor, ki 2005'te seçimleri boykot etmeleri bile "terörizm" olarak yargılanıyor.
1976'ta kurulan Tamil Kaplanları'nın 1983'te gerçekleştirdikleri ilk silahlı eylemle, Sri Lanka'da iç savaş dönemi başlıyor.
90'larda, adanın kuzey ve doğusunda Tamil Kaplanları de facto bir devlet konumuna geliyorlar. Ki özerkleştirdikleri Kilinoçi kenti, karargahları olarak on yıl Tamil Kaplanlarının kontrolünde kalıyor.

"Çözüm süreci mi?"

Önceleri, adanın kuzey ve doğusunda bağımsız Tamil Eelam Devleti kurmak için mücadele eden Tamil Kaplvanları, sonralarda bölgesel özerklik için hareket ediyorlar.
Sri Lanka devletiyle zaman zaman çözüm masasına oturan Tamil Kaplanları, Hindistan'ın arabuluculuğuyla hükümet görüşmelerinin yapıldığı dönemde, Tamil gerillalarının silahsızlandırılması şartı önlerine getirilince, süreçten çekiliyor.
Daha sonrasında Norveç'in devreye girmesiyle, tekrardan ateşkes görüşmeleri yapılıyor. Ancak Türkiye'den alışık olduğumuz "çözüm süreci" tablosu gibi, her defasında, Sri Lanka tarafından uygulanan oyalama politikalarıyla ateşkes ve çözüm süreçleri baltalanıyor.
Tamillerin hakları ve mücadeleleri uluslararası kamuoyunda da çeşitli manipülasyonlarca yıpratılmaya çalışılıyor.
11 Eylül saldırısıyla beraber değişen dünya konjektürü, Tamil Kaplanlarının yalnızlaşmasını ve peşi sıra gelişen tasfiye dalgasını beraberinde getiriyor. 2oo4'te örgütün 2. liderinin Tamil Kaplanlarından ayrılarak devlet kampına geçmesi, iktidarın elini yükseltiyor.
Aynı dönemde, "felaket kapitalizminin" doğal karakteri devreye giriyor. Tamillerin yaşadığı doğu ve kuzey Hint Okyanusu kıyılarını vuran Tsunami felaketi fırsat biliniyor ve "yeniden inşa" bahanesiyle Tamillerin yaşadığı kıyı bölgeleri insansızlaştırılarak, yatırım bölgesine dönüştürülüyor. Bir taşla iki kuş.

Sri Lanka modeli

Daha da azgınlaşan Sri Lanka devleti, 30 yıl sürdürülen Tamillerin özgürlük mücadelesi ardına, 2007-2009 yıllarında büyük bir askeri operasyonla topyekun savaş ilan ederek, üç koldan saldırdığı Tamilleri kıstırıyor. Tez elden, Tamillerin karargahları Kilinoçi'yi düşüren devlet, ardından Tamillere ait diğer bölgeleri ele geçirip, Tamil Kaplanları Lideri Prabkaran'ı da öldürerek, 2009 yılında Tamil Kaplanları'nı tasfiye ediyor.
Emperyalist ülkelerin dünyanın en tehlikeli "terörist" örgütü olarak tanımladığı Tamil Kaplanları'nın tasfiyesini, SriLanka Cumhurbaşkanı Rajapakse "eşi benzeri görülmedik zafer" olarak kayıtlara geçirdi.
İngilizlerin "böl-yönet" politikalarıyla bezenmiş, Sri Lanka Devleti'nin inkar ve imha politikaları, Tamil Kaplanlarını tasfiye ederken, on binlerce insanın katledilmesine ve binlerce Tamillinin toplama kamplarında açlıkla ve hastalıkla çürümesine neden olmuştu.
İşte, "SriLanka modeli", Tamil Kaplanlarının 2009'da dağıtılmasından sonra doğrudan T.C'nin gündemine oturdu. AKP/TC, o gün bugündür Kürt Özgürlük Hareketi'ni «Tamil Kaplanları gibi boğmanın» rüyasını görüyor. Ve hatta 2009 Mayıs'ında Sri Lanka Devlet Başkanı Rajapaksa, dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'le yaptığı telefon görüşmesinde Tamil Kaplanlarının sonundan ders çıkarılmasını öğütlüyor Türkiye'ye. Ne manidar değil mi? Ne alışıldık bir tablo…

Mevcut durum ve olasılıklar

AKP, kritik ve kırılgan bir zeminde yol alıyor. Her an kendi celladı olabilir. E, çubuğu haddinden fazla bükersen kırarsın. İlk hatasında, egemen güçlerin de itelemesiyle soluğu uluslararası mahkemede alabilir.

Herşey bir orta oyunu netliğinde seyir ediyor…
AKP/TC, Cidde Bildirgesi'ni imzalamayarak, şimdiki ittifak gücü IŞİD eliyle PKK'ye ağır bir darbe vurma arzusunu açık etti. Eline geçirdiği ilk fırsatta KÖH'nin kalbine bıçağı saplayacağı anı kollayan AKP, 15 Eylül ile yoğunlaşan Kobane saldırılarıyla, hemen birkaç günde Kobane'nin düşürüleceğini ve her daim koz olarak elinde tuttuğu "çözüm süreci"ni kendine göre konumlandırıp PKK'nin hareket alanını daraltacağını umut ediyordu.

Hesapları altüst eder Kobane direnişi

Kobane'yi IŞİD'le eritecek, ardından "cephe gerilisi" hizmetini yaptığı IŞİD katillerine Rojava'nın tümünü işaret edecek, Kandil'i dar alana sıkıştıracak, binlerce insan T.C sınır kapısına dayanacak, kahraman Türk ordusu da hemen devreye girerek, Kürtleri kurtaracaktı. Ne "temiz" plan değil mi?
Medya aracıyla da, manipülatif bir ortam yaratarak, KÖH'de Kandil ve Öcalan ikiliği yanılsamasını devreye sokarak, KÖH'nin inisiyatifini mümkün mertebe zayıflatacaktı.
Ama gel gör ki, evdeki hesap çarşıya uymadı. Erdoğan'ın planları bir kez daha suya düştü.
AKP/TC Tamil Kaplanlarının sonunu getiren Sri Lanka modelini, Kürt Hareketi için uygulamak istiyordu. İştahla yöneldi, ama beceremedi.
Türkiye'ye ve uluslararası düzleme sıçrayan Kobane direnişi, Erdoğan'ın stratejisini çökertti.
Erdoğan" Kobane düştü düşecek" beyanatlarıyla, gönlünden geçeni söylüyor esasında. Söylüyor söylemesine de, tasfiye çizgisini "düşmanlarına" açık ediyor. Derinlikli ve sonuç alıcı bir yol haritası üretemeyince, adeta "maceracı"bir çizgi izliyor.
Özellikle 6 Ekim itibariyle doruğa ulaşan Kobane'deki IŞİD saldırılarıyla, Türkiye'de halkların Hopa'dan Antalya'ya dört koldan sokakları kuşatmasıyla, Erdoğan yine duvara tosladı bölgedeki kontrolünü kısmen kaybetti.
Ertesi gün manşetler, Hizbul-kontra kliğinin ya da sivil faşistlerin polisle eşgüdümlü saldırılarını ve onlarca ölü insanımızı değil, başlayan sokak eylemlerini "barışa tehdit" olarak geçti kayıtlara.
Ne barışıydı, kimin barışıydı bu sözü edilen?
AKP'nin fay hatları harekete geçti. Gezi'de yediği tokatla sarsılan Erdoğan'ın dengesi Kobane direnişiyle yeniden bozuldu. Hali hazırda uluslararası arenadaki mevcut yalnızlığı, Kobane politikalarındaki zorlanmasıyla katlanarak büyüyor. AKP dar bir alana doğru büzüşüyor.
Birleşmiş Milletler'in Newyork'taki merkezinde diğer ülke liderlerinin konuşmalarının aksine, hiçbir üye ülke ve devlet başkanının dinlemediği Erdoğan'ın boş sandalyelere yaptığı konuşma bunun somut delili.

Uluslararası arenada kıvranan Erdoğan

2 Ekim'de çıkarılan Suriye-Irak tezkeresinde koparılan yaygara, tam da Erdoğan'ın nefes alma borularının tıkanmasıyla ilgiliydi. Bir yandan karın ağrısı yapan Kobane'nin sancısıyla kıvranan AKP/T.C, bir yandan da istediğimde PKK'ye istediğimde barış sürecini istediğimde savaş sopasını gösteririm, Esad'a da işareti çakarım diyerek iflas eden politikasının basiretsizliğini bir kez daha dışa vuruyordu.
ABD'nin 2. önemli adamı Biden'in açıklamalarıysa cabası. Açıkça Türkiye'nin El-Nusra, El-Kaide çetelerinin yüz milyonlarca dolar ve on binlerce ton silahla palazlandırıldığını ve Esad rejimini yıkmak için Alevi-Sunni mezhep çatışmasının kışkırttığını söyleniyordu. Bu emperyalist çakal, çok daha fazlasını kendisi yapsa da, Erdoğan'a "o işler bizden sorulur, haddini bil" demiş oluyordu.
AKP, kritik ve kırılgan bir zeminde yol alıyor. Her an kendi celladı olabilir. E, çubuğu haddinden fazla bükersen kırarsın… Lamı cimi yok. Erdoğan ilk hatasında, egemen güçlerin de itelemesiyle soluğu uluslararası mahkemede alabilir.
AKP ve başını ABD'nin çektiği koalisyon güçleri yani emperyalizmin asıl aktörleri, esasında korkunç bir katliam seferberliği içerisinde.
ABD, Ortadoğudaki yeni dengeleri kollarken, IŞİD saldırılarıyla zorlanan KÖH'ün emperyalizmin kurtarıcılığına biat etmesi hedefleniyor.
Barzani gibi ehlileştirilmiş bir Kürt bölgesi yaratmak için, Kobane'yi IŞİD'le terbiye etmeye çabalıyorlar. Ancak Barzani için yapılan hesaplar bile garanti sayılmaz. Kobane direnişinin destansı sürüşü, KÖH'ün gücünü ve meşruiyetini sürekli artırıyor. Ulusal Kongre ve Kürt Birliği, KÖH için tarihsel bir dönemeçken, emperyalist güçlerin korkulu rüyası.

Dipnot yerine kısa bir tanıklığın ardına son söz…

İkirciksiz bir irade. Cüret etmenin, başkaldırmanın tanımıyla eşleşen bir kimlik. Kadın öncülüğü. Egemenler sığ sularda kulaç atadursun, ne inşa edilen hendekler, ne ağır toplar tüfekler ne de tampon bölge zırvalıkları Rojava'nın iradesini kıramayacak. Kobane düşmeyecek!

Rojava'nın kalbi Kobane'de idim…
Gördüğüm en çıplak şey ilk elden şuydu; Erdoğan ve uluslararası güçlerin öncülüğünde düzülen bu "can çekişiyorlar" propagandaları tek kelimeyle laf-ı güzaf.
Bizleri selamlamak için mevzilerini bırakıp gelen, silahlarına sımsıkı sarılmış gerilla kadınların parıldayan gözlerini, özgüven ve iradelerini görünce daha iyi anladım, IŞİD'lilerin en büyük korkusunun neden kadın gerillalarca öldürmek olduğunu… Rojava Devrimi'nin cansuyu; kadın iradesiydi.
İkirciksiz bir irade. Cüret etmenin, başkaldırmanın tanımıyla eşleşen bir kimlik. Kadın öncülüğü.
Egemenler sığ sularda kulaç atadursun, ne inşa edilen hendekler, ne ağır toplar tüfekler ne de güvenli tampon bölge zırvalıkları Rojava'nın iradesini kıramayacak. Kobane düşmeyecek!
12.10.2014

POLİTİKA

Arap Alevilerinin tarihi direnişçi dokusunun gün yüzüne çıkarılması ve cesur bir savaşçı kimliğe dönüştürülmesi aciliyet taşıyor.

Arap-Alevileri ne yapmalı?

Arap-Alevilerinin yaşadığı bölgelerde halk meclisleri kurulmalı. Meclisler hayata geçirilirken, oligarşik, totaliter devlet aygıtlarının karşısına, "demokratik cumhuriyet" tezleri çerçevesinde demokratik-halkçı öğeleri gözeterek, yerel sorunlar ve gündemlerle işleyen bir tarz örülmeli.

Mahmut DURKAL

Alevilerin ezilmişliğini öğrenmek ve dile getirmek için, Alevi olmaya gerek yok. Tarihe objektif bir bakış atmak yeterli.

Kerbela'dan başlayan kıyım, kin gütme ve katliam süreci kendisini günümüze kadar sürdürmüş ve halen devam etmektedir. Yavuz Sultan Selim'in katliamları, Maraş, Çorum, Jebel Aleviyyun ve daha niceleri. Hepsi acı bir gerçek olarak, görmek isteyenlerin karşısında duruyor.

Osmanlı ve uzantısı T.C de tarihi boyunca bu geleneği yaşatan devletler arasında.

Bu acı ve zulüm içinde geçen süreçten Arap-Alevileri de payına düşeni almıştır. Özellikle Osmanlı döneminde uğradığı baskı ve zulümden sonra Arap-Alevi toplumu kendisine sığınacak bir yer aradı. Tam da bu dönemlerde laiklik ve demokrasi söylemleri ile cumhuriyet rejimi inşa edildi.

Arap-Alevi toplumu da bu söylemlerin içerisinde yer aldı. Ancak rejimin temel hedefindeki tek millet inşa etme çabaları bu sefer başka problemler getirmeye başladı. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurulması ile birlikte asimilasyon politikaları seviye atlatıldı.

Asimilasyon politikaları

Böylece inancını dile getirme, kendi dilini konuşma-okuma ve yazma sistematik bir şekilde yok edilmeye başlandı. Halen de devam ediyor. Asimilasyon politikalarındaki söylemler öylesine ileriye gitmiştir ki, Arap-Alevileri yüzsüzce "Arapça konuşan Eti Türkleri" olarak ilan edildi. Şüphesiz ki bu katliam ve asimilasyon politikalarını anlama adına çok daha detaylı araştırmalar yapılmalı. Osmanlı ve T.C 'de uygulanan bu politikaları iyi kavramalıyız. İyi kavramalıyız ki, bugün Alevilerle arasında hiçbir iletişim bulunmayan ve her fırsatta nefret söylemlerini dillendirmekten asla geri durmayan AKP Hükümeti'nin oturduğu zemini daha anlayalım.

AKP iktidarı, tekçi ve ötekileştiren zihniyeti büyük bir hızla sahiplenmekten besleniyor. AKP'nin gerici-İslamcı söylemleri sıklaşınca rahatsız olan dinamiklerle birlikte Arap-Alevi toplumu da doğrudan bu gerici ve tekçi politikalardan etkilendi. Özellikle bölgede Suriye'ye dönük politikalar, mevcut rahatsızlığı katladı. Çünkü Arap-Alevileri'nin ekonomik ve kültürel bağlarının en fazla gelişmiş olduğu ve akrabalık ilişkilerinin varlığını halen koruduğu yerlerin başında Suriye geliyordu.

Bu durum özellikle Antakya'da Arap-Alevi nüfus yoğunluğunun fazla olmasından kaynaklı- kendisini kitlesel eylemlilikler şeklinde açığa çıkardı. 19 Şubat Eylemi, Gezi Ayaklanması, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve Ali İsmail Korkmaz cenazelerindeki muazzam kalabalık, 1 Eylül Barış Mitingi ve 16 Eylül eylemlilikleri, yaşanan yoğun rahatsızlığın dile getirildiği ve Arap-Alevilerin sokaklara döküldüğü anlar oldu.

Arap-Alevileri, AKP'nin söylemlerine, Ortadoğu'daki Alevi katliamlarına ve IŞİD tehdidine karşı sokakları terk etmiyordu/etmeyecekti. Ortadoğu'da emperyalist blokların giriştiği savaş politikalarında, bölgede istikrarı sağlayacak tek şeyin halkların öz örgütlülüğünü yaratmak olduğunu Rojava Devrimi'ninde açıkça görülüyor.

Arap-Alevi örgütlenmesinin eşikleri

Peki, Arap-Alevi toplumunu girişmekte oldukları bu örgütlenme mücadelesinde başarıya neler götürebilir? Can yakıcı ve tartışmalı nokta esasında tam da bu.

- Arap-Alevilerinin yaşadığı bölgelerde halk meclisleri kurulmalı. Meclisler hayata geçirilirken, oligarşik, totaliter devlet aygıtlarının karşısına, "demokratik cumhuriyet" tezleri çerçevesinde demokratik-halkçı öğeleri gözeterek, yerel sorunlar ve gündemler üzerinden işleyen bir tarz örülmeli.

- Tarihsel devrimci dinamiğe dayalı bir örgütlenme tarzının hayata geçirilmesi için, komünün devrimci zenginliğinin açığa çıkartılması gerekiyor. Komünün halen yaşayabilen halkçı-devrimci yönleri açığa çıkartılmalı, gerileten yönleri törpülenmeli.

- Minnina" mantığı ile hareket ederek, komün geleneğini kullanarak emek sömürüsü yapanlar, Arap-Alevi toplumunun devrimci dinamiği tarafından etkisiz hale getirilmeli.

- Komünün örgütlenmesinde "milliyetçi, ulusalcı" gibi gerici yaklaşımlar bir kenara bırakılmalı," modernist-oryantalist" bakış açısıyla hesaplaşılmalı.

-Tarihsel devrimci dinamiğin, sosyal devrimci dinamikle buluşmasının önünü açacak hamleler yapılmalı.

- Yaklaşan savaş tehdidine karşı "korku ve panik havası" oluşması engellenmeli ve öz örgütlülük öne çıkarılmalı.

- İnkâr, imha ve asimilasyona karşı farkındalık yaratmalı.

- Bölge halklarıyla kader ve mücadele birliği inşa edilmeli.

Emperyalist savaşa ve katliamcı çetelere karşı duralım

Halk meclisleri ile direnişi büyütelim

Mithatcan TÜRETKEN

Hareketli olmak, sürekli yeni mecralara akmak ve büyümek; sermayenin varoluşsal devinimi ve bilindik canlı karakteridir. Sermayenin her gün yeniden yarattığı bu insanlık dışı yaşam biçimine karşı mücadelede kullandığımız araçlar da, aynı hız ve yaratıcılık ile yenilenmelidir. Daha önce kullandığımız örgütlenme yöntemlerini tekrar masaya yatırmak ve şimdiki dönemin ihtiyaçları doğrultusunda yenilemek, en önemlisi de gerçeğe dokunmak ve pratikle sınanmak önümüzü görmemizi sağlar. Gezi ayaklanmasında üç şehit vererek direnişçi tarihini yeniden yazmaya adım atan ve uzun süredir tarihinde benzeri örneklerin bolca olduğu katliamcı çetelerin saldırıları ve tehditleri ile burun buruna yaşayan Arap Alevi halkının öz örgütlenmesi artık varoluşsal bir mesele.

Tarihimiz direnişlerle dolu, kendi yolumuzu kendimiz belirleyelim.

Arap Alevilerinin İttifakları

Sınırların fiilen ortadan kalktığı Ortadoğu'da, savaşların doğrudan yaşandığı bölgede yaşayan Arap Alevilerinin kiminle nasıl hareket edeceğini kendi öz gücü ve bu gücün sınıfsal yönelimi belirleyecektir. Arap Alevi halkının, her fırsatta kendini egemenlerin kollarına atan ve komünün devrimci enerjisini kendisi için fırsata çevirip rant ve sermaye elde etme peşinde sefilce koşturan eskinin devrimcileri tasfiyeci liberalleri, ya da Ğadir Hum konferanslarında kendi celladına övgüler dizenleri veya "dışarıdan" uzanılarak kurulan siyasal örgütlenmeleri dışlayan bir netlik içinde konumlanmaları gerekiyor.

Arap alevi komününün ilerici yönleri ile doğrudan iç içe olan ve aynı zamanda diğer tüm halkçı-demokratik olgularla temas ederek denge kuran ve bu zemine yerleşerek egemenlerle hegemonya mücadelesine girişebilen anti emperyalist devrimci öncülerin tarih sahnesine çıkması gidişatı değiştirecektir.

Halk meclisleri inşa edelim

Şimdi, öncülüğün kolektif bir önderliğe dönüşmesi gerekiyor ve o dönüşümle aynı kanal içinde sistem karşıtı tüm devrimci dinamiklerin ayrı kollardan akan enerjilerinin toplanabileceği halk meclislerinin inşa edilmesi gerekiyor.

Aynı zamanda, oligarşik ve totaliter iktidara karşı "demokratik cumhuriyeti" inşa etmek ve bunun somut karşılığını yaratmak açısından önemli bir örgütlenme zemini aynı halk meclisler ile sağlanabilir.

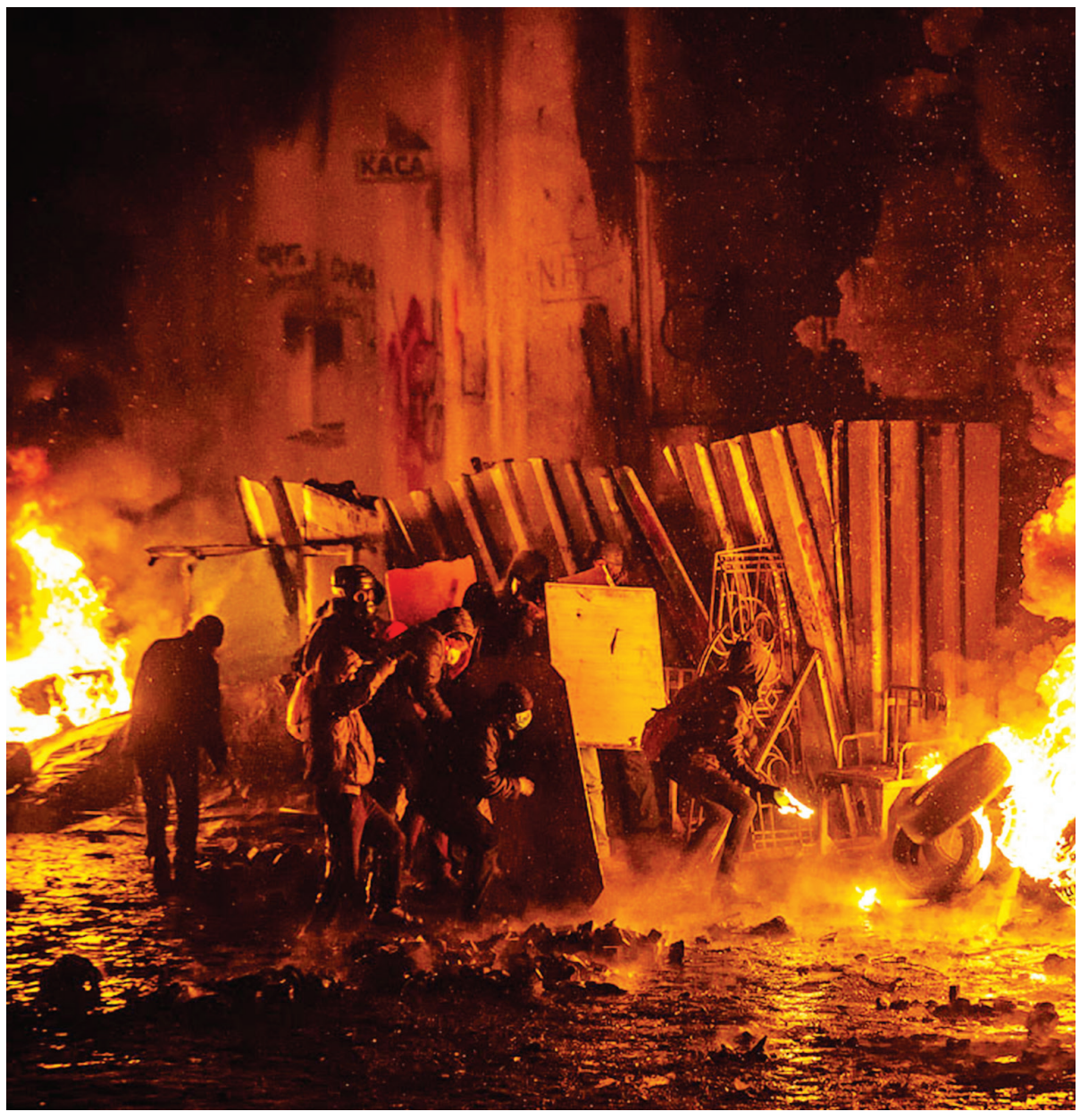

Nedir halk meclisleri?

Arap-Alevi toplumunu giriştikleri bu örgütlenme mücadelesinde başarıya neler götürebilir? Can yakıcı ve tartışmalı nokta aslında tam da bu.

- DAİŞ ve türevlerinin yaratmaya çalıştığı korku-tehcir psikolojisinin yok edilmesi, Arap Alevilerinin tarihi direnişçi dokusunun gün yüzüne çıkarılması ve cesur bir savaşçı kimliğe dönüştürülmesi aciliyet taşıyor. Arap Alevilerinin tarihi, Şeyh Hasan El Sincare, Cemil Hayek ve Mehmet Latifeci gibi kahramanlarla dolu, unutulmamalı, yeniden hatırlanmalı.

- Güven ortamını sağlamakla yükümlü gençlerin ve kadınların bilinç ve davranış anlamında saldırılara karşı direnmeleri meşrudur.

- Halk Meclisleri farklı siyasal yönelimlerin özgürce kendini ifade edeceği bir genişliği içinde barındırmalıdır.

- Yerel meclislerin işler hale getirilmesi sonrasında kent meclislerinin oluşturulması hedeflenmeli, tabandan örgütlenmenin yeni yöntemleri keşfedilmeli.

- Arap Alevi kadınların ve gençlerin inanç ve kimlik sorunu ile iç içe giren diğer öznel antikapitalist özgürlük arayışlarına öncelik tanınmalı ve ayrı örgütlenme kanalları yaratılmalı.

- Bölgede sermayenin dolaşımı-dönüşümü ile giderek artan eğitim sağlık gibi temel hakların gaspı, doğanın rant ve kar malzemesi olarak kullanılması, içme suyu sıkıntısı vb. sorunlara çözümlerin arandığı birimler kurulmalı.

- Sınıfsal perspektifini sadece söylem bazında bırakan bir meclis örgütlenmesi düşmanı tespit etmekte karmaşaya girecek ve mutlaka savrulacaktır. Taşerona, güvencesiz çalışma koşullarına, iş cinayetlerine ve özellikle Suriyeli göçmen işçi akını ile ucuzlayan işgücünün sorunlarına yönelik mücadele ve örgütlenme kanalları üretilmelidir.

- Ortadoğu'da egemenlerin emperyalist savaş-katliam politikalarına karşı, halkların kardeşliği ve ortak direnişini bayrak edinen ve her türlü şoven dalgayı bertaraf eden bir tutum benimsenmelidir.

- Kobané'ye saldırıların ardından kentlerden yükselen direnişin Gezi kitleleri ve özellikle Mersin, Adana ve Antakya'da Arap Alevileri ile temasını engellemek isteyen provakatif söylem ve eylemlere, halkın bilincinin zehirlenmesine engel olacak hamleler düşünülmeli. Halk meclisleri daha kapsamlı bir tartışmayı gerektiriyor.

POLİTİKA

Toplumsal Özgürlük 1. Konferans Kararı/Tarih:2003, Yer: İstanbul

Siyasal islamın zorlanışı ve olası tepkiler

Son tahlilde sermayenin zemininde kaldığı için yenilgiye mahkum, iktidar oyunlarıyla sınırlı tutumlarıyla, milyonlarca yoksul emekçi Müslüman'ın emperyalizme karşı özgür ve insani yaşam amaçlı direnişi, süreç içinde kendi özgün ve farklı kanallarını yaratacaklardır.

1-Petrol, doğal gaz kaynakları ve ulaşım yollarının coğrafyasında yaşayan Müslüman halklar, coğrafyalarının kendilerine bahşettiği o zenginlik yüzünden bir kez daha emperyalist saldırının hedefi oldular.
Ortadoğu merkezli Müslümanlık, özgün coğrafyasının toplumsal koşullarının ürünü özgün bir tarihsellik içinde, kendini sırf dinle sınırlanamayacak özgün bir yapısallıkta oluştu. O özgün yapısallık... kapitalizmle ve onun uygarlığı ile tam bir uyum sağlayamamış ve şimdiye dek dışarlak ve pürüzlü bir konumda sistemle eklemlenmiştir.
Küresel yayılımını günümüzde bir kez daha ve daha üst seviyede gerçekleştiren Kapitalizm, Müslümanlığı ve arkasında duran özgün sermaye birikim süreçlerini ve özgün toplumsal-politik olguları da, pürüzlerini ve dışarlaklığını yaratan özgünlüklerini tasfiye ederek tam olarak içermek/içselleştirmek istiyor.
Sermayenin küresel yayılımının ve derinleşmesinin şimdiki aşamasında hiçbir engele tahammülü yok. Küresel toplumsal varoluş sermayenin yayılmasına ve büyümesine en uygun olacak biçimde standardize edilmek, tek tipleştirilmek isteniyor.

Emperyalizmin yeni düşmanı

Sosyalist sistemin yıkılışıyla düşmansız kalan emperyalist saldırganlığın kendisine seçtiği yeni hedefler, ne olduğu belirsiz bir terörizm ve bildiğimiz Müslümanlıktır. Çoğunlukla yoksulluk içinde yaşayan Müslüman halklar, terörizmle aynılaştırılarak küresel düzeyde ötekileştiriliyor.
Oluşturulmak istenen küresel emperyalist imparatorluğun ortak toplumsal meşruiyet zemini olarak inşa edilen "Batı Kültürü" toplumsallığının, ancak teröristlerle ve Müslümanlarla savaş içinde ve onları ötekileştirerek kendini koruyup oluşturabileceği hesaplanıyor. "Müslümanlık" da "Batı Kültürü" de yaratılmak istenen yeni ve özgün toplumsal konumlardır. Kafatası ırkçılığının yerine özgün bir tutumla "Batı" yüceleştirilmekte "Müslümanlık" terörize edilmektedir.
O arada, Batı kültürünün demokraside somutlaşan en olumlu yönü, işçi sınıfının kendi mücadeleleriyle kazandığı bir hak olmaktan çıkarılarak, içi boş bir laf yığınına ve sermayenin saldırı aracına dönüştürülüyor; üstelik, Batı' da neo-faşist bir siyasal reorganizasyon denemesinin malzemesi de yapılarak.
Filistin'de başlayan süreç İsrail eliyle derinleştirilirken, Irak son savaşla devreye alındı, İran ve Suriye sırada oldukları açıklanarak baskılanıyorlar. Müslümanlıkla ilgili aşağılayıcı ve terörizmle aynılaştırıcı yayınlar emperyalist metropollerde hızla yayılıyorlar. Müslümanlıkla özdeşleştirilen Arap halkları da ilk hedef olarak seçilmiş durumda.

2- Filistin'de süreklileşen direniş, nispeten sınırlı olan bu coğrafyayı aşarak şimdi Irak' ta da zemin buluyor. Öyle görünüyor ki, süreç içinde Ortadoğu, emperyalizme karşı direnişin önemli bir merkezi olacak.
Mücadele edenlerin, dayandıkları toplumsal sınıf ve zümrelere göre ayrışması büyük olasılıktır. Emperyalizme karşı ortak bir direniş konseptinin içinde bulunan farklı toplumsal konumlar, süreç içinde direnişin karakterine ve biçimine farklı yaklaşacaktır. Ancak, Müslümanlık o direnişin şimdiki ortak bayrağıdır ve bir dönem böyle devam edeceği de bellidir.
Sırtını tarihin derinliklerine dayayarak günümüze uzanan tefeci bezirgan kastlaşmalarının ayakta kalma iç güdüsüyle yaptıkları ve tepkisellikle sınırlı ve içe kapayan tutumlarıyla, geç kalmışlığın baskısı altında hızla modernleşmek, batılılaşmak isteyen aydınlar ve bazı yerlerde ordu mensuplarının yine ayakta kalma ve güçlenme amaçlı, son tahlilde sermayenin zemininde kaldığı için yenilgiye mahkum, iktidar oyunlarıyla sınırlı tutumlarıyla, milyonlarca yoksul emekçi Müslüman'ın emperyalizme karşı özgür ve insani yaşam amaçlı direnişi, süreç içinde kendi özgün ve farklı kanallarını yaratacaklardır.
O arada, tarihin içinde şekillenen özgün devrimci kimlikler de üstlerinde patlatılan bombalarla yeniden canlanmaya yazgılıdırlar. Yedi bin yıllık bezirgan medeniyetlerine karşı tarihin içinde oluşmuş ve günümüze dek kendini akıtan direnişçi devrimci süreçler de, şimdi yeniden devredeler. Şiilik güçlü bir toplumsal odak olarak direnişin içinde yer alıyor ve özgün bir çıkışın sancılarını yaşıyor. Başkaları direnişin içinde kendini gösterecektir. Batının sırf askeri güce dayalı stratejileri, şimdi tarihin zenginliği ile karşılaşıyor. Bilmedikleri ve hesaplamadıkları özgün tarihsellik onları zorlayacaktır.

Yeni bir uygarlığa doğru

Binlerce yıldır her çeşit baskı ve sömürüyle iç içe yaşayan Müslüman halklar, direniş içinde, üstlerine yüklenen gerginliği aşabilmek için özgürlüğe doğru büyük bir sıçrama yapmaya zorlanıyor. Direniş zorlayıcı, öğretici ve güzelleştiricidir. Aşağılanan Arap halkları, tarih tarafından en güçlü atılımı yapmaya çağrılıyor. Güçlü direniş ve atılımlar, uygarlığı, ilk doğduğu yerde yeni bir doğuma, kendisinin ötesine, modernizmi içererek aşan bir yeni uygarlığa zorlayabilir.

Suphi Nejat Ağırnaslı (Paramaz Kızılbaş) yoldaşın son mektubu

Hayal gücü iktidara

Türkiye'nin batısında sıradan emekçi insanların hayatını büyüleyecek, sıradan kahramanlar çıkaracak büyük bir çıkışın tohumlarının, hakikat örgütünü yaratmanız dileğiyle.

Ben bir hayat yaşadım ve hayatıma giren herkesten çok şey öğrendim; öğrendiklerimle bir tercih yaptım, hakikate veya hakikatlere şahit oldum ve hayatın diyalektiğinde öbür kutba geçtim, hayırlara vesile olmasını dilerim.
Sıradan bir insan olarak doğdum, sıradan bir insan olaraktan da sizinle vedalaşıyorum. Sizi sıkça yarı yolda bırakmış olduğumu, bazen hoyratça davranmış olduğumu ve üzdüğümü, üzmüş olduğumu biliyorum. Beni son kez affedin.
Sıradan bir genç olarak sıradan çelişkilerden dolayı, sadece bir tercihte bulundum; her şeyden önce bu tercihi kendim için yaptım. Ulvi bir inanç için yola çıkmadım, ulvi olmayan insanlarla hayatı, büyüsüz bir dünyayı, şeyleşmiş bir dünyayı büyülemek istedim o kadar.
Çelişkilerimin aşılamayacağını, zira bunlar toplumsal oldukları için ancak insanın çelişkilerini örgütlemeyi, daha üst bir mertebede toplumsallaştırmaya çalışabileceğini öğrendim. Hayatımda hakikate vardığım en yakın nokta budur.
Söke'de kaçak doğmuş, Türkiyeli bir Duisburglu, Claubergli; Türkiye'deyse her neysem işte o olaraktan hiçbir şeyden pişman değilim. Hayatta her musibet kazanımcı olduğunda da insana katkılar sunan bir fırsatmış aslında. Tek derdim asla büyümemek, büyüklerin dünyasının bir parçası olmamaktı, hep çocuk kalmak yani… Şimdi tıpkı Peter Pan gibi Neverland'e gidiyorum, asla büyümemek üzere. Bundan daha çok beni mutlu eden bir şey olamazdı.
Türkiye'nin batısında sıradan emekçi insanların hayatını büyüleyecek, sıradan kahramanlar çıkaracak büyük bir çıkışın tohumlarını, hakikat arayışçılığının öncü ve artçı örgütünü yaratmanız dileğiyle.
Her yürek devrimci bir hücredir!!!
Hayal gücü iktidara!!!

Olasılıklar ve devrimciler

"Toplumsal Özgürlük Platformu hiçbir ön yargı ve kalıp dayatmaksızın, yoksul Müslümanların direnişçi, devrimci, özgürlükçü arayışları ile dayanışacaktır. Emperyalizme karşı savaşa yönelen her özgün Müslüman hareket, emperyalizmin ve kapitalizmin en kararlı düşmanı devrimcileri yanlarında bulacaktır."

3- Ülkemizde şimdiye kadar tefeci bezirganlıkla ve her düzeyde sermaye ile iç içe geçmiş olan tarikat ağalarının kontrolünde olan Müslümanlık, şimdi, emperyalizme karşı direnişin dalgaları büyüdükçe, kendini sorgulamaya ve dönüşmeye zorlanacaktır. Emperyalizme karşı hemen yanımızda yakılan direniş ateşi büyüdükçe, Anadolu'nun içlerine kadar sıcaklığını yayacaktır. Özellikle çok konuşulan ABD uşaklığı gerçekleşirse, yoksul Müslüman Anadolu çocukları ABD askerliğine zorlanırsa, direniş, Anadolu'ya doğru akacağı kanalları çok daha rahat bulacaktır. Anadolu'nun yoksul Müslümanlarının tarikat ağalarının uyuşturucu ağlarını parçalayarak kendilerini direnişçi ve devrimci Müslümanlar olarak ifade etmeleri potansiyelleri, Müslümanlığın yoksulların devrimci yorumuna tabi tutulması olasılığı, şimdiki somut tarihsel gerçeklik içinde gittikçe güçleniyor.

XXXXX

4- Toplumsal Özgürlük Platformu hiçbir ön yargı ve kalıp dayatmaksızın, yoksul Müslümanların direnişçi, devrimci, özgürlükçü arayışları ile dayanışacaktır. Emperyalizme karşı savaşa yönelen her özgün Müslüman hareket, emperyalizmin ve kapitalizmin en kararlı düşmanı devrimcileri yanlarında bulacaktır.
Toplumsal Özgürlük Platformu, direnişçi yoksul Müslümanları, kendi çıkarları peşindeki din baronlarının, başka halklara düşmanlık propagandası yapan, diğer inançları dışsallaştırarak ötekilileştiren ve böylece emperyalizme karşı küresel direnişi bölen tutumlarına karşı çıkmaya çağırır. Şimdi küresel düzeyde direnenlerin dayanışması zamanıdır.

XXXXX

5- Toplumsal Özgürlük Platformu, modernizm ile güdülenen ve şimdi onun bütün açmazları ile karşılaşarak tıkanan şimdiki uygarlığı, kendine ulaşılması gereken hedef olarak seçen tutumlarla sınırlarını çizer. Batı merkezli bir küresel bakışı ret ediyoruz. Küresel düzeyde her coğrafya kendisi olmaya, kendi özgün tarihselliğini - toplumsallığını özgürce yaşatmaya ve geliştirmeye yöneldiği zamandır ki, gerçek bir küresel bütünleşme sağlanacaktır.
Avrupa ve Kuzey Amerika'da yoğunlaşmış küresel sermayenin tarihsel süreç içinde kontrolüne alıp damgaladığı, diğer gerçekleşme olasılıklarını dışlayarak kendi çıkarları yönünde yönlendirdiği modernliğin, hele şimdi küresel sermayenin elinde içi boşaltılmış ve gerçekten sahip çıkılması gereken bütün olumlulukları tasfiye edilmiş haliyle, bütün dünyaya uyulması zorunlu bir kader olarak dayatılması kabullenilemez.
Devrimciler modernliğin bütün olumluluklarını insanlığın ortak bir mirası olarak kabullenip içselleştirecekler, ancak onunla kendilerini sınırlamayarak yer kürenin her yerinde kendileri olacakları özgün toplumsallıklarını yaratacaklardır. O özgür toplumsallaşmalar, sınıflı toplumların ürünü uygarlığı aşan bir yeni küresel uygarlığın adımlarını atabilir. Hem modernizmin en devrimci ürünü olan ve hem de onu aşan Marksizm, iyi bir yola çıkış zeminidir. Emekçilerin ortak küresel konumları, küresel düzeydeki toplumsallaşmanın zeminini sağlayacaktır.

XXXXX

Sınıflılığı ve sömürüyü normalleştiren, tekniğe taparak üretim ve tüketimi fetişleştiren, aklın eleştirel kimliğini yok ederek onu sermayenin çıkarları yönünde çalışan bir araca indirgeyen, patriyarkayı erkeğin kadın üzerindeki her düzeydeki hakimiyetini kalıcılaştıran, doğayı kullanılacak ve tüketilecek bir nesneye indirgeyen ve nihayetinde bizzat insanın kendisini birey olarak da sermayenin hizmetinde bir araca, nesneye dönüştüren şimdiki uygarlığa karşı; sınıfsız ve sömürüsüz bir toplumsallaşmayı esas alan, tekniği araçsallaştıran ve aklı eleştirel öğesini güçlendirerek özgürleştiren, üretim ve tüketimi fetiş halinden koparak doğallaştıran, cinsler arası dostluğu esas alan, doğa ile insan arasında metabolik ilişkiyi, karşılıklı kabule dayanan bir bütünselleşmeyi, hem ayrı hem aynı oluşumuzu kabullenen bir yeni uygarlık.

EKONOMİ

Çoklu küresel mali kırılganlık ve jeo-politik riskler artıyor.

Büyük durgunluktan, yıkıcı faza doğru

Kapitalizm organik krizi, faz dönüşümleri içine giriyor. Küresel düzeyde çoklu mali kırılganlığın ve jeo- politik risklerin artacağı bir konjonktürü yaşıyoruz. Kapitalist kriz sürüyor. Dünya ekonomisi krizden çıkamıyor. Krizin sistemik karakteri giderek daha da netleşti ve tartışılmaz bir olgu haline geldi. Son altı yıllık süreç ve krizin faz diyagramı, büyük bunalımın derinleşeceğini ortaya koyuyor.

Volkan YARAŞIR

Kriz, kapitalist entegrasyonun özellikle son çeyrek asırda ulaştığı boyuta ve derinleşme düzeyine bağlı olarak küresel düzeyde farklı etki ve çöküntüler yarattı ve yaratmaya devam ediyor.
Kapitalist entegrasyonun yayılması ve derinleşmesi hızla dünyanın fabrikalaşmasını, ülkelerin atölyeleşmesini koşulladı. Yeni uluslararası işbölümüne bağlı olarak biçimlenen bu süreç, küresel düzeyde yıkıcı emek rejimlerinin önünü açtı.
Emeğin amorfe oluşu ve şiddetli örgütsüzlüğü, sermayenin küresel tahakkümünü artırmasını beraberinde getirdi.
Finans kapital dizginsiz serbestlik kazanarak, olağanüstü spekülasyon hamleleri yapma şanşı kazandı. Özellikle borsalar finanslaşmanın ve etki alanını yaymanın odağı olarak işlev gördü. Küresel cazinolaşmanın temel adımları borsalar aracılığıyla atıldı.

Kapitalist entegrasyonun kompleks ve kaotik karakteri

Emperyalist- kapitalist sistemin ulaştığı entegrasyon düzeyi ve sistemin doğasından kaynaklanan sürekli ve maksimum kar "arzusu", yerel görünümlü gelişmelerin ve dinamiklerin küresel sonuçlar yaratmasına yol açıyor.
Bu durum sadece ekonomik boyut için geçerli değil, politik, jeo-politik gelişmeler hatta aktüel vaka olan ebola virüsü gibi hastalıklar içinde geçerli. Kapitalizm yıkıcı nüfuzu, küresel iletişim ve ulaşım kolaylığı, yeni jeo-politiğe bağlı bölgesel savaşlar ve bunun sonucu küresel göç hareketleri, emek gücü transferleri gibi faktörler süreci etkiliyor ve hızlandırıyor.
Artık dünya "global köy", vaka veya gelişmeler ise bu köye uygun global hâl alıyor.
Sistemin" küreselleşme" süreciyle daha da artan kompleks ve kaotik karakteri bir yanıyla da her düzeyde katostrofun kapılarını açıyor.

Krizin faz dönüşümleri

Kapitalizmin organik krizinin faz dönüşümleri benzer sonuçları beraberinde getirebilir. Kriz bir yandan merkez periferi ilişkisini "inceltirken", periferiden merkeze, merkezden periferiye sıçrayan, bankacılık krizlerinde olduğu gibi birbirini enfekte eden, salınan, anaforunda sürükleyen bir mahiyete bürünebilir, öte yandan sıkışan enerjiyle, olası katostrofik sonuçlarının lokalize edilmesi kırabilir, hızla küresel sonuçlar yaratmasına yol açabilir. Krizin faz dönüşümlerinin artacağı bir konjonktürün içindeyiz.

Türev balonu

Küresel düzeyde mali kırılganlık artıyor. Türev balonu şişiyor, 2014'ün ikinci çeyreğinde olağanüstü riskli bir noktaya ulaştı. Türev ürün piyasası, dünya üretiminin 10 katına çıktı. Spekülatif amaçlı türevler 2008 krizini tetikleyen en önemli faktördü. Bugün türev ürün piyasası, yeni nesil türevlerle inanılmaz genişleyerek, kriz öncesi seviyeye (türev ürünler 2008 krizinde dünya GSYH'nın 10 katıydı) ulaştı. 2015 yılının finansal büyük dalgalanmalara gebe bir yıl olma ihtimali yükseliyor.
Bu manada ABD'de hisse piyasalarında oluşmaya başlayan balon dikkat çekiyor. ABD somutunda, olası finansal balonun patlaması dünya ekonomisi için "big bang", ya da yıkıcı bir mali krizin patlamasıdır.
Diğer dikkat çeken gelişme küresel düzeyde konut sektöründe yaşanıyor. Türev ürün piyasasının en şiddetli risk yarattığı sektörlerin başında, konut sektörü yer alıyor. Avrupa, Asya, Amerika kıtasındaki yaklaşık 18 ülkede (Türkiye, Çin, Singapur, İsrail, Hindistan, Endonezya, Brezilya, Hong Kong ve bazı metropol ülkelerdet) konut sektörü aşırı ısınmış durumda. Spekülatif aşırılık, sözü edilen ülkelerde emlak balonu oluştururken, emlak krizi riski artıyor.

Jeo-politik riskler

Küresel düzeyde çoklu mali kırılganlığı besleyen bir başka faktör, jeo- politik risklerin yarattığı belirsizlik ve basınçtır. Küresel ekonominin içiçe geçmişliği ve kompleks yapısı jeo-politik şoklara karşı aşırı duyarlılığa ve sert reaksiyonlara yol açıyor. Burada da katastrofik bir döngüyle karşılaşıyoruz.
Büyük bunalımlar emperyal özneler arasında hegemonya krizine, "savaşlarına" yol açarken, Rosa Lüksemburg tanımıyla "düzeltici savaşlar" kaçınılmaz oluyor.
Bugünkü konjonktürde kaynak savaşları bölgesel savaşlar şeklinde kendini dışa vuruyor.
Bu jeo-politik ve jeo-stratejik gelişmeler doğrudan küresel ekonomide etkisini gösteriyor.
Jeo-politik riskler ve şoklar, özellikle spekülatif sermaye akımlarının rotasını ve yönelimini belirliyor. Hızlı güvenli pazarlara yönelme ve "vur kaç" eğilimi, doğal olarak sarsıcı sonuçlar yaratıyor. Finansal dalgalanmalar artıyor. Ayrıca küresel ihracat piyasasını daraltıcı etkilere ve sanayi ürünlerinin siparişlerinde kısıtlamalara yol açıyor. Farklı ekonomik kilitlenmelerin önü açılıyor.

Katastrofik dönge

Kapitalizm organik krizi, faz dönüşümleri içine giriyor. Küresel düzeyde çoklu mali kırılganlığın ve jeo- politik risklerin artacağı bir konjonktürü yaşıyoruz. Savaşların, yıkımların, ekonomik çöküşlerin, büyük alt üst oluşların artacağı katastrofik bir döngünün içindeyiz. Kapitalizmin modern barbarlığı artık her coğrafyada alenileşiyor.

Döviz şoklarından, döviz krizine doğru

Gelişmeler döviz şoklarını kaçınılmaz kılıyor. Sert döviz şokları hızla döviz krizini tetikleyebilir. IMF, son raporunda alt çizen uyarılarda bulundu. Faiz, kur, enflasyon döngüsü, kapitalist krizin yeni evresinin de etkisiyle, yıkıcı bir döngüye dönüştü.

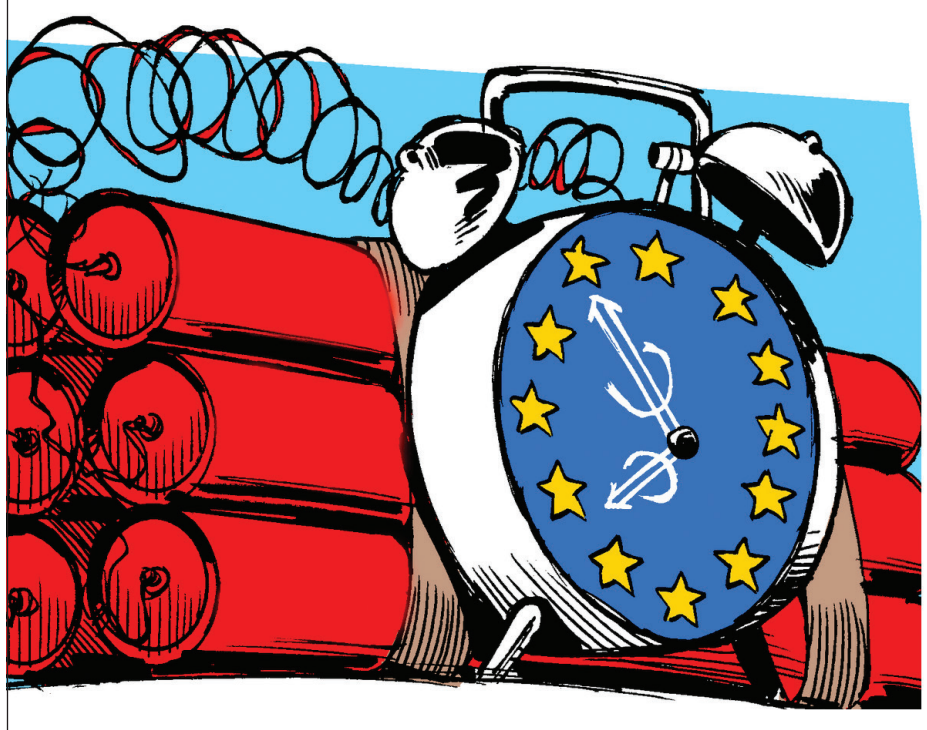

Türkiye ekonomisi, küresel finansal gelişmelere aşırı duyarlık gösteriyor. Lümpen büyüme, dış kaynağa
yapısal/ kronik bağımlılık, yüksek cari açık ve rantiye bir yapılanma ekonominin direnç noktalarını aşındırıyor.
2001 sonrası neo-liberal "dönüşüm" süreci ekonominin faiz, kur, enflasyon ilişkisi ekseninde dönmesini beraberinde getirdi. Yüksek kırılganlığın önünü açan bu şekilleniş, ekonominin sermaye hareketleri karşısında hızla sarsılmasına yol açıyor.
Küresel finans hareketlerinde yaşanan gelişmeler, önümüzdeki dönem sermaye girişlerinde keskin düşüşleri beraberinde getirebilir. Bugün açısından Avrupa Merkez Bankası'nın likidite pompalaması, FED'in parasal genişleme programını iyice daraltması ve son verme kararının yarattığı problemleri bir düzeyde azalttı. Ama her an bu adım tersine dönebilir.
IMF son raporunda Türkiye'nin kur riski yaşadığını, borçlanma zorluğu içine girilebileceğini ve enflasyon ve işsizlikte görülen yükselişin önlenememesinin ciddi sorunlar yaratabileceğini açıkladı.
Bu tablo ve ülkedeki otoritaryen gelişmeler, Türkiye'nin spekülatif sermaye için çekim merkezi olma özelliğini hızla yitirdiğini ortaya koyuyor.

Sıcak para kaçışları

Sıcak paranın ani çıkışları (sermaye girişlerinin yaklaşık yüzde 25'ni oluşturuyor) ekonomide sarsıcı sonuçlar yaratabilir. Bu yılın ilk 6 ayında ülkeye sermaye girişlerinde yüzde 60 oranında azalma yaşandı.
Bunun direkt yansımalarından biri kur riskidir. Ayrıca dış borcun hızla artması, tehlikeyi büyütmektedir. Kısa vadeli borçların özel sektör ağırlıklı olması, özel sektörün açık pozisyonu sarmalın diğer bir parçasıdır.
Gelişmeler döviz şoklarını kaçınılmaz kılıyor. Sert döviz şokları hızla döviz krizini tetikleyebilir. IMF, son raporunda alt çizen uyarılarda bulundu.
Bir zamanlar lümpen, spekülatif büyümenin araçları olan faiz, kur, enflasyon döngüsü, kapitalist krizin yeni evresinin de etkisiyle, yıkıcı bir döngüye dönüştü. Sermaye hareketlerinde yaşanacak dalgalanmalara ve Türkiye'deki sert siyasal gelişmelere bağlı olarak, her an bir döviz krizine ve onun tetikleyeceği bir kriz senkronuna girilebilir.
Emlak balonunun şişmesi, bankacılık sisteminde kırılganlığın artması olasılıkları yükseltiyor.

Avrupa'da ekonomik daralma, süreklileşen durgunluk

Avrupa'da merkez ülkelerin içine girdiği süreç bir dizi ekonomik salınıma yol açabilir. Avrupa'nın birinci preferisini saran kriz, giderek merkez ülkeleri sarsmaya başladı. İkinci periferisinde yer alan Doğu Avrupa'da, başta Macaristan olmak üzere ciddi sorunlar yaşanıyor.

Avrupa ekonomisi son 5 yıldan beri içine girdiği sorunlara somut çözüm üretemiyor ve bir türlü toparlanamıyor. Kıtanın Akdeniz havzasındaki yıkıcı problemler, ciddiyetini koruyor. Özellikle Yunanistan, Avrupa'nın en zayıf halkası olarak dikkat çekiyor. Ülke, ekonomik çöküntü içinde. Yunanistan'ı, ciddi ekonomik sorunlarla ve her an tetiklenebilecek olası kriz riskleriyle (bankacılık ve emlak krizi gibi) Portekiz, Güney Kıbrıs, İzlanda, İrlanda ve İspanya izliyor.
Avrupa'nın üç büyük ekonomisini oluşturan Almanya, Fransa ve İtalya ekonomik daralma yaşıyor. İtalya hızlı ve ani resesyona girdi. Fransa'da yaşanan ekonomik durgunluk, hükümetin istifasına yol açtı. Almanya ekonomik kilitlenmeler yaşıyor. Ülkede ekonomik daralma sürüyor. Almanya, İtalya, Fransa 2013'te, zayıf bir büyüme trendi göstermişti. 2014'te büyümenin yıllık bandının yüzde 0.4 olması bekleniyor.
Özellikle Ukrayna krizi Avro bölgesinde ekonomik kırılganlığı artırıyor. Bu durum Avrupa Merkez Bankası üzerinde, teşviklerin yoğunlaştırması yönünde baskı oluşturuyor.

Avrupa'nın üç büyük gücü ekonomik daralma içinde

AB'nin taşıyıcı ekonomik gücü Almanya, ekonomik daralma içine girdi. Özellikle Ukrayna krizi Almanya'yı doğrudan etkiledi. Ayrıca Ortadoğu'daki destalize ortam Almanya'nın ekonomik performansını düşürüyor. Jeo-politik riskler, ülkenin ihracat sorunları yaşamasına ve ihracat piyasalarında daralmalara yol açıyor. Çin'nin aldığı korumacı önlemler, özellikle ekonominin taşıyıcı sektörlerinden biri olan otomotiv sanayinde ciddi sorunlar yaratmaya başladı.
İtalya hızlı bir resesyon içine girdi. Sürekli bir siyasal istikrarsız yaşayan İtalya'da resesyon süreci sarsıcı gelişmelerin önünü açabilir. İşçi hareketi 2010 yılında, krize genel grev, grev ve geniş kitle gösterileriyle karşılık vermişti. Yeni süreç sınıf hareketinde dalgalanmaları beraberinde getirebilir.

Uluslararası döngü

Fransa'da ekonomik durgunluk, sosyalist hükümetin istifasıyla sonuçlandı. Ülkede işsiz sayısı 3.4 milyona ulaştı. Fransa cari açığı yüksek ülkeler içinde 6.sırada yer alıyor. Fransa'nın büyüme oranı yüzde 0 olarak gerçekleşti.
Avrupa'da merkez ülkelerin içine girdiği süreç bir dizi ekonomik salınıma yol açabilir. Avrupa'nın birinci preferisini saran kriz, giderek merkez ülkeleri sarsmaya başladı. İkinci periferisinde yer alan Doğu Avrupa'da (başta Macaristan olmak üzere) ciddi sorunlar yaşanıyor. AB'de ekonomik kırılganlık artıyor. Kriz iç evreler geçiriyor. Portekiz'de Banco Espiroto'nun hisselerinde yüzde 89 oranında değer kaybetmesinin, yarattığı telaş ve bulaşma (bankacılık sistemini enfekte etme ve emlak sektörünü etkileme) riski dikkat çekici oldu. Ekonomik zaafiyetleri ortaya çıkardı. Banka acilen 4.9 milyar dolarlık kurtarma paketiyle, yeniden yapılandırıldı.

ORTADOĞU

ABD tarafından bölgeye kontrollü ve yaratıcı bir kaos stratejisi dayatılıyor.

ABD uçakları bölgede

ABD merkezli bir sermaye imparatorluğu denemesinin başarısız olduğunu gösteriyordu. İşte, küresel kapitalizmin çok yönlü krizinin "hegemonya krizi" ekseni buradan gelişti ve şimdi içine sürüklendiğimiz küresel kaos ortamı aynı gerçeklikten ivme aldı.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Arkasına bakmadan bölgeyi terk eden ABD ordusu, Hava Kuvvetleri kanalıyla bölgeye geri döndü. "Zaten hiç çıkmamıştı ki" derseniz, elbette haksız sayılmazsınız. Evet, bu terör devleti, uğursuz bir şeytan gibi, bölgeden hiç ayrılmadı. Bin bir biçime bürünerek bölgede hep var oldu.

ABD, bölgenin doğal zenginliklerini, pazarını, ucuz iş gücünü, dünya dengelerindeki jeo-stratejik değerini hep kolladı ve kendi çıkarları doğrultusunda kullandı. Hiçbir zaman tam bir hakimiyet kuramasa da, ağırlığını hep hissettirdi. O "ağırlık", en kirli hallerden en sofistike biçimlere dek bölgeye yayıldı, yayılıyor. Taşeronluk görevi verilen yerel devletler, gizli işkence ve tutuklama merkezleri, küresel bir ağ içine çekilip kontrole alınarak CİA'ye bağlanan yerel istihbarat ve emniyet örgütleri, NATO kanalıyla içine sızılan yerel ordular, tüketim bataklığının çekim gücüyle satın alınan "modern" işbirlikçiler, merkezi ABD'de olan özel ordular; evet, daha fazlasıyla, bunların hepsi, ABD'nin bölgedeki hegemonya ağının parçaları. ABD, bu ağ üzerinde hareket ederek, bölge insanlarının dini inançlarını istismardan mezhep çatışmaları kışkırtmaya, yerel toplumsal güçleri ve devletleri birbirine düşürerek kendisine muhtaç hale sokmaya, sahte gerilimler üreterek gerçek sorunların üstünü örtmeye, uyuşturucu ağıyla toplumu düşürmeye, darbeler düzenleyerek demokratik gelişmeleri engellemeye çalışıyor. Bu alçakça ve tümü de kirli hamleler, bölgenin bağımlı-düşürülmüş konumunu akan zaman içinde sürekli yeniden üretir. Kontrole alınan yerel medya ve diğer iletişim kanalları, "yumuşak güç" olarak çalışarak, ABD hegemonyasının devamını sağlayacak toplumsal meşruiyet/onay alanını üretmeye çalışır.

Ve nihayet, bütün bu süreçlerin maddi alt yapısı, bankacılık, sigorta ve enerji alanı başta, bütün ana üretim alanlarındaki yerel sermaye gruplarını "ortaklıklar" kurup kendi kontrolündeki küresel sermaye hareketinin içine alarak kurulur.

"Krizler çıkarma", borsa ve döviz oyunları, borç tuzakları ve diğer türev sahtekarlıklar, sermayenin iç ilişkilerindeki "egemen"-"efendi" konumunun sürekli yeniden üretilmesiyle yetinmez; esas olarak, bölgenin doğal ve insani zenginliklerinin küresel emperyalist hiyerarşi içinde metropol-emperyalist ülkelere sürekli akışını sağlar.

İmparatorluk denemesi

11 Eylül saldırılarını bahane eden ABD, meşruiyetini gücünden alan bir "küresel imparatorluk" denemesini uygulamaya bölgeden başlamıştı. Ama, olmadı, güçleri yetmedi, beceremediler. Afganistan'dan başlayan bir "sürekli savaş" konsepti içinde, Irak, Libya, Suriye, Kuzey Kore ve İran "haydut devlet" ilan edilerek küresel meşruiyet alanının dışına itildi ve sonra sırasıyla savaş alanına dönüştürülerek işgal edileceklerdi.

Uygulanan vahşet düzeyindeki korkunç şiddetle ve o şiddetin sonuçlarının bir "ölüm pornografisi" gibi televizyonlardan teşhiriyle, dünya halkları korkutulacak ve yeni imparatora biat etmeleri sağlanacaktı. Ama, olmadı, hedeflerine ulaşamadılar. Ordularının muazzam teknik gücüyle ülkeleri tahrip ve işgal edebiliyor, ama hemen sonrasında işgalci güç olarak hedef oluyorlar ve kesim egemenlik kurabildikleri bir imparatorluk tebaası yaratamıyorlardı.

Tersine, oluşan farklı direnişçi güçler, işgalci güce sürekli vuruyorlar, asker kaybı ve işgal bütçesi sürekli artıyordu.

Afganistan'dan sonra yaşanan Irak işgali, her ikisinde oluşan farklı biçimlerdeki direnişler tarafından sürekli zorlanınca, sıradaki Suriye, İran ve Kuzey Kore'ye doğrudan saldırı şimdilik gerçekleşemedi. Asker kaybı ve artan savaş bütçesi, patlayan ekonomik krizle üst üste düşünce, ABD ordusunun işgal güçlerinin büyük bölümü bölgeden geri çekilmek zorunda kaldı.

O arada, özellikle Latin Amerika'da ABD'nin etki alanını daraltan gelişmelere yeterli tepki gösterememesi, ABD'nin gücünün sınırlarını bir de bu açıdan göstermiş oldu.

Hegemonya krizi

O, ne bütün gücüyle yöneldiği bir bölgede tam bir egemenlik kurabiliyor ve ne de aynı anda dünyanın başka bölgelerinde kendi çıkar alanının zedelenmesini engelleyebiliyordu. Bu gerçeklik, ABD merkezli bir sermaye imparatorluğu denemesinin başarısız olduğunu gösteriyordu.

İşte, küresel kapitalizmin çok yönlü krizinin "hegemonya krizi" ekseni buradan gelişti ve şimdi içine sürüklendiğimiz küresel kaos ortamı aynı gerçeklikten ivme aldı.

Üstelik, imparatorluk projesi gerçekleşmeyen ABD'nin geri dönüp yeniden eski hegemon güç konumuna yerleşmek isteği de, yeterli güç dengesini kuramıyordu. Dimyad'a pirince giden evdeki bulguru da kaybetme tehlikesiyle karşılaşmıştı.

Bu durumda, yaşanan "hegemonya krizinin" bir sonucu olarak, kapitalist küresel düzenin ancak bir hegemon devlet aracılığıyla sağlayabileceği, son derece çeşitli ve güçlü merkezkaç güçlere rağmen saçılıp dağılmadan varlığını sürdürebilme kapasitesi zayıflıyordu.

Küresel düzende ABD'nin hegemonik duruşu zayıflıyor, Almanya odaklı AB, Rusya ve Çin'in bağımsız davranma kapasiteleri güçleniyor, Brezilya gibi bölgesel güç odakları oluşuyordu.

Yeni bir dünya

Somut gerilimlerin hepsinin bir arada yaşanıyor olması, küresel çapta yıkıcı toplumsal kırılmaları ve isyanları kışkırtıyor.

Oluşan hegemonya krizinin "yeni bir dünyanın" ilk ivmelerini verdiğini görebiliriz. Hegemon bir küresel güç olma konumunu şimdi de ısrarla dayatan ABD; o hegemonyanın zayıflıklarını görerek kendilerini de kapitalist dünyanın zirvesine yerleştirmeye çalışan rakip devletler/özellikle Almanya, Rusya ve Çin; kendilerine özgü güç alanları oluşturmaya çalışan bölgesel güç adayları/özellikle Brezilya ve Hindistan; özellikle son on yılda öne çıkmaya başlayan ulus-devlet dışı ve silahlı güç odakları/özellikle PKK, Lübnan Hizbullahı, Hindistan' daki Maocu gerilla grupları, Zapatistalar ve MPLA gibi halkçı-devrimci güçler ve nihayet, direnişi çürütme işlevli el-Kaide, IŞİD ve türevleri; işte günümüz gerçekliği.

Krizin öğeleri

Bu olguların hepsi bir arada varlıklarını sürdürüyor, güçlerini birbirlerine dayatıyor, hepsi kendisini sürdürmek ve egemenlik alanını kalıcılaştırmak ya da genişletmek istiyor. Açık ki, dünya kapitalizminin güncel krizini oluşturan ögelerden "hegemonya krizi" ekseni, çözümsüz kaldıkça kaotik bir küresel ortama sürükleniyoruz, düzensizleşme yönündeki eğilimler güç kazanıyor. Hegemonya krizinin dışında, krizin diğer oluşturucu ögelerinden olan ekonomik ve ekolojik kriz eksenleri de, küresel kapitalizmin yapısal sınırlarını belirginleştiriyor. Hepimizin gözüne görülebilecek bir güce ulaşan bu somut gerilimlerin hepsinin bir arada yaşanıyor olması, sözgelimi demografik patlama gibi başka kriz eksenleriyle birlikte değerlendirildiğinde, küresel çapta sürekli hareket halinde olan yıkıcı toplumsal isyanları kışkırtıyor.

Kaosa doğru

Sadece devletler arası gerilimler yok; devletleri aşan ya da kapitalizmin ötesini hedefleyen bazı askeri-politik örgütlerin de küresel güç dengelerine yerleşebilecekleri asgari eşikleri aştıklarını ve geniş toplumsal güçlerle kaynaştıklarını saptayabiliriz. Var olan durum bir kaosa doğru sürükleniyor.

Tek kutuplu ve o kutbun zirvesindeki hegemon bir devletin yönettiği bir küresel konuma yeniden yerleşme imkan dahilinde görülmüyor. Ancak, henüz, oluşan güç dengelerinin zorlamasıyla tarafların birbirini kabullendiği çok kutuplu bir dünya düzeni de yok.

Öte yandan, devletlerin kontrolü dışına çıkan ekolojik felaketler ya da demografik patlama gibi olguların yanı sıra, yoksulluk ve açlık kalıcı bir yapı kazanarak yüz milyonları kapsıyor. Kapitalist sistemin bu sorunları çözme kapasitesi yok.

Çok yönlü küresel kriz, çözümsüzleşen ve yüz milyonları hatta yeryüzündeki insani yaşamı etkileyen şiddette çeşitli sorunlar ve kontrol dışına çıkıp kaosa sürüklenen bir dünya; işte günümüzün gerçekliği.

Ortadoğu'da olup bitenleri, ancak içinde oluştuğu böyle bir özel küresel gerçeklik içinde anlayabilirsek bütün boyutlarıyla kavrayabiliriz.

Kaos kontrolden çıkıyor mu?

Herkes görüyor, ABD tarafından bölgeye kontrollü ve yaratıcı bir kaos stratejisi dayatılıyor. Bölge kaosa sürükleniyor da, ne kadar kontrollü, "mimar" ABD hangi kazancı elde edebildi?

Bölgedeki güncel duruma kaba bir bakış atarsak, iki ittifak alanının aralarında çatıştıklarını, üçüncü bir alanın ise kendisini var etmeye çalıştığını görebiliriz. Öte yandan, farklı savaş türleri aynı anda yaşanıyor, savaşın alanı gittikçe genişliyor ve savaş şiddeti artıp azalsa da, bir süreklik içinde sürüp gidiyor.

İlkin, ABD ve AB'den oluşan küresel güç alanının bölgeye müdahalesini, bu güçlerin bölgedeki uzantısı olan İsrail'i ve yerel "taşeron" devletlerin yer aldığı bir ittifak alanını vurgulamalıyız. IŞİD, El-Kaide/Nusra, ÖSO ve benzeri oluşumlar da, yeni bir savaş türü olarak yaygınlaşan "Hibrit savaşı" aleti olarak, bu güçler tarafından kullanılıyorlar. ABD-AB savaş ekseninin devlet düzeyindeki yerel "taşeronları", kendi aralarında farklı kanatlarda konumlanıyor. Suudi Arabistan ve Mısır bir kanadı, Türkiye ve Katar diğerini oluşturuyor. Kalıcılık yeteneği zayıf olan bu diziliş, tamamen güncel çıkarlar üzerinden şekilleniyor. Her iki kanat da, bölgede kotarılmak istenen olası vurgundan en büyük payı kapmayı hedefliyor.

Ama, aynı yerel taşeron devletler, oluşan hegemonya krizinin yarattığı kimi boşlukları kollayarak, kendi hareket-güç alanlarını beslendikleri küresel güçlerin kendilerine tanıdığı imkanların ötesine geçirmeye çalışıyorlar.

Arkasına ABD ve AB'yi alan TC, böyle bir arayış içinde; İran' da Rusya ve Çin'i arkasına alarak aynı yönde yol almaya çalışıyor. Her iki devlet de, "kendi başlarına" da davranabilmek ve Brezilyanın kendi bölgesindeki konumuna benzer bir güç alanı yaratabilmek istiyor.

Mısır'da yaşanan "Tahrir İsyanı" ve sonrasında, halkın "özgürlük" arayışı, bağımsız-devrimci bir toplumsal-politik alana sıçrayamayınca güçsüzleşip geri çekildiği yerde güç topluyor.

Emperyalizmin Müslüman Kardeşler eliyle bir "ılımlı İslam" rejimi kurma denemesi, başarısız olunca, askeri darbeyle devrildi. Devrik diktatör Mursi hücresinde hatalarının ve becerik-sizliklerinin bedelini öderken, yeni diktatör General Sisi yerini sağlamlaştırmaya çalışıyor. Mısır devleti bölgede güç kaybediyor, ama Mısır halkının yeni "özgürlük" hamleleri-yeni "Tahrir" isyanları kimseyi şaşırtmamalı.

Suudi Arabistan, oluşan bölgesel boşluklara en saldırgan biçimde müdahale ederek, bölgeye saplanmış bir hain-işbirlikçi aile-devlet konumlanışının etrafında yerel bir güvenlik çemberi oluşturmaya çalışıyor. IŞİD ve ÖSO oluşumlarında epey ter döktükleri herkesçe biliniyor. Bu "uydurma" ve işbirlikçi terör devletinin hırslarının kapasitesinin epey üstüne çıktığını saptayabiliriz. Mısır'ın zayıflamasından faydalanarak, bu devleti yedeğine almayı hedeflediği bir bölgesel eksen kurmaya çalıştığı görülüyor. Yemen'de "Husi isyanı" yaşandı ve Suudi işbirlikçisi iktidar çetesi devrildi. İran'da yaşanandan farklı dokuya sahip özel bir Şii topluluğu olan bu güçler, İran'la yakın ilişki içindeler.

Kürt komünü asabiyeti

Devletlerin dışında konumlanan bazı askeri-politik örgütler de iki kanaldan beslenerek birer bölgesel güç olarak konumlanıyorlar. Kapitalizm öncesindeki Antika tarihin direnişçi toplumsal güçleri, komünal asabiyetleri kapitalizm tarafından zayıflatılmış haliyle de olsa bir biçimde halen süren tarihsel-devrimci güçler olarak, Lübnan Hizbullahı ve Irak/Sadr hareketi, oluşan kaotik ortamda kendi kimliklerini koruyarak etki alanı yaratmaya çalışıyorlar. Arap Aleviliği komünü dokusunun da, savaş içinde yeniden canlandığını görüyoruz.

Kapitalizmi aşan bir ufka sahip olan ve laik kimliğinde ısrarlı KÖH ise, her ne kadar Kürt komününün asabiyetini taşısa da, esas olarak "modern zamanların"/kapitalizm çağının direnişçisi bir halkçı-devrimci alan içinde konumlanıyor. Bölge ile ilgili bütün "hesaplar" bir biçimde küçük Kobane kasabası üstünde toplanmış durumda. Aslında, bütünüyle Kürt coğrafyası bölgenin güncel merkezi oldu.

Bazı sorular

Orta-Doğu, emperyalist "Batı" nın özellikle de ABD'nin hesaplarını bozuyor. Asya-Pivot çerçevesinde güçlerin Çin karşısında doğrudan konumlanacağı bir yeni yöneliş epey gürültülü bir tarzda açıklanmıştı. Ama, evdeki hesap çarşıya uymadı. Bölgeden çekilen ABD, evet bir başarılı hamle yaparak, kovularak gidişinden oldukça farklı biçimde ve bir "kurtarıcı" maskesi takarak geri dönüyor. Peki, Asya-Pivot planları ne olacak? Çin'in dünya ekonomik dengelerindeki ağırlığının istikrarlı artışı yavaşlayarak da olsa sürdüğüne göre, Ortadoğu ABD'yi içine çekerek boğmaya başlamış olmuyor mu? Herkes görüyor, ABD tarafından bölgeye kontrollü ve yaratıcı bir kaos stratejisi dayatılıyor. Evet, bölge bir kaosa sürükleniyor da, ne kadar kontrollü, "mimar" ABD hangi kazancı elde edebildi? O kaosun büsbütün ABD'nin kontrolünden çıkması ya da sonuçları itibarıyla aleyhine dönmesi ve hatta yerel direniş güçlerinin güç kazanıp "ikili iktidar" konumlarını inşa etmesi gibi sonuçların da kendisine yaşam alanı aradığı açık değil mi?

24. 10.2014

ORTADOĞU

S.Arabistan-İran yakınlaşması bir bakıma ABD'nin orta vadede benimsediği Şii-Sünni ittifakının ilk adımı olarak işlev görecektir.

Vahhabi geleneğini sürdüren Arabistan

Körfez ülkelerinin tamamı dikkate alındığında Şii'liğin 'sapkın' görülerek fiilen yasaklanması, devlet yönetiminin tamamen Sünnilik adına Selefi/Vahhabi geleneğini temsil eden bir grup azınlığın elinde toplanmış olması, körfezde süreklileşen çatışmalı bir ortamın oluşmasına yol açtı.

Dr. Mustafa PEKÖZ

1. sayfadan devam

Bütün ayrışmalara rağmen etkili olan ve bölgedeki İslamcı Hareketlere yön veren Suudi kökenli Vahhabilik oldu.
İslam'da mezhepsel farklılığı reddetmelerine rağmen fiilen Sünniliği temsil eden Vahhabiliğin iktidar gücü arttıkça, İslamcı egemen güçlerin hâkimiyetini sağlayan bir araç haline geldi.
Bu bakımdan Arap toplumunda ezilen kitlelerin bir ideolojisi haline gelmedi/gelemedi, tersine S. Arabistan, Katar BAE, Bahriyen, Umman, Kuveyt yapay devletlerde bir grup azınlığın iktidarlarını koruma gücü olarak işlev gördü.
S. Arabistan'ın bugünkü etnik yapısı dikkate alındığında nüfusun önemli bir kısmı yerli Arap kabilelerden oluşuyor. Toplumun % 75'i Sünni, %25'i Şiilerden oluşuyor. Ülke nüfusunun 1/4'ünü oluşturan Şiilerin, devletin örgütlenmesinin dışında tutulması, ülkedeki iç politik dengelerinde ciddi bir kırılganlık oluşturuyor.

Tarihsel çatışmanın nüveleri

Şiilik ile Selefilik arasındaki tarihsel çatışma, çelişki ve rekabet S.Arabistan'ın bölge politikalarını da ciddi oranda etkiliyor. Körfez ülkelerinin tamamı dikkate alındığında Şii'liğin 'sapkın' görülerek fiilen yasaklanması, devlet yönetiminin tamamen Sünnilik adına Selefi veya Vahhabi geleneğini temsil eden bir grup azınlığın elinde toplanmış olması, körfezde süreklileşen çatışmalı bir ortamın oluşmasına yol açtı. Bu çelişkili durum Suudi Krallığının bölgesel politikalarını etkilemesi nedeniyle, politika değişikliğine gidilmesi kaçınılmaz hale geldi.
Suudi Krallığı ile çatışmalı olan radikal Vahhabi hareketinin askeri kanadı zayıflamasına rağmen örgütlü varlığını korumayı başardı. Kraliyet ailesinin her saldırısında daha radikal bir çizgiye doğru kaydı. Vahhabilerin radikal çizgisini devam ettiren "Cuheyman el-Uteybi' kendi ismiyle yeni bir hareketin oluşumuna önderlik etti.
Medine İslam Üniversitesinde mezun olan Cuheyman, Suudi Arabistan'ın güvenlik muhafızı komutanı olarak görev yapan Cuheyman el-Uteybi, 20 Kasım 1979 tarihinde ilk eylemini, sabah namazında Mescid-i Haram'ı basarak gerçekleştirdi. Fransız, Ürdün ve Suudi Arabistan istihbarat güçlerinin "Cuheyman el-Uteybi' örgütüne yönelik yaptığı operasyonlarda onlarca taraftarı öldürüldü. Cuheyman ise teslim oldu ve idam edildi.
Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesinden sonra, Suudi Krallığı, daha önce yasakladığı ve ciddi bir şekilde saldırının merkezine aldığı 'radikal' Vahhabileri tersten desteklemeye başladı. Bir ABD Projesi olarak gündemleştirilen radikal İslami hareketler, Suudi Krallığı tarafından bütün olanaklarıyla desteklendi. Afganistan'da Sovyetler Birliği işgaline karşı kurulan 'Cemaati İslam' örgütüne katılan binlerce Suudi genci, daha sonra 'cihadı selefi' hareketini oluşturdular Bunun en somut örneklerinden biri olan Bin Ladin'in kurduğu El Kaide, önce Afganistan'da örgütlendi, sonra Ortadoğu'da bölgesel bir örgütlenme yaratarak dengeleri belirlemede etkili oldu.
1990'da Saddam'ın askeri güçlerinin Kuveyt'i işgal etmesinden sonra Amerika askeri güçlerinin Suudi Arabistan'a girmesi, radikal İslamcı örgütleri harekete geçirdi. Hem Sünni Saddam'ın Kuveyt'i işgale etmesine, hem de ABD askeri birliklerinin 'kutsal' Arabistan topraklarında girmesine ve askeri üslerin kurulmasına karşı çıktılar. ABD'nin Irak'a girmesini, 'İslam topraklarının işgal edilmesi' olarak değerlendiren ve kendilerini Vahhabilikten çok Selefi olarak tanımlayan 'yeni' radikal İslamcı Hareketler, başta körfez bölgesi olmak üzere Arap dünyasında genç nüfusun içerisinde etkili olmaya başladılar.

Stratejik devlet: Suudi Arabistan

S.Krallığı, mevcut siyasal sistemini devam ettirmesi artık son derece zor görünüyor.

Tarihsel olarak Suudi kökenli olan İslami politik hareketler, Ortadoğu'nun politik dengeleri içerisinde daha radikal bir çizgiye kaydılar. Özellikle 1990'lı yıllardan sonra, ABD'nin Ortadoğu politikalarına karşı reaksiyoner olarak ortaya çıkan birçok hareketin, geçmişte İngiltere ve ABD gibi örgütlerle ilişkileri olduğu ortaya çıktı. Ortadoğu'da liderlik ve hâkimiyet kurmak isteyen körfez devletlerin liderliğine soyunan S. Arabistan Krallığı, kendi iktidarını korumak için çatışmalı olduğu Vahhabi geleneğini temsil eden radikal İslamcı Hareketlerini, değişen politik faktörlere bağlı olarak belli dönemler içerisinde destekleme kararı aldı.
Çelişkili bir durum olmakla birlikte, bölgesel güç olma politikası, Irak'ta ve Suriye'de denge kurma arayışı, IŞİD veya El-Nursa gibi örgütleri desteklemesinin nedenlerinden bir kaçıdır. Böylelikle Suudilerin yönlendirmesiyle Katar, BAE, Türkiye gibi devletler Şiileşen Irak yerine Sünnileşen bir Suriye oluşturma tezi kabul gördü ve çok aktif olarak desteklendi. Bu yönelim, Türkiye dâhil olmak üzere Körfez devletleri, 'Sünni Hilal' denen politik stratejiyi yaşama geçirmek için Selefi/Vahhabi geleneğini temsil eden ve ideolojik olarak aynı kaynaktan eslendikleri radikal İslamcı hareketlerle birlikte hareket etmelerini sağladı.
Suudi Krallığı ve diğer körfez devletleri, Ortadoğu'da Sünniliği esas alan siyasal sistemlerini geliştirmek isteseler de, ABD'nin desteği olmaksızın ayakta kalma şansları pek bulunmuyor. Küresel sermaye, bölgenin enerji yataklarından sınırsızca yararlanmak için bu devletlerin ayakta kalması için askeri ve politik olarak destekliyor.
S. Arabistan başta olmak üzere diğer körfez devletlerinin sanıldığı gibi ülke içerisinde ciddi toplumsal dayanakları bulunmuyor. Klasik devletlerin kurumsal yapılarının bulunmadığı, bütünüyle şiddet ve baskıya dayanan bir örgütlülüğe sahip bulunuyor.
Şeriat ile monarşik iktidarın bütünlüğüne dayanan bir grup azınlığın denetiminde olan askerileştirilmiş devlet yapısı, toplumsal dinamiklerinin ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor. ABD'nin 21.yüzyılın sömürgelerine somut bir örnek olan S.Krallığı, mevcut siyasal sistemini devam ettirmesi artık son derece zor görünüyor.
ABD'nin bölgesel stratejisinin önemli halkalarından biri, şeriat-monarşi iktidarları revizyondan geçirerek, küresel kapitalist sisteme dâhil etmek. Şu andaki Suudi kralı Abdullah, Batı'nın istediği liberalleşme politikalarını uygularken aşamalı olarak 'dinsel kurumlarının ve diyanet polisinin yetkisini sınırlamaya' yöneldi. Kadınların toplumsal yaşamdaki yerine dair tartışmalar yapılmaya başlandı.
Ayrıca Vahhabi geleneğinin kabul etmediği 'dört Sünni mezhebinin uygulamalarına izin verilmesi kararı alındı. Bütün bu uygulamalar klasik Vahhabi geleneğiyle tezat bir durumu oluşturuyor.
Bu bakımdan Kraliyet ailesi tarafından-aile üyelerinin bir kısmı karşı olmasına rağmen- başlatılan reformların geleneksel Vahhabiliğin tasfiyesi olarak görülüyor.
Örneğin Vahhabi geleneğine göre 'Şiileri imansız' gören ve birçok kez sorgulanıp serbest bırakılan eski müftü Bin Baz ve Abdullah Cibrin gibi din adamları, Şii nüfusunun yoğunlukta olduğu Doğu Suudi Arabistan'da 'Şiilerin Caferi hukukunu izlemeleri ve Caferi din adamlarının hükmüne başvurmalarına' dair başlatılan uygulamalara kesinlikle karşı çıktılar. Suudi Krallığının almış olduğu bu tür politik kararların aynı zamanda İran ile ilişkilerin geliştirilmesi olarak değerlendirilirken, S.Arabistan içerisinde ise IŞİD'e yakın muhalefetin gelişmesine zemin hazırladığına dikkat çekiliyor.

Ortadoğu denkleminde Suudi Arabistan

Ortadoğu'nun kırılgan ve her değişen politik ve toplumsal dengeleri içerisinde S.Arabistan hemen her dönem küresel sermayenin ihtiyaç duyduğu ve bu nedenle desteklediği bir devlet olmaya devam edecektir.

Önümüzdeki süreçte İran ile Suudi Krallığı arasındaki ilişkilerin gelişmesi, bölgesel dengeler bakımından yeni bir sürecin başlaması anlamına geldiği gibi her iki devletin politik çıkarları gereği ve ABD'nin oluşturduğu bölgesel politikalar nedeniyle IŞİD'e karşı ortak hareket etme eğilimi içerisinde oldukları anlaşılıyor.

S.Arabistan ve İran

Immanuel Wallerstein bu durumu şu cümlelerle açıklıyor: "Bu hareketin(IŞİD) başarılarının yaratmış olduğu sarsıntı ve korku, Ortadoğu'da önemli jeopolitiksel değişimlere/yeniden düzenlemelere öncülük edebilir. Jeopolitik, düşman bilinenlerin barışıp, ilişkilerini Fransızların dostça düşmanlar dediği bir hale dönüştürebildikleri ve sık sık sürprizlerle karşılaşılan bir alan. Modern dünya sistemindeki düzenlemelerin yeniden gözden geçirildiği ve o günden beri Çin-ABD ilişkilerinin temelini oluşturan, Richard Nixon'un Çin'e giderek Mao Zedong'la yaptığı görüşme son elli yılın en bilinen örneğidir. Dünya medyası uzun süredir Suudi Arabistan ve İran arasındaki derin husumet üzerinde duruyordu. Herhangi bir uzlaşma olası görünmüyordu. Fakat son aylarda iki ülke arasında yapıldığı düşünülen gizli görüşmelere bakarsak, politiksel bir tersine dönüş ihtimal dahilinde görünüyor.
Bu tür tersine dönüşler olduğu zaman asıl soru iki tarafın bundan ne elde edeceğidir. Düşmanlığın temelinde yatan bilinen sorunlara baskın gelen bir ortak menfaat olması gerekir.
Analistler iki ülke arasındaki düşmanlığı açıklarken İran hükümetinin Şii imamet tarafından ve Suudi Arabistan'ın Sünni monarşi tarafından yönetildiğini söylüyor. Bunlar tabii ki doğru. Ama şimdi bu iddiaları bir kenara bırakalım. Unutmamalıyız ki, 1979'a kadar İran ve Suudi Arabistan iki yakın müttefikti ve ikisi için de merkezi önemde olan petrol fiyatıyla ilgili bütün meselelerde Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü'nde birlikte çalıştılar. 1979'dan sonra, İran politikalarını değiştirdi ancak o zaman iki ülke arasındaki aleni düşmanlık başladı.
Suudi Arabistan ve İran arasındaki belirgin mücadelenin fitilini ateşleyen temel mesele bölgede egemen bir jeopolitik role sahip olma rekabetiydi. Şimdi IŞİD'in yükselişi iki ülke için de ciddi tehlike arz ettiğinden, bu durumu değiştirebilir. Suudi Arabistan ve İran rejimlerinin ortak çıkarı kendi ülkelerinde ve kendi bölgelerinde görece istikrara ihtiyaç duymalarıdır."
Suudi Krallığı Ortadoğu'da özellikle Körfez bölgesinde oluşan politik dengelerde çok daha güçlü bir şekilde yer edinmek için hem içte, hem de bölgesel ilişkilerde politikalarında bir kısım değişikliklere gitmek zorunda olduğunun farkındadır.

Suudi Arabistan dengeleri

İçte küresel kapitalist sistemin ekonomik ve politik yönelimlerine paralel olarak daha liberal bir politikaya kaymanın adımlarını atarken, bölgede İran ile daha yakın ilişkiler geliştirme eğilimi içerisine girmiş bulunuyor.
S.Arabistan-İran yakınlaşması bir bakıma ABD'nin orta vadede benimsediği Şii-Sünni ittifakının ilk adımı olarak işlev görecektir. Suudi Arabistan'ın dünya kapitalist ekonomimin merkezi haline gelen G20'ler de bir bakıma Ortadoğu'yu temsil etmesi, bölgede gelişen güç dengelerinde çok daha aktif olmasını sağladığı gibi, İran ile çok daha yakın ilişkiler geliştirerek liderlik gücünü pekiştirmeyi amaçlıyor.
Ortadoğu'nun kırılgan ve her değişen politik ve toplumsal dengeleri içerisinde S.Arabistan hemen her dönem küresel sermayenin ihtiyaç duyduğu ve bu nedenle desteklediği bir devlet olmaya devam edecektir.

DÜNYA

Dünya arenasından yansıyan sıcak gelişmeler ve tespitler

Hong Kong olaylarının gösterdikleri

Çin yönetimine yönelik tüm eleştiriler saklı kalmak şartıyla, komünistlerin ve sosyalistlerin yapması gereken, Hong Kong'daki gelişmeleri diyalektik analiz ve tarihsel maddecilik temelinde değerlendirmektir.

Murat ÇAKIR

1. sayfadan devam

Ancak Çin'de gerçekleştirilen ekonomik liberalleşme Şanghay, Dailan ve Guangşu gibi liman kentleri ile, Pekin borsasının öne geçmesine neden oldu. Hong Kong'daki yaşam standardı ise bu kentlerdekinin gerisine düştü.

Diğer yandan Pekin, Britanya ile yaptığı antlaşma gereğince 2017'de yapılacak olan seçimler için yasa değişikliği yaptı. Batı medyası, Çin yönetiminin bu kararının protestolara neden olduğunu iddia ediyor. Ancak bu protestoların Çin'i kuşatma çabaları ve Pasifik bölgesindeki gelişmelerle ilintili olduğuna pek değinmiyor.

Refah şovenistleri

Yaklaşık on milyon nüfusa sahip Hong Kong'da on bin öğrencinin Çin'in genelinde bir ayaklanmaya neden olabileceği beklentisi pek gerçekçi olmasa da, olayların Çin yönetimi üzerindeki baskıyı artırması muhtemel. Ama buna rağmen, bu olayları başlatan harekete yakından bakmak gerek.

Bir kere Hong Kong protestocularını dünyanın diğer yerlerindeki "Occupy" hareketlerinden ayıran en önemli özellik, Hong Kong'dakilerin neoliberal ideolojiye karşı olmamaları. Aksine, hareket verili kapitalist ilişkilere karşı çıkmamakta ve çoğunluğu "imtiyazlarını" kaybetmek istemeyen refah şovenistlerinden oluşmaktadır. Diğer yandan seçim yasasında yapılan değişiklikler Hong Kong'da ilk kez burjuva demokrasisi anlamında demokratik seçimlerin

yapılmasını sağlayacak. Protestocuların sözcüsü ve Batı medyasının politik star hâline getirmeye çalıştığı Joshua Wong'un ifade ettiği temel talepler, "komünizme karşı olmak" ve "Çin'e ait olmamaktan" ibaret.

Wong'un Batı medyasında bildirildiği gibi, Macao'daki lüks otellerde sürekli olarak ABD tarafından finanse edilen "Hong Kong America Center" adlı sözde düşünce kuruluşu ile sıkı görüşmeler sürdürdüğü, bu kuruluşun okullar ve üniversitelerdeki öğrenim planlarını belirlediği ve Batılı STÖ'lerin desteğini aldığı düşünülürse, Hong Kong'daki "Occupy" hareketinin, aynı Ukrayna'daki "Protakal Devrimi" ve İran'da geliştirilmeye çalışılan "liberal yeşil devrim" gibi kimin çıkarına kurgulandığı görülebilir. Kuşkusuz solcuların Çin'deki iktisadi, toplumsal ve siyasi gelişmelerle ilgili yapacakları çokça eleştiri var. Ama sömürge yönetimi altındaki durumu "demokrasi" diye ifade eden, Hong Kong burjuvazisinin çıkarlarına tercüman olan, neoliberal ideolojiyi ve kapitalist üretim tarzını savunan ve refah şovenisti talepleri yükselten bir hareketi, "demokratik" ve sol tarafından desteklenmesi gereken bir toplumsal hareket olarak görmek için hiç bir neden yok.

Sosyalistler ne yapmalı?

Çin yönetimine yönelik tüm eleştiriler saklı kalmak şartıyla, komünistlerin ve sosyalistlerin yapması gereken, Hong Kong'daki gelişmeleri diyalektik analiz ve tarihsel maddecilik temelinde değerlendirmektir. Burjuva demokrasisinin her zaman burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir aracı olduğunu unutmadan.

Ekim 2014

Ferguson, Ortadoğu ve kesintisiz savaş

Yaşanan yeni "soğuk" stratejik konumlanma savaşının hayat bulduğu bölge olan Orta Doğu, oldukça "sıcak" zamanlar geçiriyor. Amerika, İŞİD'in artan etkisini Irak ve Suriye'de yeni bir müdahaleye kalkışmak için meşruiyet zemini olarak kullanıyor.

Max ZİRNGAST

St.Louis'nin Kuzeybatı'sındaki polis şiddeti ve protestolardan hafızalara bir fotoğraf kazındı: tek bir siyah adamın iki elini havaya kaldırarak, makineli tüfeklerini kendine doğrultmuş, asker gibi giyinmiş, ağır silahlı polislerle karşı karşıya duruşu. Hiciv ustası John Oliver fotoğraftaki polisleri Felluce'ye taarruz eden Amerikan askerlerine benzetti. Bu teşbih, Amerikan İmparatorluğu'na doğru bir gerçeği ortaya koyuyor: Amerika içerde kendi halkına dışarda da dünya halklarının büyük bir kesimine karşı, kesintisiz bir savaş halinde.

2004'te Amerikan ordusu tarafından ele geçirilen Felluce'nin şu anda Obama'nın son savaşını ilan ettiği IŞİD'in elinde bulunması da, ironik bir detay olarak benzetmeyi doğruluyor.

Ferguson'daki Hakikat

Ferguson olaylarının önemi, tekil bir vakanın genel olanı içinde barındırmasından, yani Amerika'daki alt sınıflara karşı savaşın her zaman ırkçı bir karakteri barındırdığını ortaya koymasından kaynaklanıyor. Böylece işçi sınıfının giderek mülksüzleştirilen beyaz kesimi öfkesini hakim sınıf ve sermaye yerine siyahlara yöneltiyor.

Olayların sebebi oldukça basit: silahsız, siyah bir delikanlı, Michael Brown, 10 Ağustos'ta polis tarafından katledildi. Bu her zaman yaşanıyor. Ancak bu sefer özellikle Ferguson'un siyahların yoğun yaşadığı mahallelerinde büyük bir öfke ve kitlesel eylemlere yol açtı. Giderek askerileşen polis, eylemleri şiddetle bastırdı ve adeta bir olağanüstü hal ilan edildi. Olan biten ezilen sınıfların sınıf savaşına sarılması durumunda gelecekte olabilecekleri gösteriyordu. Yaşananlar, yalnızca maddi olarak sefalet içinde yaşamayan, aynı zamanda psikolojik olarak da otoriter ve hakim sınıflarca sürekli saldırı altında bulunan, Amerika'daki yapısal ırkçılığın mağduru ezilen ve sömürülen kesimlerin sınıf savaşını yükseltmesi olarak özetlenebilir.

Bu ırkçılık neoliberalizmin derinleşmesi, işçilerin hak gaspına maruz kalması ve her türlü sendikalaşma girişiminin boşa çıkartılmasıyla el ele gidiyor. Irkçılık, neoliberal politikaların dayatılması, ücretlerin düşürülmesi, emeklilik fonlarının kısılması, ve krizle birlikte gelen haciz dalgasıyla terbiye edilmesinde somutlaştırıyor.

Bitmeyen Savaş

Teröre karşı savaş'ın, mimarları tanımlanmış hedeflerle yargılandığı takdirde büyük bir fiyasko olduğunu söylemek mümkün.

2001'de El Kaide çok güçlü ve etkili olmayan bir örgüttü. 13 yıl sonra bugün, El Kaide ve benzer ideolojiye sahip örgütler (İŞİD ve Boko Haram gibi) Orta Doğu ve dünyanın başka birçok yerinde birçok alanı kontrol altında tutuyor ve üstelik emperyalist ülkelerdeki birçok umutsuz insan için bile bir cazibe merkezi oluşturuyor. Irak, Amerikan müdahalesi ve işgalinden sonra bir bataklığa dönüşmüş durumda. Aynı şey NATO bombardımanı sonrası Libya için de söylenebilir. Suriye bir iç savaşla cebelleşiyor. Filistin devamlı olarak İsrail saldırılarına maruz kalıyor. Afganistan, Pakistan, Yemen ve Somali kan emici savaşlardan muzdarip.

Sadece bu son 13 yılda hayatını kaybeden sivillerin sayısı milyonları aşıyor. Zorunlu göçe maruz kalanların sayısı daha az değil. Çoğu insanın geçim kaynağı da elinden kayıp gitmiş durumda.

"Teröre karşı savaş" yapısı itibariyle sonu olmayan bir konsept. Bu konsept, "blokların savaşı" yerini alarak Amerika'nın "küresel polis" rolünü sağlamlaştırma işlevini görüyor.

Obama'nın göreve gelirken verdiği sözlerden biri, özellikle Irak ve Ortadoğu'da kesintisiz savaş stratejisini sonlandırmaktı. Ancak, söylemin ve görünüşte birkaç değişimin ötesine geçmedi. Amerikan birlikleri geri çekilirken, aktif müdahale yerini baskı, zorlama, ve daha da yoğunlaşmış savaşlara bıraktı.

Kaptalizmin krizi ve kendi ülkesinde neoliberalizmin yeniden yapılandırılması, Obama'nın izlediği agresif dış politikayla doğrudan bağlantılı. Artık hedef sadece Orta Doğu'da hakimiyet ve enerji kaynaklarının kontrolü değil, Çin'in ve belli bir oranda Rusya'nın yükselişini engellemek. Obama'nın 21. yüzyılı "Pasifik Yüzyılı" olarak adlandırması ve Amerika'nın Güney Çin Denizi'ndeki sınır ve toprak aidiyeti krizlerine doğrudan dahil olması, ayrıca Doğu Avrupa'daki etkisini arttırması bunu ispatlar nitelikte.

Yaşanan yeni "soğuk" stratejik konumlanma savaşının hayat bulduğu bölge olan Orta Doğu, oldukça "sıcak" zamanlar geçiriyor. Amerika, İŞİD'in artan etkisini Irak ve Suriye'de yeni bir müdahaleye kalkışmak için meşruiyet zemini olarak kullanıyor. Mevcut koşullar altında, bölgede çözüm ve istikrar pek mümkün gözükmüyor.

ABD'nin ülke içi – ülke dışı diyalektiği üzerine

Ferguson, "savaşı tekrar içeri taşıma" taktiğinin en açık bir şekilde ortaya koyulmasıdır. Umut, ancak Amerika'daki ve diğer emperyalist ülkedeki ve dünyanın geri kalanındaki ezilenlerin kader ortaklığının anlaşılıp görülmesiyle oluşabilir.

ABD krizde. Aslına bakarsanız, kriz, onun şimdiki varoluş koşulunu teşkil ediyor. Küresel kriz, on yıllardır, özellikle de Sovyet Bloğu'nun çöküşünün ardından dişe dokunur bir muhalefet görmemiş neoliberal toplum formatının bir krizidir. Otoriterleşme eğilimi kapitalist demokrasiye her zaman içkin. Ancak krizin patlak vermesinin ardından, kemer sıkma politikaları olarak karşımıza çıkan neoliberalizmi kurtarma ve yeniden yapılandırma girişimi, bu eğilimin güçlendiğini gösteriyor. Emperyalist kapitalist düzenin bu aşamadaki varlık biçimi bir çeşit olağanüstü hal. "Teröre karşı savaş", artan güvenlik sorununu da gündeme getirdi.

Görüntülü takip ve kitle iletişim araçlarının otorite tarafından yakın takibi, tüm dünyada yaygınlaşmış durumda. Sistem bunu, tehditlerin – yani "terör"ün – varlığına dayanarak meşrulaştırmaya çalışıyor. Olağanüstü hal, hem içerde hem de dışarda diyalektik bir şekilde işliyor ve bütünlük içinde kavranmayı gerektiriyor.

Bu durum, sermayenin ve hakim sınıfların politikasını dayatmak amacıyla protestoların yasaklanmasını veya sıkı önlemlere tabi tutulmasını, aktivistlerin keyfi bir şekilde hapse atılmasını mümkün kılıyor.

Avro Bölgesi'ndeki krizi ve Yunan halkının egemenliğinin hakim sınıflarca nasıl elinin tersiyle bir kenara itildiğini hatırlayalım. Olağanüstü hal durumu, emperyalist güçlere, yani Amerika önderliğindeki NATO ülkelerine, hiçbir kurumdan izin almadan bir ülkeyi bombalama lüksünü de sağlıyor. İçerde ve dışarda, düşman hep "terörist".

Türkiye de bu söylemi üretmekte oldukça usta. KÖH ya da Haziran İsyanı'na yöneltilen suçlamaları hatırlamak yeterli.

Aynı şekilde Amerika'da da "terör tehdidi" söylemine her gün rastlamak mümkün: örneğin "kaçak" göçmenler, fakir mahallelerdeki siyahlar, ya da Müslümanlar.

Savaş Taktikleri

Ferguson, "savaşı tekrar içeri taşıma" taktiğinin en açık bir şekilde ortaya koyulmasıdır. Umut, ancak Amerika'daki ve diğer emperyalist ülkedeki ve dünyanın geri kalanındaki ezilenlerin kader ortaklığının anlaşılıp görülmesiyle oluşabilir. Burjuvazi, bu farkındalığın oluşmasını her ne pahasına olursa olsun engellemek için elinden geleni ardına koymayacak, milli ve kültürel "sorunları" sınıfsal perspektifin gelişmesini önlemek için her zaman kullanacaktır. Amerika'daki fast food emekçilerinin daha iyi çalışma koşulları ve daha yüksek ücretler için ülke çapında örgütlenmesi, tam da bahsedilen umudun belirtisidir. Bir diğer belirti ise, hakim sınıfların vizyonuna doğrudan bir zıtlık içeren, ezilenler için bir umut tohumu olan Rojava'dır. Tam da bu yüzden Kobanê muharebesi, Paris Komünü ve İspanyol antifaşist cephesi geleneğinin günümüzdeki uzantısı.

DÜNYA

Birlik, İran ve Suriye rejimlerinin merkezinde olduğu bir duruşta değil, Rojava'da direnen halkın gösterdiği devrimci-demokratik karakterde.

'Mukavemet'in 'koalisyon'la imtihanı

"Koalisyon"un bir amacı da, IŞİD'i öldürmeyecek ama kendisine de "karşı gelemeyecek" duruma getirmek. Ve böylece IŞİD bu "tehdit"lere karşı bir "alet" olacak.

C. Malatya

Suriye ve Irak'ta devam eden savaşta "yeni" bir dönem başladı. Bu dönemi başlatan güçler, savaşın bir tarafını oluşturan ABD ve müttefikleri. Ve bu tarafın bu "yeni" dönemdeki hamlesinin "görünürdeki" hedefi, savaştıkları diğer "taraf" değil, eski adıyla IŞİD (Irak Şam İslam Devleti) yeni adıyla İD (İslam Devleti).
11 Eylül'de Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin başkanlığında Körfez ülkeleri (Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Kuveyt), Mısır, Ürdün ve Türkiye'nin de katıldığı 'terörle mücadele toplantısı' yapıldı.
Bu toplantının devamında yapılan ve 40 ülkeden temsilcilerin katıldığı Paris toplantısı sonucunda, Irak ve Suriye'deki önemli bölgeleri ele geçirip "hilafetini" ilan ederek "İslam Devleti" olarak adını değiştiren IŞİD'le mücadele etmek için "Uluslararası Koalisyon" oluşturuldu. Koalisyon, 23 Eylül'de IŞİD ve Nusra Cephesi mevzilerini vurarak müdahale etmeye başladı.

'Direniş' Koalisyon'a temkinli

Suriye ve Irak'taki savaşın diğer tarafı, kendilerine "Mukavamet" adını veren ittifak ekseni. İran, Esad, Hizbullah ve Irak'taki Şii grupların oluşturdukları bu eksen, Suriye ve Irak'ta süren savaşta oluşan bir ittifak ve hem "Uluslararası Koalisyon"daki ülkelerle hem de IŞİD'le dolaylı ve doğrudan savaş içinde.
"Mukavemetin" oluşturulan koalisyona bakış açısı ise, esas olarak temkinli ve karşı olmakla birlikte, ekseni oluşturan parçaların içinde bulunduğu duruma göre de değişiklik gösteriyor.
IŞİD'le doğrudan savaşan Irak ve Suriye'den destek ve memnuniyet açıklamaları geldi. Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari "Bu güçlü bir destek mesajı", Suriye Ulusal Uzlaşma Bakanı Ali Haydar ise "Bu ülkeler IŞİD'in oluşturulduğu yerler. Eğer şimdi IŞİD'e karşı saldırıya katılacaklarsa, bu iyi bir şey" açıklamasını yaptı.
Diğer yandan İran ve Hizbullah'tan da "sert" açıklamalar geldi. İran'ın dini lideri Ali Hamaney "Bu meselede Amerika'yla işbirliği yapmayacağız, özellikle de onların elleri kirli olduğu için" derken, Hizbullah lideri Hasan Nasrallah "Biz, ister Suriye rejimine, ister DAİŞ'e (IŞİD) karşı olsun, Amerikan askeri müdahalesine ve Suriye'de bir uluslararası koalisyona karşıyız…" dedi.
Bu açıklamalar "farklı" bakış açıları gibi gözükse de esasında "Direniş"in ana politikasının nüanslarını gösteriyor.

ABD'nin bölgeye geri dönüşü

Suriye ve Irak'ta IŞİD'e verilecek zarar, bu alanda "Mukavemetin" mücadelesine kazanç sağlıyor.
Öte yandan, IŞİD'e müdahale için ABD'nin bölgeye geri gelmesi ise İran ve Hizbullah'ın bölgede kazandığı inisiyatifi hedef alıyor.
Özellikle Hizbullah'ın Lübnan ve Gazze'de İsrail'i gerileten direnişi ve İran'ın Irak, Bahreyn ve Yemen'deki Şii gruplar üzerinden bölgede kazandığı hakimiyet, ABD ve etrafındaki güç alanı için büyük "tehdit" içeriyor.
Nitekim, ABD'de bu tehdide karşı sadece uçaklarıyla "geri gelerek" değil, aynı zamanda bölgedeki "aletlerle" de müdahale ediyor.
"Koalisyon"un bir amacı da, IŞİD'i öldürmeyecek ama kendisine de "karşı gelemeyecek" duruma getirmek. Ve böylece IŞİD bu "tehdit"e karşı bir "alet" olacak. Bunu Kobanê'deki mevzilere yapılan saldırılardan ve Hizbullah Genel Sekreter Yardımcısı Şeyh Naim Kasım'ın açıklamasından görüyoruz: "Amerika'nın tavrı dikkatle izlendiğinde görülüyor ki, onlar IŞİD'in bölgedeki varlığını kabul ediyor; sadece diğer ülkelere yayılmasını engellemeye çalışıyorlar".

"Direniş"ten "halklarla" zafere

ABD'nin Uluslararası Koalisyonile Ortadoğu'ya tekrar dönmesi sadece Mukavemet için değil halklar için de büyük bir tehdit oluşturuyor. Bu tehdidin "aletlerine" karşı direnen Mukavemet'in ve bölge halklarının kurtuluşu ise güçlerini ortaklaştırmaktan geçiyor. Bu birlikteliğin yolu da, baskıcı İran ve Suriye rejimlerinin merkezinde olduğu bir duruştan değil, Rojava'da direnen halkın gösterdiği devrimci-demokratik yoldan geçiyor. *15.10.2014*

Ukrayna'da 'güçler' ile 'halkın' savaşı devam ediyor

Halk Cumhuriyetlerinin sözcüleri de, kendilerinin Rusya'ya bağlanmak değil, kendi cumhuriyetlerini yönetmek istediklerini ve Ukrayna'nın topraklarından çekilmedikleri sürece savaşmaya devam edeceklerini belirtiyorlar.

C.MALATYA

Nisan ayından bu yana Ukrayna'nın doğusunda Ukrayna "güçleri" (Ukrayna ordusu, faşist ve paramiliter güçler) ile isyancılar arasında süren iç savaşta bir "nefes alma" dönemine girildi. Belarus'un başkenti Minsk'te bir araya gelen taraflar 5 Eylül'de bir ateşkes ilan ettiler.
Bu ateşkese göre, 30 km'lik tampon bölge oluşturulması, Ukrayna'nın doğusundaki bazı bölgelerin askeri uçuşlara yasaklanması, her iki taraftaki 'yabancı paralı askerlerin' çekilmesi, Ukrayna'nın doğusundaki devlet binalarını elinde tutan ayrılıkçıların buraları boşaltması, ellerindeki Ukraynalı askerleri serbest bırakması ve silahlarını teslim etmesi öngörülüyordu.

Ateşkes havada kaldı

Ateşkesin ilan edilmesinden sonra birçok olumlu gelişme yaşandı. 15 Eylül'de Ukrayna parlamentosu, Donetsk ve Luhansk bölgelerindeki bazı yerlere üç yıl boyunca özerk yönetim hakkı ve ayrılıkçılara af getiren yasayı onayladı.
Bu gelişmelere rağmen "dolaylı" yapılan hamle hızla devam ediyor. AB ve ABD Rusya için aldığı yaptırım kararlarını ve hamlelerini sürdürüyor. Nitekim 16 Eylül'de Avrupa Parlamentosu ile Ukrayna Parlamentosu'nda serbest ticaret anlaşması onaylandı. Bu anlaşma Rusya'nın baskısıyla 2016'ya dek uygulanamayacak olsa da, Ukrayna'nın AB'ye "ekonomik" bir adım daha atması açısından önem taşıyor.
Ekonomik hamlenin yanı sıra askeri hamle de geldi. Fransa, Rusya'ya iki savaş gemisi vermek üzere 2011'de 1,6 milyar dolar değerinde bir anlaşma yapmıştı. Fakat son gelişmeler üzerine ama bunları vermeyi erteledi. Bu kararın ardında da Rusya'yı askeri olarak da baskılama yatıyor.
İsyancılara "yakın" duran Rusya da bu baskıları karşılamak için karşı hamleler geliştiriyor. Haziran ayında borçlarını ödemediği için Ukrayna'nın doğalgazı Rusya tarafından kesilmişti. Bunun üzerine Ukrayna doğalgaz ihtiyacını Macaristan, Polonya ve Slovakya›dan karşılıyordu. Fakat geçtiğimiz ay Macaristan Ukrayna'ya olan doğalgaz akışını kesti. Ve bu kesme işleminden üç gün önce Macaristan Başbakanı Viktor Orban ve Rusya'nın devlet şirketi Gazprom'un genel müdürü, Budapeşte'de görüştü. Bu görüşme sırasında da Orban Rusya'ya olan yaptırımları eleştirmiş ve Rusya'yla olan yakın ilişkilerini geliştirmek istediğini belirtmişti.

Ateşkese rağmen savaş

Diğer yandan da Rusya Ukrayna üzerindeki etkisini korumak ve NATO'ya girmesini engellemek için Ukrayna'yla görüşmelerine devam ediyor. Öyle ki Ukrayna'nın doğusu için otonomi sözünü etmekten imtina ediyor, sınırdaki askerlerini geri çekiyor ve ateşkesin "korunması" için çaba sarfediyor. Savaş yine de sürmeye devam ediyor. Ateşkese rağmen Donetsk kentinde çatışmalar sürüyor. Ateşkesten bu yana Birleşmiş Milletler'in açıklamasına göre 331 kişi öldü.

Halk Cumhuriyetleri gerçeği

Bütün bu gelişmelerin gölgesinde kalan ise Donetsk ve Lugansk'ta kurulan Halk Cumhuriyetleri.
Ukrayna'da Maidan meydanındaki gösteriler sonunda kurulan yeni hükümete karşı doğu Ukrayna'da gösteriler başlamış ve bu bölgedeki halk devlet binalarını ele geçirerek Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ni ilan etmişlerdi. Ukrayna "güçlerinin" saldırısı üzerine de bu cumhuriyetlerini savunmaya devam ediyorlar.
Bazı Rus askerlerin "gönüllü" katılmasından, bölgenin çoğunluğunun Rus olmasından ve Rusya'nın kısmi yardımından kaynaklı, bu isyan "ayrılıkçı" ve "Rusya yanlısı" görülse de, altında "ekonomik" sebepler yatıyor.
Nitekim bu Halk Cumhuriyetlerinin sözcüleri, Rusya'ya bağlanmak değil, kendi cumhuriyetlerini yönetmek istediklerini ve Ukrayna'nın topraklarından çekilmedikleri sürece savaşmaya devam edeceklerini belirtiyorlar.
Endüstride yaptıkları kimi kamulaştırmalar ve kurdukları "Halk Savunma Birlikleri" "yeni" bir cumhuriyete doğru ilerliyor. Dolayısıyla Ukrayna'daki iç savaşın gidişatını "AB-ABD" veya "Rusya" güçlerinin kapışmasından çok "Halk Cumhuriyetlerinin" duruşu belirleyebilir. *16.10.2014*

Afrika'yı bu kez de Ebola vuruyor

Sömürü, açlık, savaş, yolsuzluk ve şimdi de hızla yayılan ölümcül bir hastalık salgını. Ebola salgını, yüzlerce yıldır emperyalist güçlerin sömürüsü sonucunda her türlü insani kaynaktan yoksun kalan Afrika halklarını öldürüyor.

Neslihan KAYSERİLİOĞLU

1976 yılından dan bu yana Afrika'da 20 kez Ebola salgını yaşandı. Bu salgınlarda, geçtiğimiz yıla dek, saptanan 2.357 vakanın 1.548'i ölümle sonuçlandı. Hastalık, Afrika'nın ücra köşelerinde görüldüğü için salgın haline gelmedi.
2014'e gelindiğinde ise Ebola virüsü, Afrika'daki altı ülkeye birden büyük bir hızla yayılarak, dünyayı da tehdit eden ölümcül bir salgın haline geldi. Son verilere göre, virüs 9 bin kişiye bulaşarak 5 bin kişinin yaşamını yitirmesine yol açtı. Ancak Dünya sağlık Örgütü (WHO) bu rakamların kesin olmadığını vurguluyor. WHO bu verileri, aysbergin görünen kısmı olarak niteliyor. Zira Afrika'daki salgının yayıldığı ülkelerin henüz ulaşılamamış birçok bölgesi bulunuyor. Bu bölgelerde rapor edilmemiş çok sayıda Ebola vakasının olduğu düşünülüyor. Araştırmalara göre, salgının yayıldığı ülkelerdeki toplam Ebola vakası sayısının en az 20 bin olabileceği tahmin ediliyor. Sonuçta, henüz hiçbir kuruluş, Afrika'daki bu ölümcül salgının boyutlarını kesin olarak bilmiyor.

Yayılma hızı 9 kat arttı

Bilinen bir şey var ki, o da virüs bu kez geniş kentsel alanları da içine aldı ve bu da büyük bir hızla yayılmasını sağladı. Örneğin, AGI'nin (African Governance Initiative) yaptığı araştırmalar sonucunda Siera Leone'de virüsün, yalnızca iki ay öncesine oranla dokuz kat daha büyük bir hızla yayıldığı saptandı.
Batı Afrika'daki Gine, Liberya ve Sierra Leone Mart 2014'te gündeme gelen salgından en fazla etkilenen üç ülke. Hastalık ilk Gine'de başladı. Kentsel alanlara sıçramasıyla birlikte, büyük bir hızla salgına dönüştü. Virüs, Gine'den, komşu ülkeler Liberya ile Sierra Leone'ye yayıldı. Nijerya ve Senegal'de ise, resmi kurumlarının verilerine göre az sayıda vaka bildirilmekle birlikte, Ebola virüsünün sıçradığı diğer Afrika ülkeleri arasında yer alıyor.
Ancak, Afrika ülkeleri dışında virüsün saptandığı iki ülke daha bulunuyor. İki vakayla ABD, bir vakayla da İspanya.

Neden Afrika?

Yüzlerce yıldır, özellikle batılı emperyalist güçlerin hegemonyası ve sömürüsü sonucunda, bırakın salgınlarla savaşacak türlü kaynakları, insanın en birincil gereksiniminin karşılanamadığı Afrika ülkeleri, açlıkla bile başedemiyor. Binlerce insanın açlık ve susuzluktan yaşamını yitirdiği bu ülkelerde sağlık sistemi yok denecek kadar zayıf. Hastane, nitelikli doktor ve hemşire sayısı yetersiz. Yetersiz sayıdaki hastaneler, virüse karşı mücadele için uygun teçhizat ve kaynağa da sahip değil.

Salgın, Afrika'daki açlık sorununu ağırlaştırıyor

Fransız Açlıkla Mücadele (Action contre la faim) örgütünün Napoli Üniversitesi (İtalya) ile beraber hazırladığı rapora göre Ebola salgını, Afrika'daki açlık sorununu daha da ağırlaştırmaya başladı. Araştırmalara göre, Ebola virüsünün yayılması özellikle Liberya, Gine ve Sierra Leone'de açlık çekenlerin sayısına, ortalama 733 bin artış getirecek. Yayınlanan ortak raporda, "Gıda yoksunluğu çekenlerin sayısı, bölgede görülmemiş boyuta ulaşma riski taşıyor. Söz konusu ülkelerde bu sayı 5 milyona ulaştı ve bunlara yeni bir grup açlık kurbanı daha eklenecek" denildi. Aynı raporda, "Salgın, ekonomik kriz, sağlık sisteminin çöküşü, ticari alana getirilen farklı sınırlamalar daha şimdiden halka gıda sağlama konusunda olumsuz etki yapıyor" denildi.
Sömürü, terör, savaş, açlık, uyuşturucu, yolsuzluk ve şimdi de hızla yayılan ölümcül bir hastalık salgını, Afrika halklarını yok eden ve mücadele edilmesi gereken sorunlardan yalnızca birkaçı. *03.11.2014*

EMEK

Emekçi Gençlik militanları, işçi sınıfının varlığını, devrimci potansiyelini gördüğü için işçi sınıfı devrimciliğini benimsemiştir.

Neden işçi sınıfı devrimciliği?

Devrimcilik kendi dışındaki nesnel gerçekleri görmek kadar, öznel iradesi ve ısrarını ortaya koymaktır. Örgütleme ve değiştirme gücü buradan doğar. Siyasal kişilik böyle kazanılır. Bu nedenledir ki; yapılacak devrimcilik aynı zamanda bir tercihtir. İrade ve ısrardır. İşçi sınıfı devrimciliği kendiliğinden olmayacaktır. Örgütler, bireyler tercihleriyle sınıf devrimciliği kişiliğine bürüneceklerdir.

H. ARIKUŞU

Siyaset, sınıflar savaşından doğar. Marksizm – Leninizm, işçi sınıfı devrimcilerinin siyaset teorisidir. Marksist – Leninist teori, kapitalist sömürü düzeninin çözümlemesinden doğmuştur. Toplumları, doğayı ve bireyleri tarihsel gelişimi içinde bütünsel olarak ele alarak gelişip, evrenselleşmiştir. İşçi sınıfının eylem kılavuzu olmuştur.

İçinde yaşadığımız kapitalist sistem, patronların işçileri sömürüsü üzerine kuruludur. Patronlar işçilerin emeğini sömürerek sermayelerini büyütürler. Sermayenin, zenginliğin kaynağı, işçilerin emek gücünün sömürü ve talanına dayalıdır.

İşte işçi sınıfı devrimciliği bu gerçekliği görmekten doğar.

Emek ve sermayenin çelişkisini temel almaktan oluşur, işçi sınıfı devrimciliği.

Türkiye'nin ekonomik, siyasal düzeni açıktır ki kapitalizmdir. Bu sömürü düzeninde yaklaşık 20 milyon işçinin alınteri Türkiyeli patronlara sermaye olmakta. Patronlar, iş cinayetleriyle, güvencesiz çalıştırmayla, taşeronlaştırmayla, sendikasızlaştırmayla işçilerin iliğini sömürmekte. Türkiye'de, 20 milyona varan işçi kitlesinin varlığı bir gerçeklik olarak devrimcilerin karşısında durmakta. İşçi sınıfı devrimciliği her şeyden önce işçi sınıfının varlığını görmekten doğar. İşçiler, hareketsiz olabilirler. Siyasal tercihlerinde düzen partilerden yana oylarını koyabilirler. Ne olursa olsunlar, onlar, milyonlarca sayılarıyla vardırlar. Ve bir devrimci potansiyel olarak durmaktadırlar.

Emekçi Gençlik militanları, işçi sınıfının varlığını, devrimci potansiyelini gördüğü için işçi sınıfı devrimciliğini benimsemiştir.

Her şey değişir. Toplumlar, insan, doğa, değişir ve dönüşürler. Değişimin kaynağı çelişkilerdir. Toplumlarda kendi sınıf çelişkisi içinde değişirler. Köleci toplum, köleler ve efendiler çelişkisi üzerine kuruludur. Kölelerin devrimci isyanlarıyla yıkılıp gitmiştir. Kapitalist sömürü düzeni de işçilerin ve patronların çelişkisi üzerine kurulmuş bir düzendir. İşçilerin öncülüğünde savaşılarak değiştirilecektir.

Kapitalist sistemde toplumu değiştirecek öncü devrimci güç işçi sınıfıdır. Bu sömürü düzenini yıkarak, yerine sınıfsız, sömürüsüz bir dünya toplumu kurmak görevi işçilerin omuzlarındadır. İşte işçi sınıfının bu tarihsel öncülüğü bilince çıkarılamazsa sınıf devrimciliği yolundan gidilemez. İşçi sınıfının, bu köhne, acımasız, güçlü, zorba düzeni yıkıcı enerjisi bilinmeden komünis olunamaz. Patronlar, sermaye gücünü, zenginliğini; ordu, polis, medya gücünü işçileri sömürmekten alırlar. Ama aynı zamanda en güçsüz yerleri işçi sınıfıdır. İşçiler isyan edip üretimin şalterini indirdiğinde bütün zenginlik ve güç tarihin çöpüne atılır. Kapitalistler bunu çok iyi bilirler. Burada asıl önemli olan bunu devrimcilerin görmesi ve bilmesidir.

Devrimcilik kendi dışındaki nesnel gerçekleri görmek kadar, öznel iradesi ve ısrarını ortaya koymaktır. Örgütleme ve değiştirme gücü buradan doğar. Siyasal kişilik böyle kazanılır. Bu nedenledir ki; yapılacak devrimcilik aynı zamanda bir tercihtir. İrade ve ısrardır. İşçi sınıfı devrimciliği kendiliğinden olmayacaktır.

Devrimci metod

Örgütler, bireyler tercihleriyle sınıf devrimciliği kişiliğine bürüneceklerdir.

Siyasetin iniş ve çıkışlarında, işçiler gelimli gidimli olabilirler. Düzen partilerini destekleyip, hareketsiz, örgütsüz kalmayı benimseyebilirler. İşçiler kıpırtısız dururken, diğer toplumsal dinamikler harekete geçip isyan edebilirler. Bu durum işçi sınıfını örgütleme ısrarını ve isteğini asla kaybettirmemeli. Sınıf devrimciliğinin dönülmez ilkesi budur.

Sınıflar savaşını yürütecek militanlar, güncel dalgalanmalara göre değil, tarihsel gerçekliğe göre hareket etmelidir. Devrimcilik metodunu, bu tarihsel gerçekliğe bağlı olarak tercih etmeli.

Aslında bir bakıma komünist olmanın olmazsa olamazıdır işçi sınıfından yana örgütlenme, devrimci savaşma iradesi gösterme.

İşte bu nedenlerledir ki;

Emekçi Gençlik militanları, işçi sınıfı devrimcileridirler. Onlar ki; Marksist–Leninist öğretiyi işçi sınıfının eylem kılavuzu olarak benimserler. Hikmet Kıvılcımlı'nın; İsmet Demir, Kenan Budak ve Ali Hocaların, işçi sınıfı yolunu sürdürürler.

Selam olsun işçi sınıfının, öncü, tarihsel, yıkıcı, gerçek, devrimci, üretici gücüne.

12.10.2014

Savaş tezkeresine hayır

Emperyalistlerasıl tehdit olarak IŞİD çetelerini değil, Ortadoğu halklarının umudu olan Rojava Devrimi'ni görüyor. Rojova, boğulmak isteniyor. "tampon bölge" adı altında Rojava'ya askeri müdahalenin hazırlığı yapılıyor.

Serkan NAR

Tezkere, ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden düzenleme stratejisinin bir basamağı, gereğini yapabilmesi için TC'ye verilen bir ev ödevi. TC'nin kendisine verilen görevleri laikiyle yerine getireceğinden şüphe duymamak gerek, (!) zira gösterilen sopaların ne anlama geldiğini devleti hümayun iyi bilir. Irak ve Suriye'ye asker gönderilmesi veya yabancı askerlerin Türkiye'de bulunmasına dair karar AKP ve MHP oylarıyla verildi.

Tezkere kimin için çıkıyor?

Ortadoğu'da "tehdit", "terör", "terörist" ucu açık kavramlar, kimin veya hangi güçlerin kullandığına bağlı olarak yeniden tanımlanıyor. Bu yüzdendir ki, kimi sözcükleri kim veya kimlerin kullandıklarını açıklamakta yarar var. Örneğin, Irak ve Suriye'de kendisini "İslam Devleti" diyen IŞİD çetesi, vahşice insanların kafasını keserken, kadınları kaçırıp tecavüz ederken, bu katliam çetesine AKP Hükümeti uzun bir dönem "terör örgütü" veya "terörist" demedi/diyemedi.

Ne var ki, aynı AKP Hükümeti, Ortadoğu'da bütün ezilenlerin ve halkların umudu olabilecek, Rojava demokratik devriminin öznelerine (PYD,YPG,YPJ) terörist deyip, IŞİD'le eşitleme gereği duyuyor.

Emperyalistler ve TC Devleti asıl tehdit olarak IŞİD çetelerini değil, Ortadoğu halklarının umudu olan Rojava Devrimi'ni görüyor. Rojova boğulmak isteniyor. Yeni çıkan tezkereye dayanarak "tampon bölge" veya "güvenlik şeridi" adı altında Rojava'ya askeri müdahalenin hazırlığı yapılıyor. IŞİD'e taşınan silahlar da cabası.

İşçi sınıfı tezkereye neden hayır demeli?

Emperyalizme ve emperyalist müdahalelere karşı ezilenden, emekten ve işçi sınıfının çıkarlarından yana tavır almak için,

Küresel kapitalizmin içinde bulunmuş olduğu krizlerden çıkmak için kurduğu savaş tezgahlarıyla, işsizlik, açlık, yoksulluk, güvencesizlik ve esnek çalışma gibi asıl sorunlar gölgelenmek istendiği için,

AKP savaş tezkeresinin sonuçlarının faturasını işçi sınıfının sırtına yüklemek istediği için,

2015 bütçesinin ağırlıklı olarak nereye ayrılacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Henüz bütçe görüşmeleri başlamadan, AKP Hükümeti savaş tezkeresini çıkararak bütçeyi nereye harcayacağını şimdiden göstermiş oldu. Bu minvalde, 2015'te de işçi sınıfının yaşam koşullarının değişmeyeceği ve hatta daha da ağırlaşacağı için.

Kobani'de insanlık tarihinin en kritik dönemlerine tanıklık ediliyorken, daha yaşanabilir bir dünyanın işçi sınıfının kendi elleri üzerinde yükseleceğinin farkına varılmalıdır. Sınıf dayanışmasının sınırları, dili, ırkı ve milliyeti yoktur.

Kobani nezdinde Rojava'ya sahip çıkmak sınıf dayanışmasının bir gereği.

Emperyalistlere ve savaşlarına, dolayısıyla tezkereye hayır diyoruz.

Sendikal harekete bir bakış

Sınıfsal çıkarları esas alan bir sendikal anlayışın tohumlarını atmak ve serpilip gelişmesini sağlamak gerekiyor.

Ali YILDIZ

Sendikal faaliyet yürüttükleri ya da sendikalı oldukları gerekçesiyle "işten atılan işçiler" gündemiyle sıkça hemhal oluyoruz.

Sendikalı olmanın anayasal bir hak olmasına karşın, işçiler neden işten çıkarılır?

Kapitalizmin tarih sahnesine çıkması sonrasında yaşanan sınıflar mücadelesi içinde şekillenen sendikal hareket, esasında işçi sınıfının ekonomik-demokratik kazanımlar sağlamak, korumak ve geliştirmek amacıyla kurulmuş örgütlerdir.

Günümüzde işçi sınıfının sendikalaşmasına karşı gelişen tahammülsüzlüğün nedenlerine daha geniş bir mercek tutmak gerekiyor.

Geçmişin çift kutuplu dünyasında yaşanan sendikal hareketin tarihine baktığımızda, emperyalist- kapitalist ülkelerin işçi sınıfına karşı sosyal devlet uygulamalarını "sus payı" olarak geliştirdiğini görüyoruz. Ancak, sosyalist bloğun yıkılmasıyla birlikte, işçi sınıfı üzerinde sömürünün tekrar derinleştirilmeye çalışıldığını her gün yeniden yaşayıp görüyoruz.

Varoluş amacı işçi sınıfının kazanımlarını korumak ve geliştirmek olması gereken sendikalar, günümüzde sermaye sınıfının arka bahçesine dönüşmüş durumda.

Sınıflar mücadelesi

Sınıflar mücadelesi sendikal hareketin seyrini çeşitli biçimlerde değiştirerek günümüze kadar getirdi. Sermaye sınıfı, sendikal hareketi topyekûn ortadan kaldıramayacağını uzun sınıf savaşları sonucunda öğrenince, bu sefer de sermayenin çıkarlarıyla uyumlu bir sendikal anlayışı işçi sınıfının gündemine soktu.

Ancak son dönemlerde, bununla da yetinmiyor ve neo liberal saldırıyla, işçi sınıfını tümüyle "sendikasızlaştırma" politikası yürütüyorlar.

Bugün sendikal hareketin içinde bulunduğu kriz, sınıf açısından vahim boyutlara ulaşmıştır. Bunlar; sendikal bürokratizm ve onun tepesine tünemiş sendika ağalığı alçaklığıdır.

Dünyadaki bu olumsuz gidişin Türkiye'de de yoğun etkisi var. İşçi hareketinin gerileyip etkisizleştiği bir dönemde sendikaların işbirlikçi ve uzlaşmacı politikaları, Türkiye sermaye sınıfının da işçi sınıfına saldırılarının önünü açıp kolaylaştırıyor.

Sınıf sendikacılığı

Kuruluşundan bu yana işbirlikçi "sarı sendikacılık" yapan TÜRK-İŞ, tabanındaki işçilerden tümüyle kopmuş, tamamen bürokratikleşerek sendika ağalarının işgaline uğramıştır. TÜRK-İŞ' teki bu durum işçileri sendikal örgütlenmeden ve mücadeleden soğutmuş, duyarsız ve kaderine razı bir duruma getirmiştir.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahip olan DİSK ise, 12 Eylül'de kapatılmasının ardından 1992'de yeniden açıldıktan sonra eski kimliğinden uzaklaşmış, yeni örgütlenme alanlarına açılmakta isteksiz davranmış ve "eski DİSK"in mirasını da her yönüyle tüketme yoluna girmiştir. Sonuçta, DİSK'in mücadele çizgisi giderek sınıf sendikacılığından uzaklaşmıştır.

Mevcut iki büyük işçi sendikasının durumu işçi sınıfında da büyük bir tahribata yol açtı ve işçiler sınıf bilincinden uzaklaşarak, sınıf çıkarlarından ziyade kendi bireysel çıkarlarını düşünmeye sürüklendiler.

İşçilerin geleceği, kapitalizmin dişleri arasında öğütülüp un ufak edilmekte. Birçok iş kolunda, fabrika ve atölyelerde işçiler hiçbir iş güvencesi olmadan, sendikasız, sigortasız, düşük ücretlerle ve 10-12 saate varan sürelerde çalıştırılmakta.

İşçi sınıfına yönelim

İşçi sınıfının kötürümleştirilip yalnızlaştırıldığı bir karanlık dönemden çıkmaya başladığı günümüz sınıflar mücadelesi içerisinde proletarya devrimcilerine düşen önemli bir tarihsel görev; işçi sınıfı üzerinde kurulan "sendikal blokajın" dağıtılması, sendika ağalarıyla açıkça çatışarak işçi sınıfının kendi örgütünde belirleyici olmasını, söz ve yetki sahibi olmasını sağlamaktır. Sınıfsal çıkarları esas alan bir sendikal anlayışın tohumlarını atmak ve serpilip gelişmesini sağlamak gerekiyor.

Halkların kader birliği

Şengal, Kobane, İkrime

Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kobane' deki direnişi tüm Ortadoğu halklarının direnişidir. Kürtlerle Arap Alevileri arasına nifak tohumları sokmaya çalışanlara cevap direniş birliği olmalıdır/olacaktır.

Selda ÖZGÜR

1. sayfadan devam

Filistin halkına yapılan katliamla, Humus'taki, Roboski'deki ve Şengal'deki katliam aynı zihniyetin ürünü.

Katliamın hedefleri

Önce o bölgede uzun zamandır yaşayan bir halkın kültür katliamını yapmaya çalışır egemenler. Dillerini, inançlarını, kültürlerini unutturmaya çalışırlar.
Egemen kültüre ayak uydurmalarını ister ve biat etmeyenleri katlederler. Bu yüzden çoğu zaman kendilerini gizlemek yahut göç etmek zorunda kalır katliamın hedefleri…
İşte Arap Alevileri'nin de Yemen'den başlayan hikayeleri çeşitli dönemlerde zulümden kaçmak için yapılan göçlerle Antakya'ya kadar uzanır. Tarihteki en büyük Alevi katliamı 1516'da Yavuz Sultan Selim döneminde yaşanır. Tıpkı IŞİD gibi katliamı meşrulaştırmak için, o dönemde de Aleviler hakkında fetvalar yayınlatılıyor. Ortadoğu'nun kadim halklarına bir soykırım yapılıyor. Arap Aleviler, Ezidiler ve Kürtler, tarihin birçok dönemecinde olduğu gibi, geçtiğimiz üç ay içinde de katliamcı çetelerin saldırılarına maruz kaldı.
Ortadoğu yeniden düzenlenirken, bölgenin yerleşik kadim halkları, egemenlerin Ortadoğu topraklarında rahatça at koşturabilmeleri için yok edilmek isteniyor. Tarih sayfaları bu üç halkın katliam haberleri ile dolu. Emperyal güçlerin yeni kullandığı bir yöntem değil yaşanan soykırımlar.

Bir tahterevalli oyunu

Amerika'nın keşfi sonrasında Avrupalıların Amerika'yı sömürgeleştirme sürecinde, yerli Kızılderili halkına yapılan katliamlar sadece bir örnek.
O zamandan bu zamana katledilenler değişmiş, katledenler ise aynı. Çünkü beslendikleri sistem aynı: Patriyarkal kapitalizm.
İşte, tam da bu yüzdendir ki savaş ve katliam zamanlarında eril, militarist, tekçi, ayrılıkçı, sömürgeci yönler hortlar ve şiddet tavan yapar. Çocuklar suçlu görülüp öldürülür böyle zamanlarda. Kadınlar erkek şiddetinin en şiddetli ve dizginsiz haliyle zorlanırlar.
Taht-erevalli. Dengelerin değişmesi üzerine kurulu bir çocuk oyunu. Dengeler değişiyor bir taraf yükseliyor diğer tarafın alçalmasına bağlı olarak. Bazen de eşitleniyor. Ortadoğu'daki dengeler gibi. Emperyal güçlerin hegemonya mücadelesidir bu.
Üçüncü bir seçenek de vardır elbette her zaman. Şimdi Ortadoğu'da yaratılan üçüncü seçenek gibi. Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kobane' deki direnişi tüm Ortadoğu halklarının direnişi. Kürtlerle, Arap Alevileri arasına nifak tohumları sokmaya çalışanlara cevap direniş birliği olmalıdır.
Savaşın tam içindeyiz. Savaş koşullarında her an her şey çabucak değişiyor. Dün birbirine silah doğrultanlar, bugün IŞİD'e karşı ittifak yapıyorlar.

Savaş alanının dayattıkları

Kürtler bu savaşta esnek taktikler atıyor, farklı farklı ittifak denemeleri yapıyor. Ve bunu risk alarak yapıp, kimi kez şeytanla dans etmeyi bile göze alıyor.
Kürtler'e küsüp bu direnişe sırt dönmek yerine, savaş alanlarının dayattıklarını anlamaya çalışmak gerek. Tahterevalli oyununda ortadaki destek noktasında yani tahtın oturduğu yerde bütün ezilen halklar olduğunu bilerek, bizim üstümüze basarak denge kurmak ve yükselmek isteyenleri düşman bilmek gerek. Ortak düşmana karşı uygun ittifaklar oluşturup direniş birliğini inşa etmek gerekiyor.
Sınıflı toplum tarafından baskılanan tarihsel devrimci güçlerin komünal refleksleri şimdi Ortadoğu'da aynı tarihsel momentte emperyalizmle bir çatışma halindedir. (Sadr, Hizbullah, Kürtler, Arap Aleviler.) İşte tam da bu nedenle direniş birliği zamanı.
Kobane'de Kürt halkının kurtuluşu bütün Ortadoğu halklarının kurtuluşunun önünü açabilir.
Unutmayalım, ortadaki destek noktasına kuruludur taht-erevalli. Destek noktası bir çekilirse, hegemonik güçler yerle bir olur. Ayakta kalan halkların direniş birliği olacak.

Eğitim sistemi dönüşürken

Devlet kamusal eğitimi "sorunlu" ilan ederek sorumluluğundan uzaklaşırken, özelleştirmeyi tüm sorunların çözümü olarak karşımıza çıkarıyor.

Yrd.Doç.Pelin YALÇINOĞLU
Anadolu Üniversitesi
Eğitim-Sen Eğitim Sekreteri

Eğitim sisteminde son yıllarda yaşanan dönüşümün yaygın etkileri bakımından bundan önceki dönüşümleri geride bırakacak bir hızda ilerliyor. Eğitimin niteliği uygulanan neo liberal politikalar neticesinde giderek ve hızla düşüyor. Öğretmenlik mesleğinin itibarsızlaştırılması, teknik mekanik bir nitelik kazanması ve eğitim programlarının merkezi bir yapı içinde işlemesi eğitimin nitelikli insan yetiştirme hedefine ulaşmasını engelliyor. Elbette "nitelik" kavramı da eğitim sistemini kontrol etme gücünü elinde tutan iktidarın ideolojik temelleri doğrultusunda değişiyor.

Eğitimde dinselleştirme

4+4+4 sistemi ile hayata geçen ve neredeyse tüm okulları fiilen imam hatip ortaokulu ve liselerine dönüştüren sistemin yarattığı temel sorun tek yanlı bir dini eğitim verilerek dinler arasın ayırımcılık yapmanın da ötesinde din eğitiminin devlet eliyle veriliyor oluşudur. Yeni yasal düzenlemelerle açılması planlanan ibadethanelerin mescit mi olacağı ya da diğer din ve mezheplerden öğrencilerin ibadet ihtiyaçlarına yönelik tedbirleri içerip içermeyeceğini tartışarak asıl meseleyi gözden kaçırıyoruz. Önemli olan okulların her dine özgü ibadethaneyi "adil" bir biçimde sağlayıp sağlayamaması değil, devletin din eğitimini üstlenmemesidir. Eğitimin dinselleştiğine vurgu yaparken bunun karşısında bilimsellikten uzaklaştığına dikkat çekmek gerekiyor. Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamaya çalışırken bilim ve dinin kendi işleyiş yöntemlerine bakmamız gerekir. Bilim ve din iki farklı kültürün ürünüdürler. Bilim bir şüphe kültürü iken din mutlak bir inanç kültürünü gerektirir. Bilimle uğraşmak her şeyi sorgulamayı bilimsel bilgi üretim kültürünün bir aracı olarak benimsemeyi gerektirir.

Kamunun tanımı değişiyor

Bir inanç sisteminin bireysel bir yaşayış halinden, tüm doğruların tek ve geçerli kaynağı olarak dayatılması insan aklının yüzyıllardır sürüdüğü özgür düşünce mücadelesinin ne anlama geldiğini kavramadan "ileri demokrasiciliğe" soyunanların kalaylarının attığını gösterir. Eğitim sisteminin dinselleşmesi ve bilimsellikten uzaklaşması sadece "gericilik" ile açıklanamaz. Eğitim, kapitalist sistem için, sömürülmesi kolay insan tipi yetiştirmeye hizmet eder. Dolayısıyla kapitalist sistemin yönlendirdiği eğitim faaliyetleri sonucunda özgür, bağımsız, sorgulayan, eleştiren ve üretken bir insan beklemek çok da gerçekçi değil. İhtiyaç duyulan iş gücünü üretmek adına kapitalist sistemin uygulayıcıları eğitim sisteminin dinselleşmesinden bir kaygı duymazlar, bilakis istenen insan tipinin yetişmesi için dinselleşen bir eğitim faydalıdır.
Dolayısıyla eğitimde var olan sorunlar asla birbirinden bağımsız değil. Eğitimde özelleştirme çabaları AKP'nin eğitime vurduğu darbelerin başında geliyor.
Devlet okullarına ayrılan bütçenin giderek sınırlandırılması, eğitimin birçok boyutunu velilerin finanse etmesi, devlet okullarında akademik başarının düşük olduğu algısının yaratılması ile özel okul "ihtiyacının" alt yapısını oluşturan hükümet, bir sonraki adım olarak özel okullara yönelen vatandaşlara kaynak aktaracağını da açıkladı.
Ne var ki bu yaldızlı vaatlerin altında yapılacak yardımın ancak orta gelirli vatandaşlar için bir seçenek olduğu görülmüyor. Dolayısıyla yoksul kesimden öğrencilerin sınırlı seçenekleri ya imam hatip ortaokullarına giderek imam olmak ya da mesleki eğitim alarak işgücüne katılmak oluyor. Devlet kamusal eğitimi "sorunlu" ilan ederek sorumluluğundan uzaklaşırken, özelleştirmeyi tüm sorunların çözümü olarak karşımıza çıkarıyor.

Direnen Parkomat işçileri

Parkomat işçileri sözcüsü Akif Şenyiğit ile Parkomat direnişi ve taşeron çalışma sistemi üzerine konuştuk.

Mersin Emekçi Gençlik

Parkomat işçiliğini ve direniş sürecinizi bize biraz anlatabilir misiniz?

Biz Mersin Büyükşehir Belediyesi bünyesinde, taşeron şirkete bağlı çalışan cadde üstü Parkomat işçileriyiz. Temelde insan olarak karşı durduğumuz bir sistemde çalışıyoruz. Yolların parsellenmesi, mafyavari usullerle insanlardan para toplanması. Bir başka değişle değnekçiliğin yasal versiyonu. Birçoğumuz bu tarz bir işte çalışmak istememize rağmen ülkedeki istihdam sıkıntısı ve yaşam kaygılarından kaynaklı çalıştık.
Kötü hava koşullarına rağmen günde 11 saat çalışarak, her ay belediyeye 190 bin TL kazandırıyorduk. Büyükşehir Belediyesi ve taşeron firma arasındaki anlaşmazlıktan kaynaklı 11 Ağustos tarihinde 97 işçinin işine son verildi. Ertesi gün kamuoyuna "düdüklü eylem" olarak yansıyan belediye önüne yürüdüğümüz ilk eylemimizi gerçekleştirdik. Hiç kimsenin beklemediği örgütsüz Parkomat işçileri olarak 62 gündür direnişteyiz. Bu direnişi ortalama her üç güne bir eylem sığdırarak kentin gündemine sokmaya, bir kent direnişi haline getirmeye çalıştık. Önce ilk on gün direnişimize destek gelmedi. Sanki biz parkomat sistemini geri getirmek istiyormuşuz gibi algılandık. Bu algıyı kırdık. Parkomat sistemine karşı olduğumuzu, bunu emek temelinde yaptığımızı herkese anlattık. Diğer bir sorunsa Parkomat işçilerinin bir örgütlü yapısının olmamasıydı. Bu sorunu da kendi komisyonlarımızı oluşturarak çözmeye çalıştık.
Biz bu sıkıntılarla karşılaşırken deneyimlediğimiz en önemli şey, hak arayışı içerisinde kenetlenmenin ve birlikte olmanın çok büyük bir önemi var. Bu deneyimle işverenin iş yerine giderek haklı olan taleplerimizi ilettik. Tabi şunu tekrar yaşamış olduk; işverenler bizi köleleri gibi görüyorlar. Orası bize işçilerin kafasında hala bir 'Patron-Tanrı' algısı olduğunu gösterdi. Ama aynı zamanda birbirimize kenetlenmenin verdiği güçle işverene, taşerona daha doğrusu bunların temsil ettiği zihniyete geri adım attırmış olduk. Ancak şu da var ki bugün koşullar yasalarla tam bir "taşeron cennetine" dönüştürüldü.

Sizin de taşeron karşıtı inisiyatif kurma çalışmalarınız var. Sizce taşeron karşıtı nasıl bir mücadele hattı izlenebilir?

Taşeron sistemine karşı, kentlerde işçi inisiyatifleri oluşturmaktan yanayız. Paris Komünleri gibi kurumlar üstü, bağımsız karar verebilen ve bu temelde taşeron işçilerini örgütlüyebilen bir yapı oluşturulması lazım.
Şöyle sorularla karşı karşıya gelebiliyoruz; sendikalar varken niye böyle bir şeye ihtiyaç duyuyor sunuz? Sendikalar emekçinin hak talebini var olan yasalar çerçevesinde yapabiliyorlar ve bu yasaların dışına çıkılamıyor. Bu yüzden inisiyatifler önemli bir rol üstleniyorlar. Bu işçi inisiyatiflerine emekçi sınıfın vurucu gücü diyebiliriz.
Taşeron sistem, radikal kararlar alınarak yenilebilir. Biz bu inisiyatiflerle sermayenin gücünü ekarte etmek, en zayıf noktasını bulmak için her türlü eylem biçimlerini kullanmayı düşünüyoruz. İş durdurmaları, grevler, işyeri işgalleri ve yapabileceğimizi düşündüğümüz birçok alternatif eylemlilikler yapabiliriz.

Son olarak talepleriniz nelerdir?

Öz talebimiz yine Büyükşehir Belediyesi'nde istihdam edilmek üzere, başlıca taleplerimiz taşeron sistemine karşı, faşist saldırılara karşı bir güç birliği oluşturmak.

GENÇLİK

Kobane savunmasındaki direngen tavır ve dünya çapındaki meşruiyetinin artışı, öğrenci hareketine de güç veriyor.

Eksik bir şey var bu üniversitede

Toplumsal muhalefetin basit bir destekçisi olmayan gençlik hareketi, egemenlerin saldırıları karşısında oluşan tepkiyi üniversite içerisinde örgütlemeli, bağımsız fiili meşru ve kitlesel bir hareket olarak kendisini var etmelidir.

Juliana GÖZEN

Gençlik mücadelesinde yeni bir dönem başladı.
Yeni dönem, sınırların silikleşmesinden, bölgedeki direnişin ülkeye dalga dalga yayılmasından, cumhurbaşkanlığı seçim sonuçlarından, iktidarın güncel krizlerinin üzerine basa basa yürümesinden ve o yürüyüşle kendi krizlerini daha da güçlendirdiğini hesap görememesinden bağımsız değil.
Haziran İsyanında iliklerine kadar sarsılan iktidar, yaşadığı sarhoşluğu atlattıktan hemen sonra uyguladığı stratejiyle, toplumsal muhalefeti ezerek kendi gücünü toplayabileceğini düşündü, ama aslında kendi mezarını kazıyor. Rejimin krizini derinleştiren halk direnişlerinin Gezi'den sonra bir geri çekilme yaşamış olsa da, bir süredir birikim süreci yaşadığı ve özellikle de gençliğin yükselen bir politikleşme yaşadığı ve devrimci potansiyelinin arttığını söylemek yanlış olmaz.

Üniversitenin hırsızları: Sermaye-İktidar

Neo- liberal politikalarla yaşama dair her şeyin metalaştırılması, oluşan direnişlere karşı faşist baskı politikalarının her fırsatta devreye sokulması ve bunların demokratik özgür bir ülke yolunda atılan adımlar şeklinde lanse edilmesinin altında, toplumsal bir çürümeye gidiş yatıyor. Üniversiteler, bu gidişte tam da planın kördüğüm olduğu nokta. Toplumsal çatışmaların doğrudan merkezinde olan üniversitelilerin politik kapasitesinin genişlediği tespitini yapabiliriz. Devrimci potansiyelini üniversitenin toplumsal alandaki dinamik ve politik misyonundan alan gençlik hareketi, biriken düzen karşıtı öfkeyi uygulanmak istenen politikalar karşısına dikme gibi tarihsel görevle karşı karşıya.
Düzenin halkı kuşatarak çürütmeyi hedefleyen politikalarına karşı başkaldırma meşruiyeti olan gençlik hareketi, öğrencilerin öfkesini örgütleyerek, mevcut krizden emekçi-halkçı bir çıkışı gösterebilmelidir.
Toplumsal muhalefetin basit bir destekçisi olmayan gençlik hareketi, egemenlerin saldırıları karşısında oluşan tepkiyi üniversite içerisinde örgütlemeli, bağımsız fiili meşru ve kitlesel bir hareket olarak kendisini var etmelidir.
İktidar ve sermayenin el ele vererek imza attıkları projelerle, önemli bir rant alanı haline dönüştürülmeye çalışılan üniversitelerle ilgili gerici-liberal planların karşısına; eşit, parasız, bilimsel, anadilde ve cinsiyetçilik karşıtı eğitim talebini yükseltmek gerekiyor.

Şimdi sıvamalı kolları

Gençlik hareketi, müşterileştirilmeye çalışılan öğrenci kitlesine, yaşam alanlarını sahiplenerek özgürleştiren, meşru- kitlesel ve kazanıma odaklı direnişler seçeneğini göstermelidir.
Gerici-liberal dayatmalara karşı direnişi, üniversitelerin geleceğini kurma perspektifine yerleştirme ve üniversiteleri yeniden inşa etmeyi hedefleyen bir hatta oturtmak mücadelenin doğru yere kanalize olması açısından oldukça önemli bir yerde duruyor.
Gençlik hareketi, egemenlerin gerici-liberal planlarının karşısına yeni bir üniversite istemini ve geleceği bugünden somut olarak inşa edebilen bir politik iddiayı öne çıkartmalı. Siyasal atmosferin kampüslere yansıması ve bunun karşısında gençlik hareketinin aldığı pozisyon düşünüldüğünde, böylesi bir örgütlenmenin olanakları artmıştır.
Gençlik hareketi, güncel ve tarihsel sorumluluklarını içeren bir perspektif ve üniversiteleri yeniden inşa iddiası ile tarih sahnesine yeniden çıkacak ve geleceği örgütlemede rol oynayacaktır.

Gençlik faşizme karşı omuz omuza!

Gençliğin savaş karşıtı refleksi, Rojava devriminin yarattığı deneyim ve etkinin de verdiği ek enerjiyle sokakları tutuşturdu.

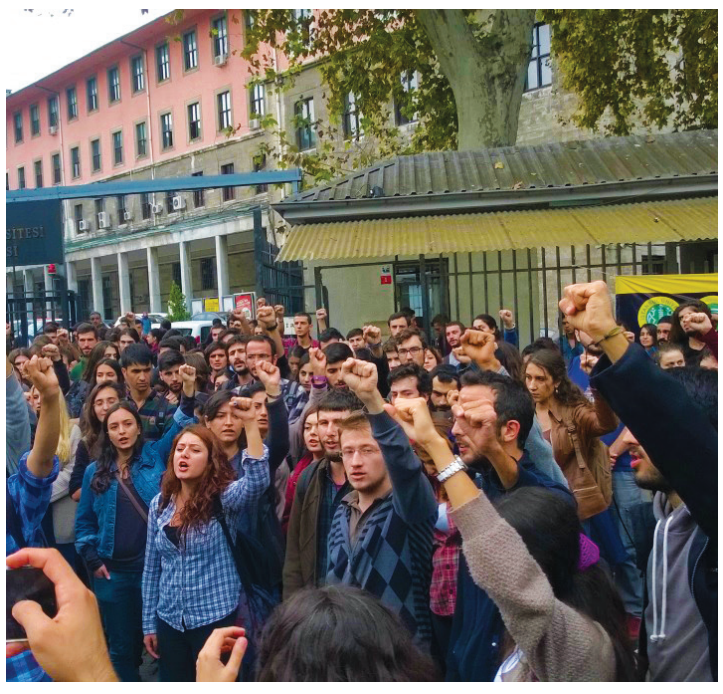

Utku ŞAHİN

Gezi direnişinin ülke geneline yayılabilmesi ve hemen aynı zamanda Rojava'da gerçekleşen devrim, başka bir toplumsal yaşamın mümkün olduğunu göstererek, uzun süredir egemen olan gerici ve milliyetçi havanın belli oranda dağılmasını sağlamıştı.
Emperyalist devletlerin kendi çıkarlarını dayattıkları işgallere karşı direnişçi-halkçı dinamiklerin oluşturduğu Rojava deneyimi ve yaşanmakta olan Kobane direnişi, karanlıkta çakan bir kıvılcım gibi Ortadoğu'yu aydınlatıyor.
Ancak, T.C olmak üzere bütün yerel gerici devletler ve emperyalist dünya devletleri, kendilerine alternatif bir toplumsal yaşamın oluşmasından korkuyorlar. O korkunun göstergesi, IŞİD'in en son teknikli silahlara el koymasının ve bu silahlarla Kobane'ye yaptığı yoğun saldırıların tüm dünya tarafından izlenmesidir.
AKP iktidarı, IŞİD, Hizbul-Kontra gibi çetelerin barınma, örgütlenme ve silah ihtiyacını fazlasıyla karşılayarak ve Kobane'de yürütülen katliama ortak olarak, iç savaşa zemin hazırladı.
Buna karşı, Rojava direnişini sahiplenen halk ayağa kalktı. Kolluk kuvvetleri, devletin örgütlediği faşist çeteler ve Hizbul-Kontra halkın üzerine sürüldü. Yapılan vahşice saldırılarda 40'dan fazla insan hayatını kaybetti.
Yaşanan katliama karşı sokaklardan çekilmeyen halk, üst üste kitlesel ve etkili eylemler gerçekleştiriyor.
Eylemlerin en dinamik ve direngen kısmını ise elbette gençler oluşturdu.
Gençliğin savaş karşıtı refleksi, Rojava devriminin yarattığı deneyim ve etkinin de verdiği ek enerjiyle sokakları tutuşturdu.

Katliamcı çetelere yer yok!

Gezi direnişinde barikatların önündeki gençler, AKP'nin öncelikli hedefi. İktidar, sindiremediği üniversite muhalefetini, faşist çeteler, polis ve ÖGB aracılığıyla baskılıyor.
Kendi istediği üniversiteli tipolojisini yaratmak isteyen iktidar, çeşitli bahanelerle kolluk kuvvetlerini kullanarak ya da önceden planlanmış sivil faşist saldırılardan destek alarak, kendisini okullarda "düzen" sağlayan bir konuma oturtmaya çalışıyor.
IŞİD sempatizanlarının üniversite öğrencilerine saldırısı da bu "planın" bir parçası. Bu çeteler saldırdı ve birçok üniversitede polis-ÖGB işbirliğiyle devrimci öğrenciler hedef alındı.
Hazırlanan ağır ceza yasaları, kolluk kuvvetlerine verilen yetkilerin arttırılması ve devlet cephesinden yapılan açıklamalar da, siyasi gerilimlerin artacağını ve sürecin sertleşeceğini gösteriyor.
Yaşanan faşist saldırılar, parçalı öğrenci gençlik muhalefetini bir araya getirdi ve beraber direnerek üniversiteler savunuldu.

Özgürlük bayrağı yükselecek

Kürt Özgürlük Hareketinin Kobane savunmasındaki direngen tavrı ve dünya çapındaki meşruiyetinin artışı, öğrenci hareketine de moral veriyor.
Şimdi, Kobane direnişinde vücut bulan halkçı direnişi, kampüslerde kurulacak direnç odaklarıyla selamlamak.
Gezi direnişinden sonra kaybettiği meşruluğu yakalamaya çalışan AKP boşuna uğraşıyor. Üniversiteliler kendi öz savunmasını kurmalı ve Gezi'de sokakları savunduğu gibi, okullarını çetelerin faşist saldırılarına karşı savunmalıdır. Ali İsmail›in katillerini de katliamcı çetecileri de üniversitelerden temizleyeceğiz!

Eğitimin imamhatipleştirilmesine son!

Bir yandan evlerinden kilometrelerce uzağa yerleştirilen öğrenciler isyan ederken, diğer taraftan MEB tarafından doğrudan olarak İmam Hatip Liseleri'ne yerleştirilen öğrencilerin isyanı gün geçerek büyüyor.

Pınar DEMİRKOL

AKP hükümeti iktidara geldiği günden itibaren, toplumsal yapıyı din temelinde değiştirme yolunda sürekli hamle içerisinde. "Kindar değil, dindar gençlik" yaratma amacı, "İslam" maskesini takarak kendi yörüngesinde itaatkar bir halk yaratmayı hedefliyor. Toplumun yapıtaşları olan kadınlar ve gençliğin ehlileştirilmesi için, izlenecek politika konusunda zaman kaybetmeyen AKP, en önemli adımını 4+4+4 ile attığı okullardaki İmam Hatipleşme çalışmalarıyla, geleceğin gericileşmesi açısından ciddi bir çaba sarf ediyor.
4+4+4 ile başlayan, TEOG'la devam eden ve adına "okulların dönüştürülmesi" denilen bir İmam Hatipleşme furyası yaşanıyor. MEB'in yaptığı dönüşümlerle tüm düz ve meslek liselerinin Anadolu lisesi olması sonucu, tercih yapamayan öğrenciler zorunlu olarak İmam Hatip liselerine kaydedildi.
İstatistik açıklamalara göre TEOG sistemi ile birlikte 134 bin öğrenciden 40 bini Anadolu ya da Fen liselerini kazanamadığı için İmam Hatip liselerine yerleştirildi. Öte yandan her okulun içine İmam Hatip kurma ve mescid yapma çabaları ve yeni müdür atamalarındaki kadrolaşma, AKP'nin "itaatkar ve dindar" bir gençlik oluşturma çalışmalarının son sürat ilerlediğini gösteriyor.
4+4+4 eğitim sistemine karşı duruyoruz, peki neden?
72 aydan küçük (5 buçuk yıl) çocukların henüz okul öncesi eğitim alması gerekirken, direkt olarak ilkokula başlaması, okuma oranını %10'luk bir derecede düşürmüştür. Bu durumdan en çok etkilenecek olanlar henüz ergenlik dönemine erişememiş kız çocukları. 4+4+4 eğitim sistemi, kız çocuklarının eve hapsedilmesi ve pedofili gibi durumların ön açıcısı olarak karşımıza geliyor.
Eğitimdeki yıkımlardan bir diğeri de, 2014-2015 eğitim yılının gündemini meşgul eden TEOG sistemi. TEOG ile yaşanan sıkıntı, sınav sonrası tercih yapamayan öğrencilerin doğrudan istemedikleri okullara yerleştirilmesi.
Bir yandan evlerinden kilometrelerce uzağa yerleştirilen öğrenciler isyan ederken, diğer taraftan MEB tarafından doğrudan olarak İmam Hatip Liseleri'ne yerleştirilen öğrencilerin isyanı gün geçerek büyüyor.
İsyan büyüdükçe AKP, İmam Hatip Liseleri'ni cazip kılacak kampanyalar yapıyor: Ücretsiz yemek, servis, kırtasiye eşyaları vb gibi "teşviklerle"/ya da daha doğrusu rüşvetle çekici kılma politikaları yürütürken, bir yandan da belirli ek şanslar tanıyor. Üniversite tercihleri sırasında, İmam Hatip Lisesi mezunu olmak, geleceğe 1-0 önde başlamak oluyor. Bu sebeple gün geçtikçe İmam Hatip Liseleri'nin sayısı da artıyor. (son 4 yılda 73 oranında)
AKP'nin eğitimde yarattığı yıkım giderek büyüyor. Eğitimde ekonomik çıkarlar ve gericileştirme geleceğimizi tehdit ediyor.

Liseli Kıvılcım nasıl bir lise talep ediyor?

-Özgür ve demokratik bir liseyi,
-Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitimi,
-Liselilerin kültürel ve sanatsal etkinliklerden ücretsiz yararlanmasını,
-Nazi kamplarına benzeyen okul idare sistemine son verilmesini,
-Cinsiyetçi eğitime ve tacize son verilmesini,
-Meslek liselerinde uygulanan staj sömürüsünün kaldırılmasını,
-Okullarda gericileştirmeye yönelik tüm uygulamaların kaldırılmasını talep ediliyor

KADIN

Gezi isyanın barikatları önünden ayrılmayan ve Rojava'da namlusunu gerici alçakların üstünden çekmeyen kadınları unutmayın beyler!

İsyana meylimiz mecburiyetten!

Şimdi de ortaokul öğrencilerine türban "özgürlüğü" altında, kadın bedenine yeni bir saldırı daha gerçekleştiriliyor.

Gözde ÇELİK

İktidarını kurarken, kaç çocuk doğuracağımızdan, dudağımızdaki ruja, kahkahalarımıza kadar müdahale eden AKP Hükümeti; şimdi de küçük kız kardeşlerimizin bedenleri üzerinden gerici erkek egemen iktidarın temsilciliğine soyundu.
Malumunuz biz kadınlar; bir vajinaya sahip olduğumuz öğrenildiği andan itibaren erkek-egemen toplumun cinsiyetimize yüklediği toplumsal değerlere göre büyütülüyoruz. Sürekli ne giyineceğimiz, ne ile oynayacağımız, nasıl davranacağımız öğretiliyor…
Elbette bunu egemen ideolojiden bağımsız kılmak ahmaklık olur. Gelmiş geçmiş bütün devlet erkleri, kadın bedenini müdahale edilmesi mutlak bir nesne olarak gördüler.

Kadın düşmanlığına devam

Toplumsal şekillenmeyi, Sünni İslam'ın -kendine göre yorumladığı- gerekleri doğrultusunda sağlayan AKP Hükümeti de kadın bedenine müdahaleden geri durmadı. Üstelik "Yılanın başını küçükken ezmeli" mantığıyla, çocuk yaşta başlıyor müdahalelerine…
Dindar/ ideal gençlik yaratma yolunda attığı önemli adımlardan biri 4+4+4 uygulaması oldu. Bu uygulamayla birlikte İslam'ın Sünni mezhebi dışındaki tüm inançlar yok sayıldı. İmam Hatip Liselerinin yaygınlaşmasıyla aileler genç yaşta kadınları kendi rızaları dışında kapatıp bu okullara gönderdi. Kılık kıyafet özgürlüğü altında, kadınlık ve erkeklik lise sıralarından itibaren öğretilmeye ve ayrıştırılmaya başladı. Şimdi de ortaokul öğrencilerine türban "özgürlüğü" altında kadın bedenine yeni bir saldırı daha gerçekleştiriliyor.

Özgürlüğün kadınların isyanıyla geldiğini biliyoruz.

Henüz ergenlik çağına bile girmemiş bir çocuğun bedeni üzerinde verilen karar, erkek egemen zihniyetin bedenlerimiz üzerinde tahakküm kurma isteğinden başka bir şey değil.
Birer haz objesi olarak algılanıyoruz. Bedenlerimiz, daha ortaokul seviyesinde iken kontrol altına alınıyor; hem de baba ya da bir başka erkeğin kararı ile.
Unutmamak gerek, o çok güvendiğimiz ailenin kararı ile çok küçük yaşlardaki kız çocukları koca koca adamlara gelin edilip, gerdek gecesi ölüme terk edildiler. Birçokları daha oyun çağındayken hem de…

Bize eğitim de hayal

"Özgürlükler" ile gelen gerici, dogmatik, bilimsellikten uzak bir eğitim anlayışıyla idealize edilen bir gençlik yaratarak yeni bir dönemin kapısını aralayan AKP; kadınlara da özgürlük adı altında bir tutsaklık vadediyor.
Küçük yaşta evliliğinin önünü açarak kadını ilkin aile kurumunun içine bununla paralel olarak da ev içine tutsak etmeyi amaçlıyor. Kadınların eğitim hakkından söz etmekse, bir düş halini alıyor. Herhalde bu koşullarda özgürlükten bahsetmek güç!
Peki ya burada özgürleşen kim oluyor? Kendimiz hakkında söz söylememize fırsat bırakmayan egemen ideoloji mi? Yoksa küçücük bedenleri bir günah yuvası sayılan, aile tahakkümüne boyun eğmek zorunda bırakılan kardeşlerimiz mi?

Siz biat, biz isyan diyoruz!

Ortadoğu'da, kadın sünnetini farz kılan, kadınları cariye olarak alıp satan, tecavüz eden, kafa kesip infaz eden DAİŞ ile, küçük yaşta kız çocuklarını bile bir haz objesi olarak görüp başını kapatanlar, aynı zihniyetin tohumları. Gerici politikalarıyla biat eden bir nesil yaratmak istiyorlar.
Ama, kadınların isyanını unutmayınız beyler!
Gezi isyanın barikatları önünden ayrılmayan, halkı için jandarma karşısında bıçak gibi dikiliveren ve Rojava'da, namlusunu gerici alçakların üstünden çekmeyen kadınları. Özgürlüğün isyanla geldiğini biliyoruz. Bir kez tadına baktık, istesek de vazgeçemeyiz.

28 Eylül: Güvenilir ve yasal kürtaj hakkı için

TC'nin kurulduğu günden bu yana kadın bedeni siyasi tartışmaların merkezinde yer almıştır.

Merve Çağşırlı

28 Eylül'de Latin Amerika ve kürtajın yasaklandığı başka coğrafyalarda kürtaj yasağına karşı kadınlar meydanlardaydı. Türkiye'de, yasal kürtaj hakkına hala sahip olabilsek de konu ile ilgili mevzuat tartışmaları devam edecek gibi. Tayyip Erdoğan'ın tartışmalarda sarf ettiği "Her Kürtaj bir Uludere" lafı ise devletin olaya bakışını net olarak ortaya koyuyor.

Kürtaj ve özgür rahimler

28 Eylül; "Özgür Rahim Günü/Law of the Free Womb" olarak adlandırılıyor 1871 Brezilya'sında. Bugün köle çocukları ilk defa özgürlüklerine kavuşuyorlar. Bu tarih, 1991'de Latin Amerika'da Yasal ve Güvenilir Kürtaja Erişim Günü olarak kabul ediliyor.
Kadının doğurganlık hakkını ve doğurganlık sağlığını koruması, gebeliğe karar verebilmesi ayrıca gebeliğini sonlandırmak istediğinde sağlıklı ve erişilebilir koşullara sahip olabilmesi bakımından "kürtaj ve özgür rahim" terimlerinin önemli kesişim noktaları var.
Ayrıca bugünün Latin Amerika'da eylem günü olması da tesadüf değil çünkü kıtada ABD, Kanada, Küba, Porto Riko, Uruguay hariç tüm ülkelerde kürtaj illegalleştirilmiş.
Kürtaj tartışması, neoliberalizm ve muhafazakarlığın yükselişi ile sırf Türkiye'de değil Avrupa'da da yeniden yükseldi. Ne zaman toplumsal bir değişiklik ve kriz baş gösterse, kadın ve bedenine dair tartışmalarda artış da gözlemleniyor.
TC'nin kurulduğu günden bu yana kadın bedeni siyasi tartışmaların merkezinde yer almıştır. Kadınların medeni durumu ile doğuracağı çocuk sayısına kafayı takmış AKP nüfus politikalarında Sünni İslam ideolojisini merkezine alarak hareket ediyor. Bu merkez referans noktası ise; kadını ötekileştirme, sosyal hayattan dışlama ve hatta kadın nefretinin normalleştirilmesi ile sonuçlanıyor. "Tecavüz eden kadın ölebilir, biz çocuğuna bakarız" diyen Melih Gökçek ise kadın nefretin en açık örneği.

"Benim bedenim benim kararım" dan başka ne demeli

Kadının hayatını ilgilendiren bir konuda bireysel kararının yasal tartışma malzemesi haline gelmesine itiraz, kürtaj karşıtı kampanyaların ana eksenini oluşturuyor. "Benim Bedenim, Benim kararım" sloganı bu nedenle Kürtaj Karşıtı Eylemlerde sıkça duyuluyor.
Altyapı değişiklikleri yapmadan sadece yasaklamaların kötü sonuçlar doğurduğu artık bilinen bir gerçek. Kürtaj yasaklandığında da kürtaj oranlarında amaçlandığı gibi düşüş değil, artış yaşanıyor. Kürtajın illegalleştirildiği yerlerde anne ölümlerinin de arttığını söylüyor istatistikler. Kürtaj tartışmasında "Hangi koşullarda kaç haftaya kadar yasal ", "Caiz mi " gibi iktidarın sorularını merkeze aldığımızda bize rehber olacak cevaplara ulaşamıyoruz…
Anlamsız bir tartışma girdabında kayboluyor kadınların sözleri. AKP siyaset stratejisinden birisi de rahatsızlık yaratacak sorularla kitleyi provoke etmek. Bu tür tartışmalarda "erk"in sorduğu sorulara cevap vermek yerine biz kadınlar kendi ihtiyaçlarımızdan doğan sorularımızı sorarak kendi tartışma ajandamızı yaratmalıyız.
Kaç kadının doğum kontrol yöntemlerine erişebildiği, bu yöntemlerin kullanımına dair gerçekten söz sahibi olup olamadığı gibi sorular her daim aklımızda olmalı. Kadınların güvenilir ve uygun doğum kontrol yöntemlerine erişimini sağlayacak sağlık politikaları ve kullanımını talep edebilen ve kadın öznelliğine imkan verecek toplumsal cinsiyet politikalarını talep etmeliyiz.

'Sınır'dan kadın sesleri

"Ağaçlarımızı susuz bıraktık geldik, her şeyimizi bıraktık. Bebeklerini bile bırakmak zorunda kaldı kadınlar."

Röportaj:
Meral Çınar/Eda Kaya

Sınırda nöbet tutanlar, sekiz aileye yemek yapanlar, barış zinciri oluşturanlar, çocuklarını bırakıp savaşmaya gidenler, savaşan gerillalar için dua edenler... Kadınlar yaşam mücadelesi veriyor, direniyor, savaşıyor... 16 yaşındaki Amara'nın, 73 yaşındaki Şems'in, 35 yaşındaki Nesrin'in sınırın ötesindeki sesi olmak istedik. Sınırdan kadın sesleri getirdik…

Rojava devrimiyle, bir kadın devrimi gerçekleşiyor, kadınlar açısından Rojava devrimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

13 sene öğretmenlik yapmış 35 yaşındaki **Semira:** Eskiden Kürtlüğümüzün kıymeti yoktu, Newrozlarda "biji" bile diyemezdik. YPG-YPJ geldikten sonra Kürtlüğümüze kavuştuk, kadınlarımız silah kaldırdılar."

Nebiha da, Rojava devrimi ile birlikte yaşamımızda ciddi değişiklikler oldu, halk özgürleşti diyor.

Roza: Rojava devriminin Suruç'taki yaşantıya da büyük etkisi olduğunu söylüyor. Her bayramda Suruç'a geldiğini ve misafirlere hizmet etmekten evden çıkamadığını; şimdi ise Kobane direnişiyle birlikte, sabahları evden çıkarken babaannesinin ona limon verip "haydi yolun açık olsun" diyerek uğurladığını söylüyor.

Ailenizden YPJ güçlerine katılan var mı? Kadın gerillaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nesrin; Bir kadının mücadeleye katılmasının doğru olmadığını düşünüyorduk. YPJ'ye baktığımızda, bunun ne kadar onurlu bir mücadele olduğunu anlıyoruz. Kadınlar ilk defa başlarını dik tutuyorlar.

Semira: Erkeğin savaşmasından farkı yok. Düşmanla karşı karşıya geldikten sonra ne fark eder? Benim akrabalarımdan genç kadınların birçoğu şu an Kobane'de.

Nebiha: Başlarda, feodal yapı kadınların YPJ'ye katılmasına engel oluyordu. YPJ'nin varlığı, aile yapısının değişmesinde de büyük rol oynadı.

Şems: Onlar bizim aslanlarımız, sadece kanatları eksik.

Nazlı: YPJ ile kadınların özgürleşiyor. Etrafımıza bakıyoruz ve hiç genç kadın göremiyoruz.

DAİŞ'in saldırılarıyla hiç karşı karşıya kaldınız mı?

Şems: Şengal'de kadınlara yapılanlardan dolayı, Kobane merkezden çıkmak zorunda kaldık. Elbette ölüm korkusu nedeniyle değil, yoksa topraklarımızı asla bırakmazdık. Biz asıl tecavüze maruz kalmamak, namusumuzu DAİŞ köpeklerinin eline bırakmamak için buraya geldik.

Semira: IŞİD gelince Şengal'de ki kadınların durumuna düşmemek için buraya kaçtık. Bütün Avrupa'nın bize yardım etmesi lazım.

Nazlı: Ağaçlarımızı susuz bıraktık geldik, her şeyimizi bıraktık. Bebeklerini bile bırakmak zorunda kaldı kadınlar. Ama yakınlarımızdan yaşayanlar var, duyduk öğrendik neler yaptıklarını.

Sınırdaki yaşantınız nasıl?

Nesrin; İlk geldiğimizde kocalarımız YPG'de olduklarını için, TC bizi çadırlara götürmeyi teklif etti biz kabul etmedik. Herhangi bir Kürt köyünde sokakta kalsak daha iyidir. Biz burada yoldaşlarımızla iyiyiz.

Amara: Bize bölgedeki insanlar ve belediye yardım ediyor, devletten hiçbir yardım görmedik. Sadece askerlerini ve polislerini göndermiş, onlarda halka saldırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Batıdan kadınlar sizlerle dayanışmak için buraya geliyorlar, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nazlı: Biz bu köyden (Behte) çıkmadık ama buraya gelen gidenler var. Kobane'den geldiğimizde barıştan yana bu kadar çok insan olduğunu bilmiyorduk.
Türk kadınlarının gelmesi bizi hem şaşırttı hem çok mutlu etti. Yalnız olduğumuzu düşünüyorduk, ama yalnız olmadığımızı görüyoruz. Buraya gelen kadınlar bizi anlıyorlar, acımızı paylaşıyorlar. Böyle bir örgütlü mücadele olduğunu bilmiyorduk.

EKOLOJİ

Olası tüm riskler ve tehditler farklı coğrafyalarda yaşanmış deneyimlerle sabit. Bu deneyimlere bir yenisi daha eklenmesin diye direnişe devam!

Toprağın üstü 'altından' değerlidir

Altın üretiminin doğaya olan maliyeti çok yüksektir. Altın üretimi yapılan yerler, bu çalışmalardan elde edilebilecek kazançların çok daha fazlasını yitirmektedir.

Seda ADEMOĞLU

En son Fatsa ile gündemimize giren altın madenciliğine ve doğadan götürülerine biraz daha yakından bakalım.
Günümüz altın üretiminin yaklaşık %85'inde siyanürleme tekniği kullanılıyor. Bu teknik ile kayaç içinde bulunan altın, siyanür kullanılan bir kimyasal yöntemle işlenerek elde ediliyor.
Bu yöntemle tenörü oldukça düşük olan cevher yatakları işletiliyor. Bu yaklaşık 1 gram altın için 1 ton kayacın işlenmesi demek. Kullanılan kimyasal yöntemler, oluşan atıklar ise doğa için çok büyük maliyetler yaratıyor.

Siyanürün etkileri

Altın üretiminde kullanılan siyanür, iddia edilenin aksine, bertaraf edilemediğinden çevre/insan sağlığına son derece zararlı. Siyanür yüksek konsantrasyonlarda toprak mikroorganizmaları için zehirdir ve yeraltı sularına geçebilir. Havadan, içme sularından, topraktan cilt yoluyla ve siyanür bulaşmış yiyeceklerin yenmesi yoluyla vücuda alınabilir. Bunlar, birçok ağır hastalığa neden olacağı gibi ölümle de sonuçlanabilir.
Altın üretiminde risk yaratan tek kimyasal madde siyanür değildir. Siyanürlü çözeltiyle temas nedeniyle cevherden arsenik, antimon, civa, kurşun, kadmiyum, krom gibi birçok ağır metal çözünerek, canlılar tarafından bünyeye alınabilir hale gelir.
Bir altın madeni işletilirken ortaya çıkan atıklar, bölgede inşa edilen bir atık barajında biriktirilir. Altın işleme tesislerinin yarattığı çevresel risklerin yanında atık havuzu ile ilgili kaza riskleri de vardır. Atıkların ortama sızması güvenliği sağlanmamış barajlarda biriktirilmesi sonucu önemli sorunlar yaşanabilmektedir.
Açık havada yapılan siyanürlü işlemlerde yoğun olarak ortama HCN gazının yayılması kaçınılmazdır ve işletmeden kilometrelerce uzaklara kadar ulaşıp hem canlıların zehirlenmesine hem de kayalarda bulunan diğer arsenik gibi elementlerin çözünmesine neden olabilir.
İşletmeye taşınan siyanür tanklarının devrilmesi, atık barajlarında meydana gelen çeşitli hasarlar, deprem veya aşırı yağışa bağlı olarak atık barajının çökmesi, taşması, yıpranan borudan atık kaçağı gibi nedenlerle yaşanan çok sayıda kaza örneği vardır.
Bu kazalarda yüksek miktarlarda siyanür ve ağır metal atığı çevreye yayılmıştır. Binlerce insanın ölümüne, hastalanmasına veya yaşadıkları bölgeleri terk etmesine neden olmuş ve doğal çevreyi dönüşü olmayacak şekilde zarara uğratarak etkilemiştir.

Fatsa'da neler oluyor?

Altın üretiminin doğaya maliyeti çok yüksektir. Altın üretimi yapılan yerler bu çalışmalardan elde edilebilecek kazançların çok daha fazlasını yitirmektedir.
Altıntepe firmasının Fatsa'ya bağlı Yukarı Bahçeler köyü yakınındaki Engiz Tepesi'ne siyanürlü altın işletmesi kurması üzerine, altın madenlerinin tüm olumsuz etkilerini Bergama, Uşak, Kaz dağları, Artvin örneklerinden bilen Fatsa halkı direnişe geçti.
Maden ve siyanür havuzlarının kurulacağı alan, köylere sadece bir buçuk kilometre mesafede. Pek çok köyün içme ve kullanma suyu olarak kullandığı yeraltı su kaynaklarını da kullanacak olan altın madeninde, cevher arıtma işleminde kullanılacak siyanürün toprağa sızma riski, yöre sakinlerini endişelendiriyor. Olası tüm riskler, farklı coğrafyalarda yaşanmış deneyimlerden biliniyor. Bu deneyimlere bir yenisi daha eklenmesin diye direnişe devam!

Antikapitalist alanda buluşalım!

İklimin kaderi sermaye sınıfının eline bırakılamaz!

İklim ve doğa savunucularının temel yaklaşımı oluşan antikapitalist zemine oturmak olmalı. Çünkü iklim değişikliği dünya genelinde en çok yoksulları, işçileri, köylüleri etkiliyor.

Kenan DAĞAŞAN

BM genel sekreteri Ban Ki Moon, Ocak'ta yapılan Davos zirvesinde ülke liderlerine, 2014'ün Eylül ayında, New York'ta gerçekleştirilecek İklim Zirvesinde iklim görüşmelerini ilerletmelerini istedi.
Bu çağrı üzerine gerçekleştirilen iklim zirvesine 120 ülkeden devlet başkanları ve temsilcileri katıldı. Her yıl düzenlene ve genellikle basında çok da yer etmeyen zirvenin Türkiye açısından bu yıl çok konuşulmasının sebebi açılış konuşmasını boş salona yapan Erdoğan'ın çizilen karizması idi. Zaten zirveye genel olarak bakıldığında, iklim değişikliği hariç her şey konuşuldu. IŞİD meselesi, Ortadoğu'daki savaş gibi konuların konuşulduğu zirvenin yalnızca bir gün sürmesi, iklim değişikliğine karşı sürdürülecek mücadelenin emperyalist-kapitalist barbarlık açısından anlamını özetlemeye yeter.

Kapitalizmin geleceksizliği

Bilindiği gibi Kyoto Protokolünün yenilenmesi için hedeflenen tarih 2015. Gelecek seneki protokole hazırlık niteliğinde olan bu zirveden edinilen izlenimle, gelecek seneye yönelik çok büyük bir beklenti olmaması gerektiği yönünde. Zaten biz sosyalistlerin sermayenin çıkarları doğrultusunda kurulan BM'den ne gelecek seneye, ne de ileriki senelere yönelik böyle bir beklentisi yok. Tarihsel açıdan sınırlarına ulaşmış, dünyayı hızla yok olmaya götüren kapitalist sistemin temsilcilerinin bu tavrı artık sıradanlaştı ve kimseyi şaşırtmıyor. Her yıl yapılan zirvenin bir sonuca varamayacağını aslında hepimiz biliyorduk. Ancak gezegeni yok oluşa götüren bu sistemin teşhirinin yapılması, alternatifinin yaratılması gerçek ikilim savunucularının boynunun borcu. İddiamız, iklim savunusunun antikapitalist bir zeminde gerçekleşmesinin zorunlu olduğu. Çünkü kapitalizmin doğayı vahşice sömürmesinin yanında, yarattığı toplum biçimi ve dolayısıyla insan tipi, doğanın yok oluşuyla ilgili neden sonuç ilişkisi yaratmaktan çok uzak. Kapitalist sistemde emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkisinin aynısı doğa ile sermaye arasında yaşanmaktadır. Kapitalizm var olduğu sürece tüm biyolojik yaşam tehdit altında.
Gerçek şu ki, insanlar gezegenin hızla bir yok oluşa gittiğini hissedemezler. Çünkü iklim içerisinde meydana gelen değişikliklerin sonuçlarının gözlenmesi uzun vadede mümkün. Bu yüzden insanlığın bilinçlenmesinin önünün açılması gerekir. Bu bilinçlenme kapitalist barbarlığı koruyan bir eğitim anlayışında mümkün olmadığına göre, bunun alternatif kanallar yoluyla, büyük bir hızla yapılması gerekiyor. Bilimin ortaya koyduğu dehşet verici gerçeklikler toplumun büyük bir kesimi tarafından bilinmiyor. Bilim ile halk arasındaki kopukluk kapitalist toplumun genel özelliğidir. Bu kopukluğunu giderilmesine yönelik oluşturulacak araçlar hayati önem taşımaktadır.

İklim sınıfsal bir sorundur!

Dünyayı kasıp kavuran ekonomik krize bağlı olarak ortaya çıkan sömürü, yoksulluk, işsizlik, savaş, katliamlar gibi olay ve olgular kapitalizm karşıtı bir cephenin oluşturulmasının da zeminini oluşturmakta. İklim ve doğa savunucularının temel yaklaşımı oluşan bu antikapitalist zemine oturmak olmalıdır. Çünkü iklim değişikliği dünya genelinde en çok yoksulları, işçileri, köylüleri etkilemekte. Sınıfsal sorunlar dillendirilirken, iklim ile ilgili taleplerin bu sorunların yanına iliştirilmesi gerekmekte. Çünkü doğa savunucuları ile Marksistler birbirinden çok da uzakta durmayan kesimler. Ancak bu kesimlerin ortak mücadelesi üzerinden şekillenecek bir iklim hareketi nihai amacına ulaşabilir.

Mirasımızı katlediyorlar!

IŞİD kültür varlıkları üzerinden rant alanı yaratarak, altınları tanklara, heykelleri doçkalara dönüştürerek insanları katlediyor. Ortadoğu halklarına cehennem çukuru oluşturmaya devam ediyor...

Antik Apamea kenti, IŞİD'in yağmaladığı kültür miraslarından biri.

Mertcan HEPGONCALI

Ulus-devletlerin ortaya çıkmasıyla birlikte sömürge savaşları yeni bir boyut kazandı. Milliyetçilik akımıyla harmanlanan sermaye hareketi, yayılmacı kimliğini örtbas etmek için çeşitli kılıflar kullandı.
Bu süreçle birlikte, savaşların bir dayanağını da arkeolojinin oluşturması rastlantı değil. Milliyetçiliğin ortaya çıkması sermaye sınıfının ortaya çıkmasıyla ilgili bir durum olarak kabul edildiğinde, başta Almanya, İngiltere, Fransa, Avusturya gibi ülkeler, kökenlerini, kendilerini kanıtlama telaşına kapılmışlar, bu yolda da arkeolojiyi kullanmışlardır.
Bu düşüncenin Türkiye ayağını, Türk Tarih Tezi oluşturmakta. II. Dünya Savaşı yıllarına baktığımızda, alınan topraklar bir yana, cephe gerilerinde dahi arkeolojik kazıların gerçekleştiği ortadadır. Bu çalışmalar bilimsel yönlü değil, başka topraklarda hak elde etmekte meşruluk sağlamanın bir yolu olarak ya da daha farklı rantsal sebeplerle karşımıza çıkıyor. Nazizm, bu görüşün en iyi örneklerden biridir. "Bilimi" kendi çıkarlarına göre yönlendirmekle, kültür varlıklarını yok etmek arasında bir fark olduğu pek söylenemez.

Arkeolojik alanlar

Daha eskilere baktığımızda ise karşımıza Heinrich Schliemann çıkıyor. Çocukluğu boyunca babasının verdiği İlyada kitabında geçen Troya'yı ve özelinde hazinelere ulaşmak için yanıp tutuşan Schliemann bulduğu defineye "Priamos'un Definesi" dedi. Oysa büyük bir yanlışlık yapmıştı.
Aslında bulduğu hazine Priamos'tan daha öncesine ve çok daha farklı bir uygarlığa aitti. İşin daha da vahim olan kısmı ise tarihte ismi "Schliemann yarığı" olarak geçen büyük çukurlar açarak Troya'ya ulaşmak adına, üstteki birçok değerli arkeolojik katmanı yok etmesi ve birçok değerli yapıta geri dönülemeyecek zararlar vermesidir.
Geçmiş yüzyıllardan beri gözlük numarasının pek düşmediği herhalde doğru bir tespit olur. Birçok bölgede arkeolojik kazı alanlarına "değerli" ve "çalınacak" eserler üreten fabrikalar olarak bakılmaya devam ediliyor. Başta Mezopotamya coğrafyası olmak üzere, Ortadoğu coğrafyasının geçmişi, tüm insanlığın ortak geçmişinin bir parçası ve günümüze nasıl gelindiğinin göstergelerinden biridir. Zengin bir kültürel mirasa sahip olmanın getirdiği bir takım yükümlülükler vardır. Bazıları içinse en kolayı bu yükümlülükleri kökten yok saymaktır.

"Kaçakçılık otobanı"

Bunun en son örneklerini IŞİD'in işgal ettiği bölgelerde bulunan antik kentleri yağmalama, taşınabilir kültür varlıklarını parça parça satma girişiminde görebiliyoruz. AKP bu noktada da IŞİD ile anlaşarak açık desteğini saklamıyor. Eser ticaretini Türkiye üzerinden gerçekleştirmelerine göz yumuyor. Halep Antik Kenti, Şam Antik Kenti, Busra Antik Kenti, tek bir alan olarak kabul edilen Krak des Chevaliers Haçlı Kalesi ile Selahadin Kalesi, Mari antik kenti, Apamea ve "Çölün Gelini" lakaplı Palmyra ve bunların dışında kayıt altına alınmış 10 binden fazla kültür varlığının önemli bir kısmı coğrafyada var olan savaş sebebiyle yağmalanmış durumda.
IŞİD kültür varlıkları üzerinden rant alanı yaratarak, altınları tanklara, heykelleri doçkalara dönüştürerek insanları katlediyor. Ortadoğu halklarına cehennem çukuru oluşturmaya devam ediyor...

Validebağ direnişine aktif ve kitlesel destek çağrısı

Validebağ direniyor!

Validebağ'dan ve İstanbul'un dört bir yanından gelen yaşam savunucuları ısrarla ve inatla koruyu ve yaşam alanlarını savunmak için direniyor.

Tüm İstanbul'u yaşamı, kentimizi ve demokratik haklarımızı savunmaya çağırıyoruz!
Validebağ'dan ve İstanbul'un dört bir yanından gelen yaşam savunucuları günlerdir ısrarla ve inatla koruyu ve yaşam alanlarını savunmak için direniyor.
İktidar ve sermaye bloğu ve yerel yandaşları Atatürk Orman Çiftliği'nden, 3. Köprü, 3. Havalimanı ve sayısız diğer projeden çok iyi bildiğimiz hukuk tanımaz, doğa ve demokrasi düşmanı tutumunu Validebağ'da da sürdürüyor. İstanbul'u bir yağma alanı, yurttaşları kul olarak gören yağmacı zihniyet başkanıyla, belediye başkanıyla, yandaş medyası, inşaat bekçiliğine soyunan kolluk kuvvetleri ve yeni güvenlik uygulamalarıyla Validebağ direnişini siyasi hedefi haline getiriyor.
Soma'da, Torunlar'da, Karaman'da rant uğruna doğaya ve insanlara kıyanlar, Validebağ'da demokratik haklarını kullanan yurttaşlara acımasızca saldırıyor. Validebağ'ın girişindeki bin metrekarelik direniş alanı koruyu, yaşamı ve demokratik haklarını savunanlarla yaşama, halka ve demokratik haklara şiddet araçları ve yalanlarla saldıranlar arasında bir mücadele alanına dönüşüyor.

Yaşam savunması

Validebağ ve yaşam savunucuları olarak tüm hukuksuzluklara, saldırılara ve yalanlara rağmen dayanışmayı ve direnişi büyütmekte; en temel haklarımız olan doğayı savunma ve demokratik gösteri haklarımızı kullanmakta kararlıyız. Çünkü direniş çadırlarının kurulduğu alanı savunmak demek bir bütün olarak Validebağ korusunu, Üsküdar'ı ve İstanbul'u savunmak demek. Çünkü direnişi ve dayanışmayı büyüttüğümüz alanı savunmak demek doğayı, yaşamı ve demokratik haklarımızı savunmak demek. Tüm yaşam savunucularını, demokratik kitle örgütlerini, sendikaları, sanatçıları, aydınları, avukatları, hekimleri, meslek insanlarını, forumları ve yerel dayanışmaları imzalarının hakkını veren en kitlesel biçimde ve yüksek bir temsil düzeyiyle Validebağ nöbetine katılarak ortak direnişimize sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Ken Loach: 'Özünün izinde adımlar'

Özgürlüğün peşinde gitmek herkesin potansiyelidir. Samimi karkaterler ve hikayeler Loach filmlerinin arka fon müziğidir.

E.H.BEREKETOĞLU

Ken loach, neo-liberalizm karşısına sinemasıyla dikilen sosyalist bir yönetmen. Bizim açımızdan diğer yönetmenlerden farklı olması bu noktada başlıyor. Çoğumuz onu Land And Freedom ile tanıyor. İspanya iç savaşında anti-faşist cephenin içindeki çatlakları anlattığı bu tarihi film, tartışmalara yol açmış ve İspanya İç Savaşı temalı filmler külliyatında ayrı bir yere sahip bir film. Loach'ın biyografisine göz attığımızda işçi sınıfına bağlılığını anlayabiliriz: "1936'da Coventry'ye yakın bir kasabada, fabrikada elektrikçi olarak çalışan işçi bir babanın oğlu olarak dünyaya geldi hukuk okudu, tiyatro ile ilgilendi, filmler belgeseller çekti, bi ara sükse yaptı 'Kes' ve 'Poor Cow' gibi filmler çekti, ama Thacther'ın başa gelmesiyle ve Ken Loach'a belli belirsiz sansür uygulanmasıyla 90'lara kadar pek sesi soluğu çıkmadı, aslında çıktı ama duyan veya duymak isteyen olmadı pek." Loach filmi izlerken insan sanki kendini izliyor. Orta ve alt sınıftan birey olmak koşuluyla ilk cümle geçerlilik kazanıyor tabii. Bazı entellektüellere göre matbaanın keşfinden sonra insanlığın en büyük icadı olan ve de onu en çok etkileyen sinema için yönetmen her şeydir.
Ken Loach gibi yönetmenler ise daha büyük anlam taşır. Sinema her ne kadar görüntülerin akışından ibaretmiş izlenimi verse de onun ruhu, her zaman anlattığı "hikaye" ve karakterlerdir.

Bize bizi anlatan sanatçılar

İşçi sınıfı ve ezilenlerin dostu yönetmenlere rastlamak gittikçe zorlaşıyor. Artık sinemada spesifik ve fütürist olmak havalı. Bu havadan çalmayanlara yer yok sanat dünyasında. Hele ki egemen ülkelerde Ken Loach bir mucize gibi duruyor.
Sinema deyince aklıma şu cümle gelir hep: "Bize bizi anlatmaları gerekiyor." Buna çok ihtiyacımız var. İnsanların milyarlarcası onları temsil etmeyen dizilerin ve filmlerin pençesinde bilinçsizce kıvranıyor. Ken Loach geldiği sınıfa sırtını dönmüyor; işçi sınıfı ailelerini, işçi direnişlerini, mahalleleri, sıradan insanları, bizim başlatmadığımız ama ölmeye gittiğimiz savaşları, ırkçılığı, Avrupa'da güçlenen islamofobiyi ve daha bir sürü meseleyi "sinametek"ine eklemiş. Loach'ın tüm filmlerini izlemek biraz zor. Filmlerini belgesel tadında izlemek isteyenler için filmlerden alınacak tatlar başka olur tabii. Kes, My Name İs Joe, Land and From, A Fond Kiss, Carla Songs, It's A Free World öne çıkan Ken Loach performansları.

Yılmaz Güney'in yansıması

Ken Loach Yılmaz Güney 'i tanıyor mu bilmiyorum; ama filmleri kan kardeşi tadında. Öyle ki Yılmaz Güney Britanya'da doğmuş olsa öyle filmler çekerdi diyor insan. Umut her iki yönetmen için de vazgeçilmez tema.
İnsan Loach filminde hep umut tazeleyerek hikayeyi izler. İnsan umutlanır ve harekete geçeceği potansiyeli içinde taşıdığını hisseder. Özgürlüğün peşinde gitmek herkesin potansiyelidir. Samimi karkaterler ve hikayeler Loach filmlerinin arka fon müziği. Zira Loach filmlerinde müzik pek yoktur. Müziği içinizde hissetmenizi ister yönetmen. Loach'ın Gezi direnişini heyecanla izlediğini de belirtmek gerek. Loach'ın politik duruşunu anlamak için filmleri yetecektir; ancak İngiltere'de işçi sınıfına kan kusturan Thatcer'in cenazesinin ardından söyledikleri O'nun özeti:
"Mücadele kadınıydı ve düşmanı ingiliz işçi sınıfıydı. Unutmayın ki Mandela'ya terörist dedi ve işkenceci katil Pinochet ile çay içti. O'na olan saygımızı nasıl gösterelim? Cenazesini özelleştirerek. Rekabete bindirelim ve en az para verene cenazeyi kaldırtalım. Kendisi öyle yapardı."

Gökdelenler, stadyumlar ve devasa 'mezartaşları'

"Barış zamanlarında, savaşın en yakın muadili gökdelen inşaatlarıdır," diyordu 1928 yılında Starrlett, "inşaat sırasında gerçekleşen kazalar ve sonucunda sakat kalan bedenler düşünülürse benzerliğin ne kadar çarpıcı olduğu görülebilir."

Eray ÇAYLI

13 Mayıs'ta Soma'da yüzlerce maden işçisinin ölümüyle sonuçlanan yangının münferit bir kazadan ziyade daha geniş bir "sınıf kırımı" kapsamında tartışılması gerektiğini savunanların sunduğu deliller arasında bir mimarlık projesi başı çekiyor. Soma'daki madeni işleten holding tarafından finanse edilen bu proje, Maslak'ta yer alan 191 metre yüksekliğindeki Spine Tower adlı gökdelen. Soma'daki ölümlerin neredeyse tümü "yaşam odası" adı verilen ancak yangının gerçekleştiği madende bulunmayan sığınaklardan 20 tanesi sayesinde önlenebilecekken, bu miktarda sığınağın maliyeti Spine Tower'daki dört dairenin fiyatına erişmiyor bile.
Elbette, gökdelen benzeri büyük mimari projelerle insan yaşamını hiçe sayan yaklaşımların arasındaki yakın ilişki—1990'ların metal grubu Acid Bath'ın deyimiyle devasa "mezartaşlarını andırışları"—ilk kez bugün dile getirilen bir fikir değil. Ancak, mimar ve tasarımcıların benzer sorunların ne kadarında payları olduğu ya da karşılarında nasıl bir pozisyon almaları gerektiği görece daha yeni bir tartışma konusu.
Gökdelenler benzeri büyük ölçekli mimari projelerle insan hayatını hiçe sayan yaklaşımların arasındaki yakın ilişkiye verilebilecek en etkili örneklerin başında William A. Starrett geliyor. Geçtiğimiz yüzyılın başlarında Empire State binası da dahil olmak üzere ABD'nin önde gelen gökdelenlerinde imzası bulunan şirketin sahibi olan Starrett aslında kariyerine Amerikan ordusunda albay olarak başlamış bir müteahhit. Birinci Dünya Savaşı sırasında ordunun tüm yapılarının inşasından sorumlu olan müteahhit, ilerleyen yıllarda kariyerindeki çok farklı iki dönem gibi görünen süreçler arasındaki yakın ilişkiyi doğrudan kuran bir betimleme de yapmıştı. "Barış zamanlarında, savaşın en yakın muadili gökdelen inşaatlarıdır," diyordu 1928 yılında Starrlett, "inşaat sırasında gerçekleşen kazalar ve sonucunda sakat kalan bedenler düşünülürse benzerliğin ne kadar çarpıcı olduğu görülebilir."
Diğer bir deyişle, Starrlett ve benzerlerine göre, büyük sermayelerle yürütülen projeler, uğurlarında insan hayatının hiçe sayılmasının olağan karşılanabileceği kutsal birer davadır. Hatta söz konusu hiçe sayma bazen daha gaddar bir şekil de alabilir. ABD'nin önde gelen sendikacılarından biriyken 1975'te ansızın ortadan kaybolan Jimmy Hoffa'nın, sendikasının örgütlülüğünün en güçlü olduğu şirketler arasındaki General Motors'un Detroit'teki merkezine ev sahipliği yapan gökdelenin temeline gömüldüğüne ilişkin söylenti bu gaddarlığın en açık örneklerindendir.

Dev ölçekli projeler

Dev ölçekteki projelerin insan hayatını hiçe sayan yaklaşımlar üzerine inşa edildiği durumlarda tasarımcının sorumluluğuna ilişkin büyük yankı uyandıran güncel ve küresel bir tartışmaysa geçtiğimiz günlerde ünlü mimar Zaha Hadid üzerinden yaşandı. Konu, 2022 Dünya Kupası'na ev sahipliği yapma hazırlığındaki Katar'da yürütülmekte olan ve Hadid imzalı Al-Wakrah stadyumunu da içeren bir dizi projeydi.
Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'na göre bugüne kadar büyük çoğunluğu göçmen 1000'i aşkın işçinin Dünya Kupası bağlantılı inşaatlarda çalışırken yaşamını yitirdiği Katar'daki bu probleme ilişkin kendisine yöneltilen bir soruya Hadid, "mimar olarak bu görev alanıma girmez; konu hakkında kişisel olarak demeç vermek haricinde yapabileceğim hiçbir şey yok, çünkü böyle bir nüfuzum yok," şeklinde yanıt verdi. Hadid'in yanıtı, 2010'da ünlü Time dergisi tarafından "yılın en nüfuzlu 100 kişisi" arasında yer almasının işaret ettiği çelişki bir yana bırakıldığında bile, sorunlu. Zira ünlü mimar iddia ettiği kadar seçeneksiz değil. İşçi hakkı ihlalleriyle ünlü Çin'de çalışmayı uzun bir süre reddeden Libeskind ve yine aynı ülkede sadece işçileri için belli sosyal ve kültürel imkanları garanti eden projelerde çalışmayı kabul eden Diller Scofidio + Renfro örneklerinde de görüldüğü gibi, Hadid'in önünde, Katar'daki projeyi geri çevirmekten projeye ancak işçiler için insani çalışma koşulları sağlanırsa dahil olacağı şartını öne sürmeye varan bir seçenekler yelpazesi mevcut.

Soma'dan Torunlar'a

Spine Tower örneğinde de benzer seçeneklerin bulunduğu savunulamaz mı? Bu soruya verilebilecek muhtemel bir yanıt beklenmedik bir yerden, Soma Group'un söz konusu gökdelenin gerektirdiği 150 milyon dolarlık yatırımın finansmanı için kredi ararken başvurduğu uluslararası bankalardan birinden geliyor.
Söz konusu banka projenin detaylarını inceliyor ve Soma Group'un sermaye birikiminin büyük kısmının madencilik alanından geldiğini görerek, "ileride madenlerinizde ölümler yaşanabilir ve biz bu ölümlerle gündeme gelmek istemeyiz," diyerek talebi reddediyor.
En azından böyle bir dikkati mimarlardan beklemek çok mu? Spine Tower projesinde imzası bulunanların Küçükçekmece, Fikirtepe, Piyalepaşa ve Hacıhüsrev gibi, alt sınıfların kent çeperine doğru kovulmalarının "kentsel dönüşüm" adı altında en sert biçimiyle yaşandığı semtlerdeki büyük ölçekli projelerin başı çekiyor olması, bu soruya verilecek yanıtın ancak mimarlık ve etik arasındaki ilişkiye dair çok daha kapsamlı bir tartışmayla mümkün olabileceğine işaret ediyor.

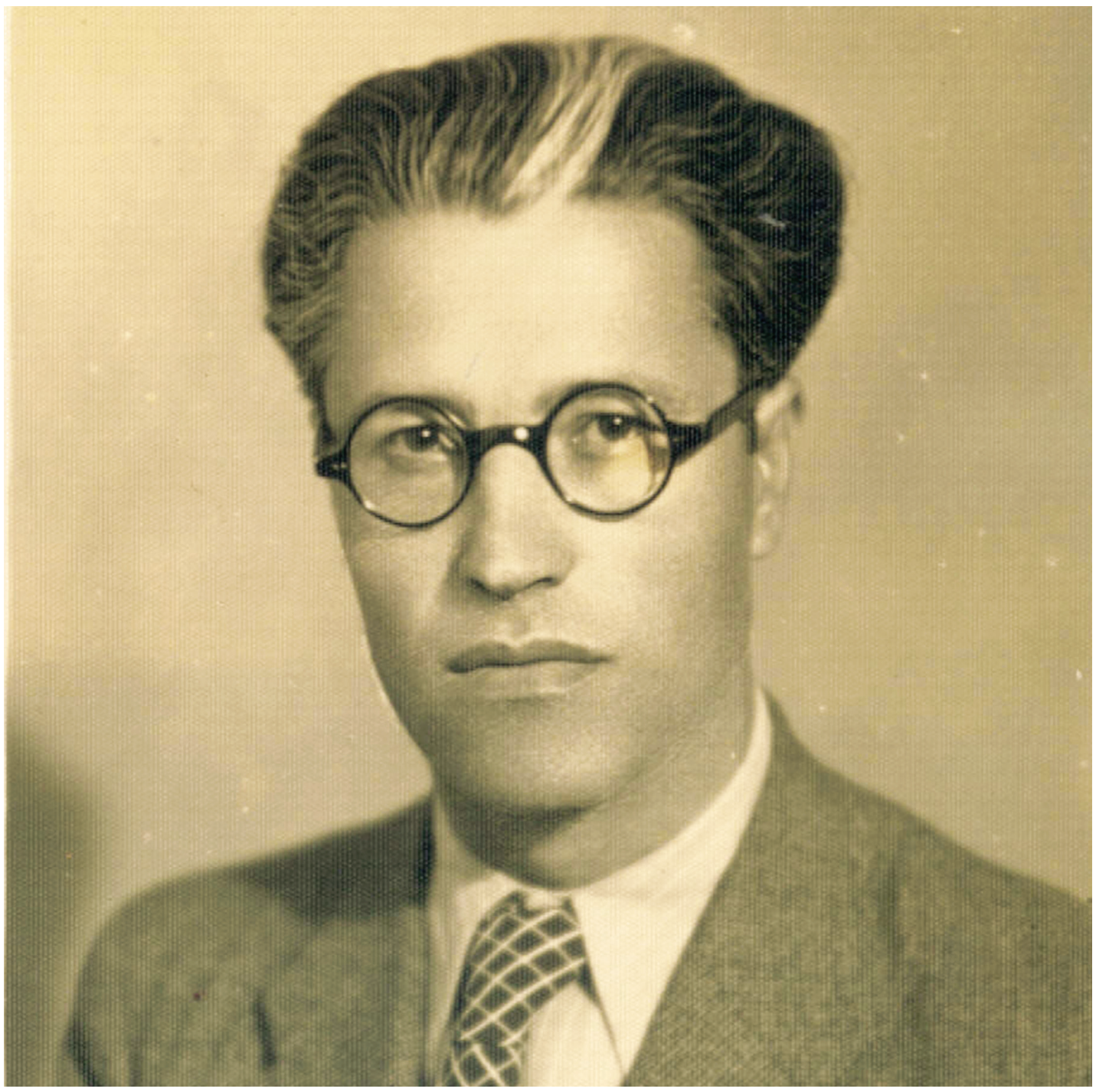

Partiyi yeniden inşa etme yükünün altına giren Hikmet Kıvılcımlı

Yeni bir toplum için bir 'kıvılcım'

Tüm ömrün mücadeleye adanması, örgütlü mücadeleye olan inancın ve devrime bağlılığın bir an olsun sarsılmaması, sosyalizmin ayaklarını Türkiye topraklarına bastırmak uğraşıyla bitip tükenmez bir çaba, bu yolda yaratılmış şimdiye ışık tutan muazzam bir külliyat…

Juliana GÖZEN

" Ve müdüriyette her kalkışında
sopanın altından
(yanaklarında parçalanmış gözlüğü ve
tabanlarında ayıpladığı bir sızı)
yüreğinde fakat
hiçbir şey söylememiş
hiç kimseyi ele vermemiş olmanın rahatlığı..."

Tüm ömrün mücadeleye adanması, örgütlü mücadeleye olan inancın ve devrime bağlılığın bir an olsun sarsılmaması, sosyalizmin ayaklarını Türkiye topraklarına bastırmak uğraşıyla bitip tükenmez bir çaba, bu yolda yaratılmış şimdiye ışık tutan muazzam bir külliyat…
Yaşamı ve miras bıraktıklarıyla bir yıldız gibi parlayan Türkiye sosyalist hareketinin kurucu kadrolarından Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı yeni bir toplum hayalini inşa ederken anmak, yeni dönemin görevlerine ışık tutacak mirasını öne çıkartmak gerekiyor.

Ve çelik böyle sertleşti…

"Dünya ve Türkiye tarihinin en büyük devrilişler ve devrimler günleri"ne denk düştüğünü söyler çocukluk ve gençlik yıllarının.
Osmanlı'nın Makedonya'sında Priştine'de doğan Kıvılcımlı'nın, on binlerin yaşamını kaybettiği zorlu göç yollarında başlayan yaşamı, ailesinin yoksullaşıp işçileşmesiyle sürdü. Zorlukların ve yoksulluğun içinde yoğruldu hamuru. Çelik böyle sertleşti.
İçinde kişiliğini oluşturduğu canlı toplumsal ve siyasal ortam, siyasal ilgisinin uyanmasına ve bilincinin keskinleşmesine uygun bir zemin hazırlıyor. Kıvılcımlı'nın mücadeleye sarsılmaz bir inanç ve yenilmez-teslim olmaz bir iradeyle bağlanması da, elbette henüz çocukluk ve ilk gençliğinde "ayakta kalıp yaşayabilmek" için aşması gereken engellerle bağlantılı.
Ya onurlu ve özgür bir yaşam için mücadele ya da emperyalizmin boyunduruğu altında soysuzlaşma tercihinin yapıldığı o yıllarda, işgale karşı bir direnişçi çete grubunun içinde Ege dağlarında Efe olarak savaşırken görürüz Kıvılcımlı'yı.
Sonra, Tıp fakültesinden TKP'nin merkez komitesine, merkez komitesinde de gençlik sorumluluğuna yükselen Kıvılcımlı, yurtseverlikten Komünistliğe geçiş yapar ve ödünsüz sınıfsal netliği şekillenir.
O dönemin parti önderlerinden Vedat Nedim Tör ve Şevket Süreyya'nın burjuvazinin safına geçerek partiyi tasfiye eden kalleş tutumunun karşısında, Kıvılcımlı partiyi yeniden inşa etme yükünün altına girer. Bu, iradeyle güçlenen ve derin teoriyle beslenen bir inancın inşa çabasıydı.
Kendi ailesinin de ait olduğu işçi sınıfının kurtuluş umudu olan sosyalizme bağlılık, yaşamının her döneminde bükülmez bir iradenin harcı olmuştur.
Kıvılcımlı'daki yüksek teoriyi eylemle buluşturma yeteneği ve iradesini fark eden burjuvazi, onun kendini özgürce ifade etme durumunda olabilecekleri görerek ömrünün 22 yılını cezaevlerinde geçirmesini sağladı. "Kıvılcımlı için delil göstermeye gerek yok" diyordu, dönemin savcısı.
Ama, Kıvılcımlı her durumda bir devrimci çıkış yapma ve bulunduğu her yeri bir yeni devrimci zirveye dönüştürme kararlılığını kaybetmez. Üretme iradesi soğuk zindanları kızıl üniversitelere çevirir; üretir, "Yol" olur, üretir "Tarih Tezi" ve daha birçoğu olur bizlere kalan. Doktor'un 1930'ların başında yazdığı ve partinin geçmişini ve içerisindeki eğilimleri kritik eden "Yol" araştırması, şimdi bile sosyalist hareketin yürümesi gereken yolun taşlarını döşüyor.

Bir işçi önderi

Öte yandan, O, serbest kalabildiği kısa zaman aralıklarında hızla sınıfın içine yerleşir, işçi kahveleri ve evlerini yaşam alanı yapar. Ancak, burjuvazinin alçaklığı farklı operasyonlarla Kıvılcımlı'nın pratik faaliyetinin meyvelerini toplayabilmesini engeller.
O, cezaevine yeniden sokulmadan önce her seferinde en kanlı işkencelerle yüzleştiği burjuvazinin zindanlarını, işçi sınıfının öfkesi ve sarsılmaz iradesiyle kızıllaştırır; düşmanın en karanlık ve derin merkezlerinde devrime inancın kızıl meşalesini yakar.
Yaşamın içinde ve her alanında devrimci olan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın ayakları işçi sınıfında, zihni teorinin zirvesinde ve pratikte hep bir adım önde olarak şekillendirdiği mücadele yaşamı, düşünce ve davranışın birbirini bütünlediği özel bir önderlik tarzını gösteriyor ve biz talebelerine örnek oluyor.

Kıvılcımı yürekte taşıyıp, direniş alanlarında çakma zamanı

Yaşadığı coğrafyanın orjinalitesini merkeze alarak hareket eden Kıvılcımlı, dogmatik ve kalıpçı bir yaklaşımı ret etti.
Buradan hareketle, şimdinin atlasında O'nun yükselttiği bayrağı, güncele, güncelin toplumsal ve siyasal dinamiklerine, merkezine işçi sınıfını alarak uygun bir biçimde yükseltmek esas olan görevdir.
İktidarın fay hatlarının çatladığı, kaldırım taşlarının barikat olduğu, coğrafyayı sarsan direnişlerin boy verdiği yeni bir "yol"da yürürken, yeni dönemin görevlerine ışık tutacak mirası öne çıkartmak ve o mirası aynen taklit etmeden güncelin kendi özgünlüğü içerisine uyarlamak şimdi öncünün görevi.
Şimdi, Kıvılcımı yüreğinde taşıyıp direniş alanlarında çakma zamanıdır!

GERÇEKLERİN EŞİĞİ

Kendimiz içinde başka kendimiz oluşturmak

Şimdi olağanüstü koşullardan geçiyoruz. Hem nesnel (politik) hem de öznel (örgütsel, bireysel) anlamda. Sancılı zor zamanlardayız.

H.ARIKUŞU

Devrimci mücadele zordur. Direnç ister. Çetrefillidir, inişli çıkışlıdır. Çeviklik ister. Kırılmamak için, genişlik ve esneklik ister.
Bir o kadar da güzeldir, devrimcilik, komünistlik. Hayat vardır, akış vardır. Bilgi, keşif, heyecan vardır. Devrimciliğin güzelliğini görmek, sevinç ister. Acılardan süzülür sevinçler. " Buda sabır ağı'lardan süzülmüş; sarıl bunlara sarıl da büyü. (A.Arif)" kıvamında.
Yaşamın aydınlık neşelerinde titreşmeli devrimci kişiliğimiz. Sevincin çiçekleriyle biçim vermeliyiz komünistliğimize. "Savaşta gülmek en ciddi iştir." derler. Gülümsemelerimizin harıyla, korlaşmalı içimizdeki devrimci ateş.
Devimci mücadelemizde yaşanan her şey özgürleşme pratiğidir. Aslında devrimciliğin bütün cefası ve sefası bu özgürlük sevdasıdır.
"Neşe ve özgürlük" devrimci kişiliğimizin haleleridir. Onların parıltılı şavkı, devrimci pratiğimize düştükçe, belimizi bükecek hiçbir güç olamaz.

Tasfiyeciliği eriten güçlü örgüt yapısı

İşkenceler görür, hapis yatarsın. Sabır ister. Düşman her yerdedir. Her yerde direniş ister. Düşüp ölmekte vardır, devrim yolunda. Ölümün soğukluğu gezinirken benliğinde, insan sevgisi ve yaşama sevincin eritir korkunun ve kötülüğün buzlarını. Cesaret, korkunun gizinde şimşeklenir. Eylem, eylem sağanak olur örgütsel pratiklerde.
Direnmek, teorinin ve pratiğin diyalektik bütünleşmesidir. Direnmek bilimdir. Direnmek sanattır. Bilenin bilincinin, sanatsal eyleme estetiğidir.
İhanetler vardır, devrimci mücadelede. Kalleşlikler, döneklikler, yalanlar dolanlar… Üzülürsün. Örgütün bölünür ortadan ikiye. Hareketin yarılır, politikanın zırrıkı (kritik) zamanlarında. İrade ister. Sağlam bir ideoloji bekler senden devrimci mücadele.
"Kara bahtım kem talihim/ Taşa bassam iz olur " türküsü dindiremez acılarını. Çünkü nicedir yaşamışsın tüketmişsindir bu dizeleri.
Belki;
"Ölüm ile ayrılığı tartmışlar da/ Elli gram fazla gelmiş ayrılık."
Dizeleri şöyle bir dindirir acılarını. Ama bu da "bölünme « duygusunun acıtan karanlığını aydınlatamaz. Durum bilince çıkarılmış, nedenleri ortaya konulmuştur oysa. Nazım Hikmet'in şu dizeleri ne güzel açıklar halimizi;
"Tarihsel, sosyal, ekonomik şartların/ Zaruri neticesi bu!
Deme, bilirim! / O dediğin nesnenin önünde kafamla eğilirim.
Ama bu yürek / O, bu dilden anlamaz pek.
O, "Hey gidi kambur felek /Hey gidi kahpe devran hey," der.
Politikanın derinlikleri, duygusallığını alır gider. Yaşanmışlıklar, paylaşımlar hepsi yitirilir yeni dönemin yeni politik hamlelerinde. Geçmişi sadece geçmişte bırakırsın. Çünkü anlamı sadece geçmiştedir. Devrimden vazgeçiş olmaz.
"Gönül kalsın yol kalmasın." diyerek komünist örgütlenmeye devam edersin. Her dönem kendi ağırlığıncadır.
Sınıf savaşının acımasızlığı, politikanın soğuk ilkeleri, alır götürür seni. Çünkü örgütü değersizleştirip, tasfiye etmeye; yalan ve dedikodularla çürütmeye çalışanlarla işin kalmamıştır.

Devrimci irade zamanı

Şimdi, olağanüstü koşullardan geçiyoruz. Hem nesnel (politik) hem de öznel (örgütsel, bireysel) anlamda. Sancılı zor zamanlardayız. Uzakdoğulular, en büyük beddualarını ederken; "Geçiş döneminde yaşayasın." derlermiş. Tam da öyle günlerdeyiz. Tam da nereye çekilse oraya gidecek, nereye irade konulsa orada dönüşüp varlık kazanacak zamanlardayız.
Sınıf savaşının böylesi kritik koşullarında, tarihimizdeki devrimci önderlerin iki davranışını süzerek kişiliğimize kazandırmalıyız:
Birincisi; "kendine acımamak". Bu konuyu, Uruguaylı Tupamaro gerillaları, ağır zindan koşullarındayken çok güzel açıklarlar. " İnsanın bütün duruşunu yitirebilen duygulardan biridir, kendine acımak." demektedirler. (*)
Kendinize acıdıkça bencilleşir, yıkılır gidersiniz.
İkincisi kendini yenilemektir. Bunun için çok söze gerek yok:
Şimdi; kendimiz içinde başka bir kendimiz oluşturma zamanı. *13.10.2014*

(*) Duvardaki Sarmaşık Gibi/ Belge Yayınları

HABERLER

Dr. Hikmet Kıvılcımlı anma etkinlikleri

Komünist düşünce ve davranış önderi Dr. Hikmet Kıvılcımlı ölümünün 43.yılında 11 Ekim günü, yoldaşları tarafından mezarı başında anıldı. TÖPG'li militanların konuşmalarıyla önderleri Dr. Hikmet'i andıkları anma etkinliğinde, sıkça "Kıvılcımlı öncümüz yaşatıyor güzümüz", "Selam olsun öndere Dr. Hikmet'e", "Dr. Hikmet yaşıyor, direniş sürüyor" sloganları atıldı ve anma Avusturya İşçi Marşı ile son buldu.
Mezar başı anması sonrasında ise, 18 Ekim'de İzmir, 19 Ekim'de Antakya'da Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı anma panelleri gerçekleştirildi. TÖPG Eş-sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu ve ÖGD sözcüsü Juliana Gözen'in sunumlarıyla gerçekleşen panelde, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yaşamı, düşünce ve devrimci metodu tartışıldı.

Şengal'den Kobane'ye vahşetin karşısında insanlığın yanındayız!

TÖPG-İstanbul Örgütü, Şengal ve Kobane için "İnsani yardım kampanyasıyla dayanışmayı büyütelim" şiarıyla, Nurtepe, Gazi ve Esenyalı Mahalleleri başta olmak üzere, İstanbul'un çeşitli bölgelerinde dayanışma çadırları kurdu, yardım stantları açtı…
İki haftadır süren dayanışma kampanyasında "çadır, battaniye, yastık, halı, kışlık giysi, çorap, ayakkabı, kuru gıda malzemeleri öncelikli ihtiyaçlar olarak toplanırken, "Şengal'den Gazze'ye Dayanışma Koordinasyonu" ile eş güdümlü giden dayanışma kampanyasında gelen kış şartlarına karşı konteynır ve kışlık çadır için Koordinasyonu'nun hazırladığı kartlarla yardım toplanıyor. Halkın yoğun destek verdiği dayanışma çadırları, "halkların direniş birliği" şiarıyla İstanbul'dan Karadeniz'e, Ege'ye ve Çukurova'ya uzanacak.

Hewal Muhammed ölümsüzdür

Kobane'de şehit düşen Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencilerinden Hewal Muhammed, halkların direniş birliği zincirine bir halka daha eklemiş oldu. Üniversite mücadelesinde, cesareti, fedakarlığı ve disiplini ile düşmana korku salan bir militandı Kürt gençliğinin üniversitedeki serhildanını örgütlemekle kalmadı, öğrencilere dayatılan yemekhane zamları akıllı kart projeleri ve gençliği teslim almaya yönelik soruşturmalar karşısında mücadeleye öncülük derecesinde yön verdi, ardında kalanlara ışık tutacak sonsuz anı bıraktı.
Sadece üniversitede değil ulaşabildiği Arap Alevi mahallerinde gençliğin sesini yükselten, emekçilerin yoksulların desteği olmadan ilerlenemeyeceğini sürekli dillendiren, kendini halkların özgürlük mücadelesi için adamış yoldaşımız...
Ahmet Atakan ve Hewal Muhammed farklı iki halkın yetiştirdiği iki yiğit, iki devrim şehidi oldular.
Öfkeli kararlı inatçı ve cesurlardı.
Gülüşlerini Bırakıp gittiler...
Gülüşlerinde yatan umudu koruyacağız...
Şehit me bimut!
Şehit na mırın!
Hewal Muhammed ölümsüzdür!

12 yıllık iktidara 14 bin 455 işçi

"İleri demokrasi"den "Yeni Türkiye"ye 12 yıllık AKP iktidarı 14 bin 455 işçi katletti.
İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) verilerine göre,
3 Kasım 2002'den bugüne AKP Hükümeti'nin 12 yıllık iktidar döneminde en az 14 bin 455 işçi, 2014 yılının ilk 10 ayında ise en az 1600 işçi yaşamını yitirdi.
İSİG Meclisi, Tuzla tersane işçilerinden Davutpaşa ve Ostim'deki kimya işçilerine, Soma, Kozlu, Karadon ve Ermenek'te maden işçilerinden Esenyurt ve Torunlar'daki inşaat işçilerine raporda yer verdi.

Kaza değil cinayet

İşçi ölümlerinin yıllara göre dağılımı şöyle:
- 2002 yılının son iki ayında 146 işçi,
- 2003 yılında 811 işçi,
- 2004 yılında 843 işçi,
- 2005 yılında 1096 işçi,
- 2006 yılında 1601 işçi,
- 2007 yılında 1044 işçi,
- 2008 yılında 866 işçi,
- 2009 yılında 1171 işçi,
- 2010 yılında 1454 işçi,
- 2011 yılında 1710 işçi,
- 2012 yılında 878 işçi,
- 2013 yılında 1235 işçi
- 2014 yılının ilk on ayında 1600 işçi, iş kazalarında yaşamını yitirdi.

HDK ve HDP bileşenleri Kobane'de!

HDK bileşenlerinden EMEP, TÖPG, Halkevleri, EHP, ÖDP ve HDP'den oluşan bir heyet Kobane ile dayanışmak için, Suruç'a, ardından da tarihi bir direnişe omuz vermek için, Rojava'nın kalbi Kobane'ye geçti.

HDK bileşenlerinden EMEP ve TÖPG, Halkevleri, EHP, ÖDP ve HDP bileşenlerinden oluşan bir heyet Kobene ile dayanışmak için, Suruç'a sıfır noktasına gitti. Suruç'un (Pirsus) Alizer Köyü'nde heyet bileşenleri bir basın açıklamasıyla, Rojava'nın, Kobane'nin sesini duyurmak için dayanışma ve destek mesajlarını ilettiler Heyet bileşenlerinden TÖPG eş sözcüsü Perihan Koca da "IŞİD vahşetine karşı Rojavalı direnişçilerin kahramanca direnişini izliyoruz. Tarihi bir direniş sergileniyor. Bizler de demokrasi güçleri olarak bu direnişe destek için buradayız. Seferberlik ruhuyla cevap olmak için buradayız. Rojava devrimi hepimizin devrimidir. Bu direnişe sahip çıkacağız" diyerek Kobane direnişini selamladı.
Akşam saatlerine doğru, heyet, Mürşitpınar sınır kapısından tarihi bir direnişe omuz vermek için, Rojava'nın kalbi Kobane'ye geçti. Kobane sınır kapısında heyeti, PYD Eş başkanı Asya Abdullah, Kobane Kantonu Başbakanı Enver Müslim, kanton bakanları ve YPG/YPJ'li gerillalar karşılayarak, Kobane hakkında bilgi verdi.

EMEK

Sermayenin fıtratında ölüm var.

İşçi katilleri iş başında

Acımız öfkeye dönüşüp hesap soracak. Katliamdan işçinin yaşama hakkını bile önemsemeyen AKP politikaları sorumludur.

Erkan BATMAZ

Taşeronlaşma, özelleştirme, kuralsız, esnek ve güvencesiz çalışma rejiminin en üst aşamasına ulaştığı ülkemizde, madenlerin ve inşaatların işçi cehennemine dönüştüğünü görüyoruz. Kapitalizmin işçi sınıfı üzerindeki vahşi saldırısının sonuçlarını bir kez daha en acı şekilde yaşıyoruz.
Soma katliamının üzerinden 6 ay bile geçemeden, bu kez Karaman-Ermenek'te 18 maden işçisi su baskını sonucu madende mahsur kaldı. Karaman-Ermenek'te bu ilk işçi kıyımı değil. 22 Kasım 2003'te işletmesi yine rödovans (kiralama) yoluyla özel bir şirkete verilen maden ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucu 10 maden işçisi katledilmişti.
2003'teki işçi kıyımından sonra TMMOB Maden Mühendisleri Odasının hazırladığı raporda, Ermenek bölgesinin en zorlu kömür üretim bölgelerinden biri ve yüksek riskli bir alan olduğu vurgulanmıştı. Böylesi ocaklarda üretimin sorunsuz yapılabilmesi için birikim, deneyim ve uzmanlığa gereksinim olduğu, ancak işletmecinin de, işçilerin de deneyimsiz olduğu ve işçilerin çok düşük ücretlerle çalıştırıldığı vurgulanmıştı.
Raporda yer alan bir diğer tespit de, madencilikte yaşanan özelleştirme ve rödovans uygulamalarının hiçbirinden olumlu sonuç alınmadığı, buna karşın iş kazalarının arttığı şeklindeydi.
Rapor bugünkü felaketi öngörmüştü.

"Öğle yemeği için dışarı çıkabilseydik, bir kişinin bile burnu kanamayacaktı"

Soma Katliamı'ndan sonra işverenlerin işçiler üzerindeki baskısının daha da arttığını söyleyen işçiler, yasa öncesinde öğle yemeklerini dışarıda yediklerini ancak bir haftadır şirketin işçilere dışarı çıkmayı öğle yemeği için bile yasakladığını aktardı.
DHA' ya konuşan işçiler, "Öğle yemeği için dışarı çıkabilseydik, bir kişinin bile burnu kanamayacaktı" dedi.

AKP cinayetlere ortak

Katil de senaryo da hep aynı: KAZA.
Düşünün ki işçilerin en insani hakkı olan yemek yiyip karnını doyurabilmesi yani beslenme hakkı ellerinden pervasızca alınıyor. İşçilerin yemek için kullandığı zamanı, daha fazla kar, daha fazla para için gasp eden aç gözlü katillerin, "Yeni Türkiye" şiarıyla yola devam eden AKP hükümetinin politikalarının bir ürünü olduğunu söylemek hiçte zor değil.
Biz bunu Soma'da gördük, Torunlar da gördük ve her gün Türkiye'nin birçok yerinden gelen işçi kıyımları haberleri ile görüyoruz.
Katiller karşımıza bu seferde Ermenek'te çıktı.

İşçi katliamlarını unutmayacağız. Acımız öfkeye dönüşüp hesap soracak.

Bizlere kendileri tarafından yutturulmaya çalışılan bu safsataları bir kenara bırakırsak, sermaye yeraltındaki madeni yeryüzüne çıkarırken, işçinin yaşam hakkını elinden alıp katlediyor.
AKP ise, cinayetlerin hesabını sormak için yollara düşenlerin yollarını keserek, sokağa çıkanları meydan dayağı çekerek, cinayetlerin üstünü örtmeye çalışıyor.
"Bu işin fıtratında var" diyerek geçiştirilmek istenen Soma ve Ermenek katliamları, sermaye ve AKP tarafından önceden tasarlanarak işlenen cinayetlerdir.
İşçi katliamlarını unutmayacağız. Acımız öfkeye dönüşüp hesap soracak.
Katliamdan işçinin yaşama hakkını bile önemsemeyen AKP politikaları sorumludur.
Somada, Torunlarda ve şimdi Karaman-Ermenek'te yaşanan işçi, emekçi kıyımına göz yummak, katilleri korumak ve suça ortak olmaktır.

Dora Otel işçisi direniyor

İçine bulunduğumuz günler birçok sektörde, bölgede ya da havzada doğabilecek öfke patlamalarına uygun zemin hazırlıyor.

Barış ÖZER

Sendikalı oldukları için işten çıkartılan Dora Otel işçilerinin hak mücadelesi sürüyor.
25 Eylül günü iş durdurma eylemliliği ile başlayan süreç, o günden bu yana süren görüşmelere rağmen hala sonuçlanmış değil.
3'ü sendikalı 5 işçinin işten çıkarılması ile başlayan süreç, iş durdurma eylemi sonrasında kazanımla sonuçlanmış ve atılan işçilerin işe devamlılığı sağlanmıştı.
Daha sonrasında, işveren görüşmeye ikna edilmiş ve karşılıklı görüşme zemini oluşturulmuştu. Toplu görüşmelerde "sendikayı tanıyacağını", "sendikalı olmanın bir hak olduğunu" belirten ve örgütlenmeyi kabul ettiğini işçilere deklare eden Dora Otel yönetimi, "sermayenin fıtratına uygun" davrandı ve sonradan sözünü tutmadı.
Sözünü tutmadığı gibi, bir işçiyi daha işten çıkartıp otel çalışanlara gözdağı vererek korkutmayı tercih etti. Çalışanlara mobbing uygulayan Dora Otel yönetimi, 3 Ekimde 5 işçiyi daha işten atarak baskıyı arttırdı.

Sınıfa yönelik saldırılar

İçinden geçtiğimiz süreçte sınıfa yönelik saldırılar açıktan yapılıp organize ediliyor. Bu durum Soma katliamı sürecinde en üst seviyeye ulaşırken, yurdun her köşesinden baskı ve yıldırma politikalarının ürünü olan işçilerin mağduriyet haberleri geliyor.
Çalışma koşullarına yönelik hiçbir iyileştirme politikası devreye sokulmazken, iyileştirilmeyen koşullar yüzünden artan işçi ölümlerine geçiştirme politikası uygulanıyor.
Sermaye, hükümet eli ile kendi çıkarları yönündeki politikaları hayata geçirirken, işçi sınıfını bastırabilmenin bin bir türlü yoluna başvurmakta, baskı aygıtları devreye sokulmakta ve açıktan sürdürülmekte.
İnşaat sektöründe baş gösteren işçi ölümleri, güvencesiz çalışma koşulları yoluyla sınıfa yönelen saldırıyı en açık halde gösteriyor. İnşaatlar toplu cinayet alanları haline dönüştü.
Sermaye sınıfının güvencesizleştirme, yalnızlaştırma ve köleleşme kaderine mahkum ettiği işçilerin çalıştığı bu alanlar, aynı zamanda öfke patlamalarının da zemini oldu. Bu alanda ölümlerle zirveleşen baskı, yine bu alanda yeşeren eylemlilikler ve örgütlenmelerle cevaplandı. Direnişler, tüm sektörlerdeki işçilere de moral ve güç verdi.
Türkiye'de AKP iktidarı eliyle sermaye birikimine daha hızlı ve saldırgan bir yapı kazandırılırken, bu durumun baskı ve ezme politikalarına başvurmadan yol alamayacağı açık.
İçine bulunduğumuz günler birçok sektörde, bölgede ya da havzada doğabilecek öfke patlamalarına uygun zemin hazırlıyor.
Böyle cinayetlerin önümüzdeki süreçte farklı boyutlarla sürekli olarak karşımıza çıkacağını saptamalıyız.

Dora Otel bütünün bir parçası

Dora Otel işçilerinin yaşadığı bu süreç ve işveren tarafından uygulanan baskı politikası, döneme dair getirdiğimiz yorumdan bağımsız değil. Dora Otel işçilerine yönelik uygulanan sendikasızlaştırma politikası, zaten sınıfa yönelik uygulanan baskı politikalarının en başında.
Örgütlenmeye yönelik bin bir türlü engelleme tezgahı bin bir "hukuki" düzenlemeyle sermayeye verilirken, bütün bunları aşabilen işçilere baskının "polisiye" biçimleri dayatılıyor.
Dora Otel işçileri, baskı politikalarına karşın bir yıldır yürüttükleri örgütlenme mücadelesinin saldırıya uğramasına rağmen mücadeleyi devam ettiriyor. Dora Otel'de örgütlenme yürüten Tüm Emek Sendikası öncülüğünde sürdürülen sürecin bütün emek güçlerinin katılımı ile daha ileri bir seviyeye taşınması hedefleniyor.

İşçiler Soma'yı unutturmadı

Eğer Soma'yı unutursak bu aç gözlü parababaları yeni Somalar yaşatacak. Torunlar İnşaat, ardından Ermenek bunun göstergesi.

Emrah ARIKUŞU

13 Mayıs'ta 301 işçinin yaşamını yitirdiği Soma katliamı ardından 6 aya yakın bir zaman geçti. Katliamın yaşandığı büyük ocaklardan biri olan Eynez Linyit ocağında çalışan madenciler, Eylül ayına kadar maaşlarını İŞKUR'dan alıyorlardı. Ancak Eylül ayı maaşları yatırılmayınca işçiler eyleme geçtiler.
2013 yılında imzalanan toplu iş sözleşmesinden kaynaklı hakları olan 3 ton kömürün de kendilerine verilmesini istediler.
Hatırlanacağı gibi 13 Mayıs'ta meydana gelen madenci katliamından sonra açılan davalarla birlikte Soma A.Ş' nin tüm mal varlığı üzerine tedbir konulmuş, işçilerin aylık ücretlerinin, ilgili şirketten daha sonra tahsil edilmek üzere İŞKUR tarafından ödenmesi kararlaştırılmıştı. 13 Mayıs katliamından sağ kurtulanlar için arkadaşlarının, yakınlarının acısı yetmezmiş gibi hükümet işçilerin maaşlarını ödemeyerek düşene bir tekme daha vuruyor. İşçinin onuru kırılmaya çalışılıyor. İşçileri eyleme geçmeye sevk eden en önemli sebep şüphesiz verilen sözlerin tutulmaması oldu.
Madenlerde çalışmakta olan 49 bin işçinin özlük hakları, iş saatleri, çalışma şartları ve iş güvenliği konusunda değişen hiçbir şey olmadı. Umut taciri hükümet, çıkardığı torba yasayla adeta işçilere bir parmak bal, ölenlere de rahmet göndermekle yetindi. Torba yasada madencilerin çalışma koşullarına dair önemli bir değişikliğe gidilmedi. Aksine patronlarla hükümetin işbirliğini içeren yasa yürürlüğe girdikten sonra iyice gün yüzüne çıktı.
Torba yasada tarif edilen işçi ücretlerinin yüksek olması bahane edilerek Zonguldak ve Gediz'de ocaklar kapatıldı. İşçiler işsiz kaldılar. İşbirlikçi sendika Türk Maden İş devreye girerek patronlar lehine eylem yaptırıp, ocakların açılmasını sağladı ve haftada 6 gün, günlük 6 saat olan çalışma süresi fiilen 7,5 saate çıkarıldı.
Soma'daki işçiler de benzer süreçlerle ölümle, açlık arasında tercih yapmaya zorlandılar. Kredi borçları, ev kiraları, çocukların okul masrafları derken çaresizce hiçbir değişikliğin olmadığı ölüm kuyularında maden aramak zorunda kaldılar.
Katliamdan sonra verilen sözleri hatırlatırsak; devlet tarafından denetimler yapılana ve teftiş raporları tamamlanana kadar kimse madenlere inmeye zorlanmayacak, 6 maaş ikramiye verilecek, kanunda yer altında günlük 7,5 saat yazan çalışma süresi, 6 saat olacak, haftalık çalışma saati 36 saati asla geçmeyecek, taşeron sistemi kaldırılacak ve işçilerin alacağı tazminatlar bir yasa çıkarılarak işsizlik fonundan ödenecekti.
Konuyla yakından ilgilenen Soma Maden Kazalarını Araştırma Komisyonu üyesi ve CHP Manisa milletvekili "Madenlerde çalışma süresi fiilen 7 saatten fazla oluyor ya da dayı başı sistemi hâlâ güçlü bir şekilde ayakta, yani 13 Mayıs'a neden olan taşeron sistem aynen devam ediyor. Madencilerimiz, bu süre zarfında maaşlarını eksik aldılar. 6 maaş ikramiye sözü verildi ama yerine getirilmedi. Bugün ülkemizde 13 Mayıs'tan bu yana değişen hiçbir şey yok" diye aktarıyor.

İşçi katliamına sessiz kalma!

Yaşananlar Türkiye kapitalizminin vahşetini apaçık ortaya koyuyor. Her yıl binlerce işçi iş cinayetine kurban ediliyor. Hiçbir önlem alınmadan, sanki bunca ölüm yaşanmamışcasına herşey olağan bir şekilde devam ediyor. Soma katliamını bir an bile unutmamalıyız. Orada işçi düşmanlarının neler yapabileceğini daha net görmüş olduk. Eğer unutursak bu aç gözlü parababaları yeni Somalar yaşatacak. Torunlar ve ardından Ermenek bunun göstergesi. İşçiden yana bir sistemi işçiler kendi elleriyle kurmadığında bu yaşananlar asla bitmeyecek.

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: ŞRasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com